

ஓர் அறிவிப்பு.

சில கனவான்களிடம் அப்பா, அவர்களின், ஞான பாடல்கள், ஏடுகளாய் இருக்கின்றது. அதுகன் எல்லாம், புழுக்கள் அழித்து விட்டு கிடைக்கின்றது. அவர்கள் அப்படி புழுக்களுக்கு இரையாகினும், அச்சடிப்பதற்கு கொடுக்கமான மில்லாமல் இருக்கின்றார்கள். அச்சோதார்களுக்கு நாம் சொல்கிறோம்! நீங்கள் அப்பா உடைய பாடலை வெளிவராமல் மறைத்து வைப்பீர்களானால், அதனால் உங்களுக்கு பெறும் கஷ்டத்தை கொடுப்பதை தவிர யாதும் லாபம் கிடைவதாது. ஏனென்றால் அப்பா பாடியது உலக பரம ஜாநியர்களுக்கு நல்லறிவை புகட்டி மோட்ச சாதனத்தை பெற்று, ஸ்ரீலாமிய தத்துவங்களை சரிவர உணர்ந்து தயிகள் தயக்கத்தின் ஷபா நமத்தம் பிபற்று, வாழ்வேனும் என்னை, தன் உள்ளமையிற் இருந்த மருளுக் காத்துகளை வெளிப்படுத்தினார்கள். ஆகையால், ஸ்ரீலாமாளை இச்சுவர்களே! நீங்கள் அப்படி படும் போகால் ஏடுகளை வைத்து பாழ்படுத்தாமல் தீவிரமே போட்டு வெளிப்படுத்தக்கூள், அப்படி இல்லையானால் நம்மிடம் கொடுத்தால் நாம் அச்சடித்துக் கொடுக்கிறோம். அதர்க்கு யேற்படும் ஹதிரகையையும் கொடுக்கிறோம்.

சகோதரர்களே!

சென்னை, திரு அக்விடேனோ, குரியப்பமுதலி தெருவு, 12-வெ. வீட்டில் இருக்கும், மகாகனல், ஜனப் செ. அ. பூஸலிம் செம்பை அவர்கள் இடம் நமது மறோ மறான் குத்துபுல் ஸமான் ஷெய்குல் ஆசியின் தச்சை பீர் முறிய்மது சாஹிப் அவர்களால் பாடப்பட்ட "ஞான அழித்தலை" என்னும் பேராளத்த பாடல் பத்து, கவிதைகள் இருப்பதாய், தெரிந்து நான் பேராய் கேட்டதும், ஞொம்பவும் சந்தேஷம் கொண்டு, தம்பி என்னிடம் இது இருப்பதால் என்ன பிரயாஜனப்படும். நீ தயவுசெய்து உலகமாளிடர்களுக்கு உபயோகமாகும்படி செய்வாயானால், இதை நீ கொண்டுபோய் அச்சிட்டு கொள்ளென்று எடுத்து, வெகு ஆனந்த மாய் கொடுத்தார்கள். இந்த படி ஒவ்வொரு கனவான்களும் தங்கள் இடம் இருக்கும் வெளிவராத தம்பிரியாருடைய நூல்கள் இருக்குமானால், உடனே நமக்கு அனுப்பினால் நாம் அதை பிரசுரிக்கவும், அதற்கு ஏதும் கேட்டாலும் கிரையம் கொடுத்து பெற்றுக்கொள்வதும், தயாராய் இருக்கின்றோம்.

பிஸ்மில்லாஹி.

ஞானமணிமாலை தாற்பரிய உரை

இதில்

தற்கலை மெய்குறள சொகுப்பான

ஆசிரியிகலாஹி

வீரமுகம்மது சாகிபு ஒலியுல்லா அவர்கள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானமணிமாலை மூலமும்,

அதற்கும்

பாண்டியமண்டலம், செவ்வல் மாநகரம்

மஹாவித்துவான்

ஸ்ரீகிரு

எம். ஏ. தெய்வ முகம்மதுப் பாவலர் அவர்கள்

எழுதிய

தாற்பரிய உரையும்

அடங்கியிருக்கின்றன

இதனை

மதுராஸ் திருவல்லிக்கேணி

புத்தான். மதாரிய்யா மெய்க்கல் ஸ்டோரின்

செந்தக்காராகிய ஸ்ரீமான்

டாக்டர். எம். ஏ. ஷேக்மதார் சாகிபு,

அன் ஸன்ஸ், அவர்களால்,

தமிழ்

மதாரிய்யா அச்சியெந்திரசாஸிற் பதித்து

வெளியிடப்பெற்றது

இரண்டாம் பதிப்பு

[ஜிஸ்டர் காபிரைட்]

1923.

[விலை ரூ. 1-8-

சிறப்புப்பாயிரம்

இது

இந்தாம் உரையாசிரியரின் அத்தியத்த மித்திராசிய

இராய்ப்புரம் ம-௪-௪-ஸ்ரீ,

டாக்டர்

தி. வீ. சுந்தராமிய பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது.

தேரிசையாசிரியப்பர,

ஒருபெரும் பொருளா மிருவினை துறந்து
முத்தொழிளடத்து முழுமுதற் கடவுள்
அன்பிற் பெருகு மிகப் பெண்ணத்
தொருமுத் தவதா ரங்கொண்டிருத்த
முதல்மதம் மரண்டகை யகநிலை காண்புரு
எழுனான் யாத் திரைப் பழுதறப் போகிப்
பிரமத் திடத்துக் கிடைத்ததோர் மர்ம
ஞானப் பிழம்பைத் தியானமோ டறிவா
இருட்டடை திடக்குங் குருட்டுக் கண்ணர்க்
கட்டி யுணர்த்துவான் பூட்டிய ஞான
மணிமாலை பொண்ணை யணிவரை பீழிசை
பேற்றிய விளக்கன வாத் திரைத் தந்தலை
அடங்கி விளங்குஞ் ஞானக் கடவுள்
முத்தா முண்டு முழங்குடைய ஞாயகர்
ஐயித் திருத்தொற் சீவியாத் தேசிகர்
பீரு முகம்மது ஸாஹிபு ஓயியே
அத்தா ஓலகம் அறிந்த் டேதுவான்
தாற்பரி யஞ்செய் தேற்பவருவினன்
ஞெண்டு மணல்பரிக்கும் வண்டக் சாவ்ருவி
யங்கரை தோறுஞ் சங்குமுத் தீனுல்
செத்தமிழ்ப் பாண்டி. தாட்டுழி செவ்வல்
மாதகர் பிரத்தஞான சமுத்திரம்
பெரும்பு லகைவகித்த அருப்புக்கெழல் ஏ.

நயினும் முகம்மதென் திபுண பாவலனே
 திருவரு பித்தாற் பொருவரு மரங்
 மேற்றரு ள்ச்சிற் பதிப்பித் தீத்தனை
 திருவலலிக் கேண் ஞாய்ப் பமுதவி
 வீதியில் லாழும் மாதவச் செல்வன்
 பூதாடி மடாசியலா மெடிக்கலிஸ் டேசன்
 சொந்தத்த சீமான் சத்தன மார்பன்—அதான் று
 அருப்பெரும் பொருளையோர் துரும் பெனக்கருத்
 தகவழி நோக்கிச் செல்வழித் திருவேரன்
 மொ, அ. லெய்கு மதாறு
 சாலரென் றேனா தயான பூமரனே.

இது

திருசிபுரம் 10-11-1971

ஆண்டாண்டுகை

ஸ்ரீமத்

வைத்திலிங்க ஆச்சாரியாரவர்கள்

மாணவர்

திருவலலிக்கேணி

திராவிட மதோபாத்தியாயச் ஸ்ரீமத்

க. முருகப்ப முதலியாரவர்கள் இயற்றியது

தேவீச விவகரம்,

மாலை வணியீசுரம் கம்பதொலி ஞானமணி
 மாலைக் குளரவருத்து மான் புற்றுக்—ஞாலமிகை
 கற்பகதேச செவ்வல் தெயினும் கம்பதெனும்
 நற்பாவலப் பெருமாளும்.
 இன்னவரு நூலுக் கிருத்திய மிட்டங்கேற்
 றன்னதமா ய்ச்சிட்ட லெனின்தான்—பொன்னவரை
 தேரும்பு யத்தானெஞ் ஷேக்கு மதாசென்றுஞ்
 சேடனோ வாழ்கக் கிறதூ.

பிஸ்மில்லாஹி.

ஞானமணிமாலை தாற்பரியவுரை.

~~~~~

கிருத்தம்.

திருமணியொளியாவேகன் நிசைபுயினைத் துஞ்சேரத்
நூருமணியிறநூல் தம்மைத் குவலயத்தமைத்தானைப்
வொருமணிக்கிணையிலாதா னொழுதிய கிருபைபொய்வி
யருமணி நபிகட்கெல்லா மரசென வகுத்தான் றுய்யோன் (1)

இதன்தாற்பரியம்

திருமணி: எங்கின்ற அரிதான குன்று கன்ஸெனும் புதையற்
பொருளாயிருந்த அல்லா என்னும் ஒரு தெளிவான நாட்டமானது
தன் உள்ளத்தில் இருந்த அன்பரவியமுட்பதினிலே தன் கோலத்துக்
குன் மல்ஹருவி இருத்ததோற்றப்பொருட்களை வெளியாக்கும்படியாக
வேண்டி அதற்கு காரணகருவியாக முதலாவது நூறும் முறம்மதியா
என்னும் பிரகாசவொளியை தள்ளிவிடுந்தும் வெளியாக்கி அதைக்
கொண்டுமீளமஸ் தஜீவகோடி அண்டகோடி, மண்டலகோடி, பாதாள
கவர்க்க, நரக்கொடிகளையும் உற்பத்திபண்ணி, அப்பால் மணுவத்
தன்மையில் கிருஷ்டத்தனுப்பிய அவளது தேர்வழித் தூதர்கள்
எங்கின்ற தீர்க்கதரிசிகளான நகுல்மார்க்கன், நபிமார்க்கன் யாவர்களுக்
கும் இராஜராக நமது ஆண்டவர்கள் முறம்மது சல்லல்லாரு அந்நி
லாவலம் அவர்களை இந்த மாணாட உலகத்தின்கண்ணே அவளது
கிருபைப்பெருக்கத்தினால் வரச்செய்தான் என்பது

(அவதாரிகை)

அப்படி கிருஷ்டத்த நாட்டமும், ஒளியும், ஜீவக்களித்தலில் எத்
தன்மையாய் கலத்தது! என்று ஆட்சேபம் வருவதாலே கீழே
கூட்டுகிறார்.

தூய்வன் பழுதொன்றிலொச் சுடர்கிறத் துயர்களுள்ளத்
தூய்வவொளியை ரூப ரூபமொப் புயமையில்லான்
மெய்யவன் சொருபமன்றி வேறென்றிற் றெரிசியாதான்
செய்யதம் பிறகுலல்லாத் திருமல ராகுத் தேனும். (2)

தாற்பரியம்

துப்புரவான அந்த நாட்டமானது தன்னிடத்திலிருந்து வெளியான பிரம் பிரகாசத்தோடும் ரகித்துக் கொண்டு, உயிர்களின் இருதயங்கள் தோறும் அநுபமாகவும், ரூபமாகவும் தனக்கு வேறொரு வஸ்தும் சமாளம் இல்லாமலும், தன்னையன்றி வேறொரு ஜடலத்தை தரிசியாமலும் ஒளித்திருந்து சீராக ஜாக்ருகியாகக் கொல்லும் நினைப்புடிக் கொண்டிருக்கின்றது. (முதலம் மதியா) என்கிற பொருளோ! மேற்கூறிய அந்த திவ்ய நாட்டத்தின் ஊராட்டத்தை எதிர்பார்த்ததாக ஜீவகோடிகளின் ஐம்பூத குட்சம் சீரமாக ஈரலின் பிரதானப் பொருளான நெஞ்சத்தாமகர மலரின் கள்ளே ஆத்மா என்னும் இனிய உயிராகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பது தோனகத் திவிமையேழுத் திருவெழுத் துருவாய்தின்ற கோனகத் திவிமையேழுத் கோணமுறை நடத்துங் கோமான் தானகத் திவிமையேழுத் தாணிமந் துமிக்கையாலும் வானகத் திவிமையேழு வளபல தோற்றமாகே. (3)

தாற்பரியம்

அப்படி இனிமையாகக் கித்த பிரகாசமானது தன்னிலிருந்தே ஏழு தோற்றங்களை வெளியாக்கவேண்டிய காரணங்கொண்டு தானே ஏழு வகையாகத் தன்னைப்பிரித்து ஒரு வடிவாகிய ஒளியைப் பல பல சங்கு களாக பிரித்து ஒளிவு, முத்து, மயில் முதலான ஏழு வடிவவயுக் காட்டி அதிலிருந்தே பூதவாசஸ்களில் பாய்ந்து கோபம் பொறுமை, சாத்தம், அறிவு, குளிர்மை முதலான ஏழு கருவிகளாகப் பிரித்து அவைகளிலிருந்து விதை, சினை, பிறப்பு, முட்டை, வியர்வை, நெருப்பு, வெள்ளிவு, முதலான ஏழு கருவிகளைச் செய்து அவைகளைக்கொண்டே ஏழு உலக கோடிகளையும் உற்பத்தி பண்ணிற்று எப்படிவென்றும் விதைமிதிருத்து மரப் செடிகளும் பூண்டுளையும், சினைமிதிருத்து ஜலப் பாழ் ஐத்துக்களான மீன் கூட்டங்களையும், பிறப்பில இருந்து மனிதர்களையும், ஜின்களையும், விலங்குகளையும் இவை கோன்றவைகளையும் முட்டையிலிருந்து பறவை ஜாதிகளையும், ஊர்நிலநிலிகின்ற ஐந்துக் களையும், வியர்வைகளிலிருந்து ஈறு, பேசி, முதலிய ஜெந்துகளையும்

தெதப்பிவிடுத்து நாகம் வாழ் வானவர்களையும், ஒளியிலிருந்து
கவர்க்கக் வாழ் வானவர்களையும் விலகல்கள் ஹரிநுகல்களையும்
ஆக இத்தவழவையான தேதற்ப்பொருட்களையும் வெவியக்கிறது
என்பது.

வேறு,

தோற்றுமாலதே தோழிநாகவரோடு சொத்து மாலியசொ
ளசொழென், தேற்றநாகவர்க்கன் செத்தமிழ்க்கையினசெத்தபடலொ
டெதித்தியான், சாற்றும்வாறது செத்தமாரைக்கினைச் சருமை
மலர்சமைத்தல்பேச-வாற்றஞ் ஞானமணி மாலிகேத்தடவெ
ளப்பளே யுளது தப்பமே.

(4)

தாற்பரியம்

அவ்விதம் உத்பத்தியான ஏழு தேற்றத்தின் வடிவானதில் அலி
யும், அவர்களின் குமாரர்க்கன் இருவரும், நாலியர்க்கனும் ஆக ஏழ்வர்
களும் அமைந்து நின்றார்கள். இது திறக் நாளில் வல்லமையுள்ள
ஞானவர்க்கன் செய்திருக்கிறபிரபத்தங்களுக்கு எதிரே நானும் இந்த
ஞானமணிமாலியை செய்கிறதாயிற்று. செத்தமார புன்பங்களுக்கு
பகரமாக காய்த்துஉதிர்கின்ற மரச்செருகளை ஒப்புவைத்தது போன்றி
ருக்கிறது. ஆனதால் என் அன்புடன் ரகித்து இருக்கின்ற தரிபாடான
கடவுளே உன் காவல்பாடு வேண்டும் என்பது

வெண்பா.

மருவுபுலி யோநாதின் மதகையெழு வகையா
லிருவமுது தேற்றமோ ஞானத்த-திறுவிறதும்
நல்லதெனவே தெளிந்து ஞானமணி மாலிகேனைச்
சொல்லவிறையோனே-துனை

(5)

தாற்பரியம்

இந்த மணிமாலியானது புலி, ஓநாய்க்குட்டி, முதலான ஏழு
வகுப்பினங்களுடன் அடியியமாக கலத்திருக்கின்றகாரணக்கருவியான
ஒளியான நயிவர்க்கினை உத்திரவுதந்து சரிகண்டதாக இருக்கும்.
இத்தரு இறைவனாகிய அல்லாவே துனை திந்தருகவானாக என்பது.

விருத்தம்

துணைமுடிமது மண்ணினிற் றேற்றமேழ வகையார்
படுளைய மெக்திறையவு னமைசெயும் படைப்பெல்லார்
கணையினோருயிர் காயமுங் கோலமுங் பலவாய்
மனை மெய்ஞ்ஞானமா மணிமாலைக் கவ்வெழுததாமால்

(6)

தாற்பரியம்

உயிர்களுக்காதாரவஸ்துவாகிய நூறுல் முறம்மது-என்பதினால்
எழுபத்தைத்தோற்றமுண்டாகி மண்டலமுதலானவை உண்டு, பட்டு
உடல் உயிராதிகள் எழுத்து நின்றன. ஆனதினாலே அந்த நூறுல்
முறம்மதுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற ஆறட்சரத்தின் தொகை கோலவே
என்னுடைய ஞானமணிமாலைக்கும் ஆறு அட்சரமாயிற்று என்பது.

வெண்பா

அவ்வ லமைத்தபுவி யாகாச மேலறுவு
செவ்வி லிருத்தியனே சீராக-எவ்வுயிர்க்கும்
நல்வறிவை யீத்தவனே நானுனது ஞானமுறை
செவ்வ லிறையோனே துணை.

(7)

தாற்பரியம்

பூதங்களில் முதலாவது உற்பத்தியான மண்ணை வைத்து மேலே
ஆகாசத்தையும் அதன் மேல் அறுகையும் இவைகளுக்கிடையில்
அனுக்கோடிகளையும் அமைத்து வைத்துநான் குட்சம்பிரயோகங்களை
செய்துச் செய்து அறிவுகளையும் கொடுத்தவனே! உனது மர்மவழியான
ஞானத்துறையை நான் சொல்லும்படி நீ துணைசெய்தருள் என்பது.

விருத்தம்

சிறுமலுக்கேக யகிழ்த்த செவ்வளிநு கண்ணாற்றவன்
பெறுவித்தியருள்பொதித்த பீழமுடிம தெனும்பயல்
சறகுநான் குவழியோறு சமயத்திகண்டவன்
இளவையன் புபெறுத்தோரோடேனும் பரிசியம் புலான்.

(8)

தூற்பரியம்.

சின்னமனுக்கள் என்றவருடைய மனவ்ருளித்த குமாரனான வன். இன்னும் முறும்மதென்னும் அகமியஜோதியின் திருவரு கைப்போர்த்திருக்கின்ற பீர்முறும்மது என்கிற அடிமையானவன் ஷாகில் அமைந்த மதுறையு நான்கையும், சமைப்பவன் பன்னிரண் டின் சாஸ்திர விதிவையும். தெளிந்து ஒருமைத் துறையேயன்றி மற்றவைகளில் இருக்கின்ற பார்வை யில்லாதவன். இன்னும் அல்லாதின் அன்புக்கொண்டு வருகின்ற அன்பர்களுக்கு ஈடேற்ற முறைகளைச் சொல்கிறான். என்பது.

வேறு.

அடல்செறிவுரீ அத் தென்னு மருமதர் வழியேயீரரு முடல்செறி தரீக்கத்தென்னு முன்மைகன் பலவுங்காட்டுங் கடல்பெறுமறக்கீக்கத்தாலேகத்தனைக்கானலாகு மடல்செறி மாரிபத்தா வழியொன்றும் வளருத்தானே. (8)

தூற்பரியம்.

ஷரீஅத்து என்கிற சரிபை வழியானது அருமது தயியாகிய அண்டவர்களின் சொல்லாக இருக்கும். தரீக்கத்து என்கிற கிரியை வழியானது பலபல உண்மைகளைக் காட்டும். ஹக்கீகத்து என்கிற யோகத்தினாலே தன்னுடைய ரப்பை அதாவது கடவுளைத் தெரி சிக்கலாம். மாரிபத்து என்கிற ஞானத்தினாலே வேறுவேறுவி தின்ற அவதாரப் பொருட்கள் மாரி தானும் தலைவனும் ஒன்றும் சகித்துப்போகக்கூடும் என்பது.

வளர்த்திடுஞ்சரீ அத்தாலே வல்லமை யறியோனது தன்னுடைய தரீக்கத்தாலே தன்மையோர் வழியைக்காட்டும் களிம்பிலா ஹக்கீகத்தாலே கனல்செறிவழியைக் காட்டு மரும்பிலா மாரிபத்தா லாதிகள் வழியொன்றும். (10)

தூற்பரியம்.

ஷரீஅத்தென்ற சொல்வழியாலே தன்னுடைய ரகசிய வடி வ்மைகளைக் காணமுடியாது. அதில் நின்றுத் தரீக்கத்தென்னும் பிரயாண செயற்கையைக்கொண்டு ஒருவிதமான தோக்கமுண்டா

கும். அதிலிருந்து பழவி முகூர்ப்படியாகிய ஹக்கீத்நித் வந்து தின்றால் ஆஸையென்னும் அக்கினிவழியைத் தெரிசித்து பாவ நோஷங்கள் மெந்து சாம்பலாகும். அப்பால் மஅரீபாஸின் மரணிகை யேறிக்கொண்டு தான் இன்ன வஸ்துவென்று சந்தேகமறக்கின்ற பூதகோடிகளுடன் ரகித்துவிடும். என்பது.

ஆதிபை யறியவேண்டி வழகிய நிலைமநாவா
மோதியசர் அத்தென்னு முவந்திடுத் தரீகத்தென்னும்
நீதிசேர் ஹக்கீக்கத்தென்னும் நெறியுள்ள மகரிபத்தா
வாதியைக் காணலாமென் றருமத ருளிக்கொத்தா (11)

தூற்பரியம்.

ஆனால் நபீநாயகமவர்கள் திருவுளம்பற்றினார்கள். எப்படியா னும். தரிக்கண்டு ஆந்திக்க வேண்டுமானவன் முதல் ஷரீ அத்தி விருத்து அப்பால் தரீக்கத்திற் பிறகு ஹக்கீத்தித், அப்பாலே மஅ ரியத்தில் தின்று சாதிப்பான். அவனே தன்னைத் தெரிந்துக்கொள் வான் என்பது.

அருமதர் மருவரானிக் கருக்செய்தா சநனைக்கேண்டமோ
காமதுபெறவேநாஹு தோத்திரமறியவேண்டி
முகம்மது செனிகொற்றி புருவமுக கிடையேநேக்கித்
நவமணி யொளியோற்றிப் நடுவேதின் றுடுத்தானே. (12)

தூற்பரியம்.

நபீபெருமானார் அவர்கள் மருமருவிய ஹலாத்துஅலி அவர் களுக்கு உபதேசஞ் செய்தபோது காட்டிய சாநனையாவது. "எந் தக் காலமும் ரகித்திருக்க; பூதகோடிகள் நாசனாகையும் வென்று அடக்கவேண்டும். அவையவைகளின்தோற்றங்களையும்காணவேண் டும். அதற்கு உபாயமானது முகத்தை சுழிமுனைக்கு நேரே நிறத்தி செயி. கண், நெற்றி, புருவம், மூக்கு இவைகளுக்கு நடுவே நினைப்பை நிறுத்திப்பார்த்தால் ஞப்பதஸகை ரங்குஉகிப்போல் ஒரு வெள்ளிப்பொருளான தீபமானது நடுத்தாளத்தில் வந்து தின்று பளீரென்று தடையாடும்" என்பது.

வெண்பா.

ஆடாது ஆடலது அம்பாததிலேருது
ஒடாதொருநாளுமோயாது-தேடரிது
சிற்றறிவாட்கொளுது சிந்தைமகிழ்ந்தத்தனைபு
முற்றனாவோர்க்கொருய் விடும்.

(13)

தாற்பரியம்.

அங்கீதம் ஆடக்கூடிய பிரகாசமானது இவ்வாறமுடைய மகா
நிலஆடாமலும், உயரப்போகாமலும், ஒடிமறையாமலும், எத்தனே
சத்தினும் ஓயாத வெளிச்சத்துடனும், வந்துவந்துதோற்றாவாகும்
அமைத்தேடிப்பிடிக்கவே எந்த ஞானிகளாலுமுடியாத காரியம்.
உலகமயக்கத்திலே சிக்குண்டு அலைவின்ற சிறிய அறிவுகளைக்
கொண்டு உணர்வார்களுக் குத்தோற்றப்படாது. வினை நீக்கி மனத்
தின் கண் ஆரை பொய்ச்சொற்கையுடன் உற்று நோக்குவார்களுக்கு
ஒரு வஸ்துவாகித்தானாவே சகித்துவிடும் என்பது.

(விருத்தம்)

உடுத்துவிலமுக்கை நீக்கு முவமைபோலுணர்ந்த நீங்க
லுதிவவசனத்தவுபாவாடையையுடுக்குமாப்போ
விடுதவங்கபலத்திலெவன் நேற்றிடப்பாவத்தீரும்
முடுகுவாராசினமேவோன் முடிப்பத்திலாவாரான்றே.

(14)

தாற்பரியம்.

உடுத்தக்கூடிய ஆடைகளின் அழுக்குகளைத் தன்னாரிடம்
துவைத்து நீக்கிக்கொள்வதுபோல. தன்னை யறியவேண்டியவர்கள்
சீரமான அழுக்குப்பிடித்த ஆடையை தவிர ஏற்ற பிழைபொறுக்
கத்தேடுவதால் தப்பி சுதூழப்படுத்திக்கொண்டு அந்த நிலையிலேயே
இருதய மலத்துக்குள்ளே 'இல்' என்கிற திக்குரைப் பிரயோகம்
பண்ணுவதால் சமஸ்பாவதோஷங்களும் தீர்ந்து அறுஷ் என்கிற
ஆதியிச்சமுத்திலிருநீ அவளின் அகப்புடனே விடுகொள்வார்க்கு
என்பது.

பஹ்ருடை வெண்பா

ஆவாரவளியின்மே லானவறுகைக்கடத்து
போவார் பிதற்றெனம் போகாமற்—தேராதல்
சொன்று தொழுவார் மலத்திலெவன்றசத்தவங்

கண்டு தெய்வாரோஹக்காக—வென்று முள்ள
நிச்சயத்தைக்கொண்டார் திணைவுகலத்திருப்பார்
நற்செயலிலேமனத்தை நாட்டுவார்—உட்சிபத்தை
நாடிமிகுப்பார் நானுமல்லதீயுமென்று
தேடிமிகுப்பாத்தினம்.

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் ஆகிளவர்கள் பூமிக்கு மேலாலுயர்ந்த பிரபஞ்சத்
தையும் கடந்துசென்று, கிரே கோலத்துடன் வருகின்றகருவகா
ணக்களையும் வென்று ஆதியின் சந்திரனங் கண்டு ஆனந்தங்
கொண்டு வணங்கி நிற்பார்க்க. இன்னும் அங்கே இருதயக்கமலத்
தின் நடுவே 'இம்' என்று முழங்கிற திருவேளையையும் கேட்டு
உண்மையாகவே பரவசமாவார்க்க. சதாவும் நிலவரமான அந்த
பிரம் நாட்டத்துடனே தமது திணைவையும் ஈழிக்கச்செய்து ஒன்று
பட்டு நிற்பார்க்க. அவ்விதமானதில்பின் உலகத்தில் எந்த கருமத்
திலும் ஈபடு. குது, வஞ்சனை, தாட்சண்யியம் இவ்வுமல் ஏகமரபு
மாக மனதை திறுத்தி வைப்பார்க்க. அவர்களின் எண்ணங்கள்
ஒருஸிபத்தான கதித்துளியில் கொழுக்கிறும்படி தனிப்பார்க்க.
தன்னை பரவாக்கிவிட்டு காலிக்கான ஆதியே உண்டு மென்று
எந்தக்காலமும் ஆசை பொங்கித்திரிவார்க்க என்பது.

கலிவிரூத்தம்

தினமா நமரொளிகண்டுகூற திருவாசலைநோக்கி
யுளமானமென்றுடலானதி லுயிரானவைகூறு
மிளமானசொல்லீருநாசிரி விவக்கும்வழியுடே
சொனமாமணி நடுவே கடரொளியத்துமெய்குழும். (16)

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் வைராக்மியங்கொண்டு கிடாச்சாதனையோடும் பழ
கிலுருப்போது, ஆண்டவன் திருவாசலின் கண்ணே நோக்கிப் பார்த்
தால் உடலில் தங்கிவிருக்கும் பரம ஆத்மாவானது நான் உன்
அமானம் என்று தொனிக்கும். அந்தச் சொக்னானது இரண்டு நா
சித்து வாரத்திற்கும் பொதுவான வழியுடே கேட்கும். அப்போது

ஹலாத்தில் ஐலாலத்துப்பொயிவி சுழிமுனை மண்டபத்தின் நடுவே
தெய்வப்பிரகாசமான ஒரு வொளியு வந்து ஸ்தலவட்டம்பைக்குழ்த்து
கொண்டு நிற்கும் என்பது

சூழும்மொளிகண்டும்மெய் துணுக்காமவிருந்தேன்
ஆளுமிறையேயுண்ணை யறித்தேனுனதறிவால்
மீளும்முயர்மெஞ்ஞா ன் விளக்கானதறித்தேன்
நானுந்திரு மன்மந்திரம் நாடார் நரகான்வாசர். (17)

தூற்பரியம்.

அவ்விதம் சூழ்ந்து கொண்ட பிரீமஜோதியை நான் கண்டேன்.
கண்டதும் சரீரத்தை மருளவிடாமல் அவ்வொளியை நோக்கி
எனதாண்டவனே நீதந்தருளியஅறிவினாலே இப்போது நானிடக்கொண்டேன்
அறிந்து கொண்டேன். உன் திருஸபா ஆஸ்தானக்கொழுமின் கள்
உள்ள பலபல காட்சியும், அத்துடன் தெய்வமயமான தீடோடிகளை
யும் தெரிசித்தேன். இவ்விதங்களையுள்ள கலிமாவின் பொருளான
உன்னை அறியாத திரிமூடொல்லாரும் நரகத்தின் பாதினைக்குள்ளா
வார்களே என்று சொன்னேன் என்பது.

வெண்பா

ஆண்டநரகத்தி லாகாம லத் தரத்தே
வேண்டுஞ் சுவர்க்கப்பதி, மேவாமந்-கண்டுகறவன்
பேரரசை யாளுமுன்று பெருங்கமலத் தான்றித்தே
தீதாறுகாண்பார் தெளிந்து. (18)

தூற்பரியம்

ஒரு வழியைப்பிடித்து நடப்பவர்கள் அக்வினிலோகமா
விய நாகத்தையும், ஏகப்பிரகாச லோகமாகிய சுவர்க்கத்தையும்
விரும்பங் கொள்ளாமல் அவத்தையெய்தி நன்னிவிட்டு, நாளடை
விற்கூடிய ஞானசையுடன் நிஷ்டை வியைக்கிற கல்வத்திட
இருந்து சாதித்து, இருதயத்தின் வட்டவடிவமான தாமரையின்
அரும்புவிரிந்து இதழ்கள் படர்ந்து விரிந்தவுடனே அதன் மஹ
ஜோதியை மண்டப கொலுவிற்குள் இருந்து டளர்வென்று வெளி
யாகக்கூடிய ஒரு பரிபூரணக் கடவுளான அல்லாஹின் தெரிசுத்
தைக் கண்டுக்கொள்வாக்கே. என்பது.

நெளிந்துவரம்பெற்றோரைத் தீண்டியோர் காண்கி
வழித்தவா மென்றவத்தை யாக்குவார்-ஒழித்ததுகண்
ருண்டையுளாசதுழமுறுகிறே னென்மோவே
யென்னை யிகழாதிரு.

(19)

தாற்பரியம்.

ஞான அறிவைத் தெரிந்து பெரிய வசத்தைப் பெற்றிருக்கா
நின்ற மறையாண்மை உலகத்தில் அறிவில்லாத மூ: ஐயங்கள் பார்த்து
இவர் கணவக்குதவாத பைத்தியக்காரர் என்று படிது சொல்
லுவார்களும். ஆனதினாலே அவ்வித ஐயங்களை விட்டும் உன் சமூக
பாசத்தில் இவ்வுடம் வைத்து வந்தும் உன்னையறிவ இலகுவில் முடி
யாதவனாக பலதும் பித்தநிலிதேறல் ஆண்டவனே! நீயும் என்னை
இகழ்ச்சி செய்யாமல் இருப்பாயாக. என்பது.

என்னை யறியாமலிப்புவிடீ லாசைபெருத்
துன்னை மறந்தேனுடை-யோனே முன்னமே
ஆதமக்க செல்லவர்க்கு மறிவளித்த துன்னையன்றித்
தூதெமக்கு வேறுமுண்டோ சொல்.

(20)

தாற்பரியம்.

என்னை நான் அறியாமலிருந்த அசாத்திய காலத்தில் இந்தப்
பூலாகத்தில் அனாலசியமான பொய்க் காரியங்களை செய்கலாம்
எடுத்துச் சுமந்து விண்ணு கூத்தாடினோன், அப்போது உன்னைக்
கனவிலும் அறியாமல் மறந்திருந்தேன். அந்த சமயத்தில் ஆதத்
தின் சந்ததி களான மனுஷீசு கோடிகள் எல்லாருக்கும் அறிவு
கொடுத்தவனான நீயே என்னிடம் தூதனாகவந்து ஞானத்தின்
தேன்குண்டை என் காதிற்பிழிந்தாய். என்பது.

விருத்தம்.

சொல்லதிகமான பல தோதாமறிந்தே
நல்லவரு முன்னொழுத்தில் தாலிலொன்றைநாடி.
வெல்லரிய மேளியை விசுவதிப்பதன்
யெல்லவரு மெங்குமொ ரொழுத்தென விசைத்தார்.

(21)

தாற்பரியம்,

பலமாதிரி சொல்லும் வேதசாங்களுக்கும் இடங்கொடுத்தக் கொண்டு போகும் ஆதியைப் பலசமயத்தார்கள் பலவிதமாகத் தோற்றரவு செய்துகொள்வார்கள். ஓரளிகளோ! தங்களுக்குள் நிரம்பிய பூதம் நாலிலும் அடங்காத இவ்வல்லாறு எள்கிற நாவில ஒன்றானவாலை வைத்திடமாகப் பிடித்துக்கொண்டு கடைத் தேறுவதை கரிதான இந்த சரீரத்தை நம்புகிறதைவிட்டும் ஓரளிகளெல்லாம் அந்த ஒரு எழுத்தையே விசுவதிக்கும்படியாக எழுதிய செய்துகொண்டார்கள்.*

விருத்தம்.

சூத்திரவாசத்தினைத்தொடராமல்
சுழற்றி வீச்செழும்பெழும் வாயுவைக்
சுழத்திலேற்றிக்கொத்திவடைத்த பின்
பெழுத்துநாலும்பெளவந்து தோற்றமே, (22)

தாற்பரியம்.

கவிமாவில் வாக்கிய இந்த நாலு அட்சரங்களையும் உணர்ந்து நாகி ஸூனியவிய சுழிமுனைக்கண் பிரம் தத்துவமாக சுழித்துக் கொண்டு வீசியவுடனே அங்கே மருவுதலாக வருகின்ற வாயுவை உடனே கண்டத்திற்கு மேலேற்றி நினைவுடன் கலக்கச் செய்தால் அந்த நாலு அட்சரத்தில் கோளங்களும் பெளவியவந்து தோன்றி திற்கும். என்பது.

தோற்றஞான கிடரோளிகண்டபின்
மாற்றும்வேறு வகையிற் திகிலுபெய்த
நெற்றிமுலத் தெழுந்தகைவத் துட்
காந்தையேனிக் கலைத்துவெடித்ததே (23)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் தோன்றிய அறிவான பிரகாசத்தின் வடிவைத் தெரிவித்த நெருந் கடைத்தேறுகிறதற்கு வேறு வழிகள் தேவை

*இனியரும் பாடல்களில் கூறும் அட்சர விபரம் பகுத்துச்சொல்லப் படாது. அதை முரீது விஷயமாக தம்மம் குருமார்களிடம் விளக்கிக் கொள்ளவேண்டியது.

மிகிலை, என்று உறுதி பண்ணிக்கொண்டு ஏறிய ஏற்றத்துடன் மூலாதாரத்தில் வந்து சேர்க்குகின்ற கமலத்தின் உடனே சுவாசத்தை நடத்திப் பார்ந்தாயாகில் உன் பாவதோஷங்கள் யாவும் கலைந்து வெடிப்பட்டுத் தெறித்தோடிப்போகும். என்பது.

வேறு.

வெடித்தமூலக் கருத்திலெட்டெழுத்தினை விசாகொண்டெழுத்தோதிரண்டெழுத்தினைக் கமலத்துள்ளிருத்திப் பிடித்த நாவிரண்டெழுத்திலோச் பிரிவுகொண்டெழுப்பித் திருத்தமோதுந்திச் சுழித்தலாகுவென விடலாம். (24)

தூற்பரியம்.

மூலக் கமலத்தின் கண் எட்டு அச்சாத்தால் மிகஜாகிரதை யாக இருந்து வாய்கி, இரண்டெழுத்தால் கமலத்தில் இருத்திக் கொண்டு மீதமிருக்கின்ற ஆறு எழுத்தையும் உந்தியின் கமலத்தில் இருத்தபோது அந்தக் கமல மலர்விரிந்து (சாறாவி) என்று வாயிவை விடலாம் என்பது.

வேறு.

விட்டபோதுவாவிராறு விதியிலவமை நீக்கியே பெட்டிநாவிரண்டிலோடுகுத்தினு விருத்தியே முட்டவாய்கியோதி யுதமுன்று நாலுலோகமூத் தொட்டாராமலெய்குமுன்ன சோதி நின்றிலக்குமே (25)

தூற்பரியம்.

சாறாவி வென்று வாயிவை விட்டபோதும் வாரிலாறு என்ற மணிமந்திரத்தில் ஒரு கெட்டித்தனம் பன்னாவெண்டும் அதாவது நவையில் நிற்கும் (வா) என்னும் அட்சரத்தை நீக்கி விட்டு இவாறு உடனே இரண்டு அட்சரத்தை அங்கே இருத்தி வாயிவை நல்லபடி வாய்கி யோதி யுதின அப்பவே ஏழுலோகம் களிலும் ஏட்டியும் ஒட்டாமலும் விரவிறித்கின்ற பிச்சு ஜோதியாளனு பள்ளென்று வந்து சேரவிக்கும். என்பது.

பஃறொடைவெண்பா

இலங்கும்பொருளநனை பெல்லவருங்காண்கிலோ
தலங்கு துளியாவதனைநாடாக்கி—விடல்கிளங்கல்

பத்தாசுருபத்து நான்கு நூராயிரத்தில்
வற்றுமல் திருமறைப்பொருளைச்—கற்றார்கள்

காட்டினாற்பொருளையே காணவளைத் துபதேசம்
பூட்டினாற்பொருளையே போதமுற—வாட்டமது
குழவனத்திலொரு சேய்ப்பிழிந்தாற்போல
மரளவிற்குஞ்ஞனிதர்க்காகி—ஏழைதனை

ஐவாய்வெருட்டி யவனோ டுப்போயினித்து
மெய்யான வேர்தினாற்றிலேயிழ்ந்து பொய்யான
வேர்பிடித்து தூய்க வேங்கைவ தன்மேலிருக்க
ஏர்பிடித்தவொடியையிரண்டென நனுகை—காலதன்னை

கூக்கினிபுத்தேனாமறவுமறக்காய்ந்த
சக்கரங்கோடாரிதான் மருமல்—நெக்குமிதில்
வந்திருப்பதெண்ணாமல்மரளிட ரேயுங்கய்மனச்
சந்தேசவுத்தாலேன் தனம்புகிரீர்—முந்தவரும்

வேங்கைமவுத்தாய் விழுங்கினாறுமேதினியர
மேய்கிப்பிடித்த கொடியிற்றானார்—தூங்குமதில்
நனுகுமென்கிசீர்மதியாய் தான்றதன்கிழ்வந்
துறுக்குமொளி தாங்கபுறுக்குப்படுத்தப்—பெறுக்கமது

பாசத் துனாரும்போதுளக்குப்பாழுண்டோவாரும் வுண்டோ
தோத்திரமுண்டோ துணையுண்டோ—வேற்றுமையொன்
றில்லாணைநெஞ்சே மிரவுபகலற்றிடத்தில்
தல்லாணைத் தேடாய் நயந்து

தூற்பரியம்.

அவ்விதம் பிரகாசிக்கும் வடிவை பெயல்லாரும் காண்கும் பட்
சத்தில் ஒருவராவது துளியர பெண்ணும் உலகத்தை நாடமாட்டாச்
கள். அதோ! எரும்புகடை என்பதது நான்கு நூறுபிரம் ஜீவஜெத்
துக்கனிடத்திலும் கலந்து சங்கிலித்துடராக நிற்கின்றது. அந்த
மர்மத்தை காமிலான குருமார்கள் என் விட்டருறை நீங்கினவுட
னே இத்தோ பாச? என்று காட்டி எண்காதின இடத்திலும் மர்மத்
தை விட்டு ஊதினாக்கல். அது நீதான் என்றும் சந்தேகம் அற
தையியம் பூட்டினார்கள். அப்படியான பொருளையறிவத் தெரியர

மல் வீண் பொம்மலாட்டங் கொண்டு புலிகள் படுத்து உறுமிக்கொண்டு இருக்கின்ற அடர்ந்த காட்டில் ஒரு சோம்பேறி அசைப்பட்டுக் கொண்டது போல வீணாகிச் சாவுகிறதற்காக உடல் வளர்த்திருக்கும் மாஸிடெஜன்மங்களை! கேளுங்கள். தரித்திரவாலான ஒரு மனிதனை புலியானது துரத்த, அவன் வெருண்டோடிப்போய் இளைத்து ஒரு பெய்என்கிற பாஸுங்கினத்தில் வந்துவிழ், அங்கே பெய் என்கிற வேரொன்று அவன் கையில் அகப்பட, அதை பிடித்துத்தொங்க வெருட்டிக்கொண்டுவந்த புலியானது அவனை விடாமல் கிணற்றின் பேலிருத்து முறுமுறுக்க, அவன் பிடித்திருந்த மெதுவான அந்தக்கொடியை பொல்லாத இரண்டு எலிகள் வந்து நறுக்க, அந்த கிணற்றில் தெருப்பும் தேளும் பரம்பும், சக்கோடாரி மழுவைப்போலிடுத்து இவனை பயமுறுத்த இந்தக் கெதியில் அவன் பாடு என்னாகும்! இதே கெதியில் நீங்கள் இருப்பது தெரியாமல் உலக விநோதத்தில் விளையாடிக்கொண்டு தனுப்பு கின்றீர்கள். கம்பம் சொக்கிறேன் கேளுங்கள். மனிதன் என்பது இன்சான் புலி பென்பது மவுத்து, கிணறு என்பது பூலோகம், கைபிடித்தவேர் என்பது ஆயுசு, வேரை நறுக்கின்ற இரண்டு எலிகள் என்பது பசுவும், இரவும், பரம்பு, தேன், அக்கினி, சக்கரக் கோடாரி என்பது கபுறு, இதை நீ உணர்ந்து பார்த்தால் இந்த பொய்யான உலகத்தில் என்ன உனக்கு சுகம் இருக்கிறது. என்ன புஷ்நிருக்கிறது? என்ன துணையிருக்கிறது? ஒன்றுமே கிடையாது. ஆதலினாலே இனியவற்ற பரம்பொருளான தருமான இரவும்பசுவும் இல்லாத ஒருமைபடுகின்ற லாஸ்க்கள் என்கின்ற தானத்திலிருந்து தேடிக்கொடுக்கான். என்பது.

கட்டளைக்கலித்துறை.

நல்லாணத்தேடிநிலவொட்டாமலித் தானிலத்தில்
மல்லாணபோரும்வினையாட்டுமாய் மனையாண்மருட்டுஞ்
சொல்லான மக்களுஞ் சுற்றமும் விநஞ்சுவடம்பும்
எல்லாமினிவந்து கூடாதென்றே நெஞ்சிகத்ததுவே

தூற்பரியம்.

எவர்க்கும் நன்மைவைச் செய்கின்ற ஆதிவைத் தேடிப்பிடித்து
கண்டு அவனுடனே கலந்து உறவாட விடாமல் இந்த பூமியின்
அவலமான வின்போரும். வினையாட்டும். மனைவி மக்கள் என்ற

ஆசாபாசங்களென்றும் மருட்சிகள் வீடுன்றும். வாசலென்றும். உறன்முறைகளென்றும். பலபல விநோதங் காட்டிற்று. இவையாவும் எப்பழம் நினைத்து நிற்காதென்று மனங் வெறுத்து நின்றது என்பது.

செந்தொடைக்கலித்துறை.

கூடினான் கவலைக் குள்ளே நடந்தேனிக் குவலயந்திற்
தேயினான் அலம மென்றே மிகுந்தேனின் நிருவு எந்தை
நாடினான் கமலத் துள்ளே கலிமாப்பொருள் நாடியபின்
பாடினான் கமலத் துள்ளே பரமானந்தம் பார்த்திருந்தேன். 28

தூற்பரியம்.

இர்படியாக ஆதியே! உன்ரகசியபாறையில் வந்து கூடித்
கொண்டதின் பின்னம், உன் நெரிசனை எந்தக்காலங் காண்பனோ!
என்ற ஞானக்கவலை பெருகினவனாக சிறிது காலங்கடத்தினான்.
இந்தப் பூலோகமாயாதி காட்சிகள் எல்லாம் பொய்யென்று நீக்கி
விட்டேன். உன் நிருவுளப் பொருத்தத்தை சதாவும் நாடியிருத்
தேன். இருதயக்குழாயின் உள்ளே கலிமாவின பொருளான
தீர்ச்சை வெத்திக்கொண்டதின் பிறகு இந்த ஞானமணிமாலை
யைப் பாடிமுடித்தேன். கமலஸ்தாளங்கள் வழியாக செளரியாலும்
பூர்வீக ஆளத்தக்கதைகண்டு தூற்றுகளுகாக ஜீவித்திருந்தேன்.
என்பது.

கட்டளைக்கலித்துறை.

பார்த்திருத் தேன்பரமானந்தச் சோதியைப் பண்டொருநாள்
காத்திருத் மேனென்றுங் காணாது கண்ணிற் கழப்படைத்து
பூத்திருத் தேனங் குருவுப தேசம் பொருத்தியபி
னேத்திருத் தேன்மகிழ்த்தேனுடலேறப் பிரமூற்றே. (29)

தூற்பரியம்.

பூர்வீக ஜோதியாகிய வஸ்துவைக் கண்டிருத்தேன் ஆனால்
அதைக் கண்டது முன்னமே நான் காத்திருத்த பலனாகவே இருத்
தது. அதைத் தேடிப்பிரயாணசு செய்து காலங்கனிம் அதின்
சராமஸ்ததைக்காணாமல் ஆகைகொண்டு உருகி அழுது என் கண்
களின் பக்கவாட்டுகளெல்லாம் கறத்துவிட்டது இந்த கஷ்டத்
தால் மனமென்ற மலரானது ஞானஇதழ் விசித்துப் பூக்கும்படி
இருத்தேன். அந்த ஸமயத்தில் எனக்கென்று விதித்திருந்த குருபர

ஞானவர் வந்து மகிழ்ந்தது உடனே, செய்ததின் பின்
மூலம், நேதர்வகன் குளிர்ந்து உட்கேறி ஆனந்தப் பரவசத்தில்
கிடந்து மிதந்தேன். என்பது.

பிரிசுறந் தோயுரி ராவி யொடியங்கும் பெரும்பொருளை
யரிசுறந்தே நெஞ்சரியாத நாளடியேன் றனக்கு
வரிசையுறந்தே குரு மாருபதேசம் வருத்தியபின்
ளரிசெய்கிட்டேன் கடந்தே னறித்தேன் பரமான்ந்தமே. (30)

தூற்பரியம்.

கூசையில் மீறி, உயிரான ஆத்மாவுடன் கலந்திருக்கின்ற
பெரிதான தத்துவத்தையுடைய ஆதியை, ஒருமைப்படுத்தி அதிந்
துக்கொள்ளாத காலத்தில் இந்த அடியையான நான் கடைத்
தேறும் பொருட்டு காலிலான ஒருவாளவர் வந்து மேனமையான
ஞானரசத்தை யென் காதில் கட்டிய பின்னும் ஊன், உறக்கம்,
முதலான சமஸ்தகாம கரணங்களுக்கும் கைவிட்டு பூரீக வஸ்துவை
வெகு கலப்பரசத் தெரியலாகினேன். என்பது.

அறிந்தே னிறைய யறியாத நாளி லலமலப்பட்டு
கருத்தேன் குருவந் துபதேசக் காதிலிருத்தியபின்
வருத்தேன் பலதொன்றும் னையென் மனதீனில் னவயகத்தைப்
பொருத்தேன் புறமகற்றிட்டேன் திறைபரி பூரணமே. (31)

தூற்பரியம்.

ஆதிவஸ்துவை நவில தீர்ச்சையகத் தெரியாத காலத்தில்
சந்தர சமுத்திரக் கொத்தளியில் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் பாய்
மரக் கப்பப்போல் அல்லாதுக் கொண்டிருத்தேன். அது ஸமயத்
தில் என் சர்க்குநாதன் வந்து ரகசியத்தை என் காதில் போட்ட
தின் பிறகு இனி தமக்கு எது குறையும் இல்லை. என்று பொய்
யான இத்தமைய உலகத்தை விருப்பமில் மனதை விட்டும் அப்
புறப்படுத்தி விட்டேன். என்பது.

விருத்தம்.

பரிபூரணவகை தாணுயிர் பலவும் மவனுனவே
பரிபூரணகுருவேயினி யருள்வீருளமகிழாத
திரிமீதடை தெய்யுஞ்சுடரொரி தின்னெறிவதுபோ
லுரிதாயுயிரெங்கும்மவ னெனியச் மெளனின்டாச். (32)

தாற்பரியம்.

ஆடுவல்துயினை தத்துவமானது உய்கமெல்லாம் நிறைந்த மாதிரி செய்வதும் சொல்லி? என்று என் குருவைக் கேட்டேன். அப்போது என்ன சொன்னார் எஞ்ஞம். அட மகனே நல்ல மகிழும்படியாகக் கேட்டுக்கொள். விளக்கின் கண்ணே என்னென்னய ஊற்றித்திரிவைப் பொருத்திக் கொழுத்திவிட்டால் அது அந்த விளக்குக்கு மாதிரிப் வெளிச்சம் கொடாமல் அது இருக்கின்ற விடெல்லாம் வெளிச்சம் கொடுத்து எப்படி வியாபித் திருக்கின்றதோ! அவ்விதம் அந்த பீதம ஜோதியானது சர்வஜீவ கோடிளிலும் ரகித்து நிற்கின்றது பா! என்று முதல் முதல் சத்தேதந்ததை நீக்கிவிட்டார். என்பது.

வினா: குருவேயொன்றினில் வினைவானதுகேள்
ருண்டிசில வசனமது தொதுக்கும் வகையேதோ
அன் திரிபுளிட்பாயதை யஞ்சாவேவகுத்து
தன்ருகவேயுன் தூயவ குதம்மதுபொகிக்கும். (33)

தாற்பரியம்.

இவ்வாறு தெளிந்துவிட்ட குருநாதனை நோக்கி ஒரு பூதத் தில் நின்றுப் பல்பவ விதமாக வெளியாகக்கூடிய உளவுப் பொருள்களின் இரஞ்சிப்புசெல்லாம் அதுபவிக்கும்படி யொதுங் கி நிற்பது எது? என்று வினாசித்தேன் அதற்கு எந்தப் பூதங்கள் கூடி எது உற்பத்தியாயிற்றோ அதை அந்தப் பூதங்கள் கூடி அதுபவிக்கு மாறு ஆதமான சொரும் தான். புசிக்கும் என்று சொன்னார். என்பது.

வேறு.

பொசித்திருமெனவேதன்ருய்த் புகன்றிட்மருண்மையாக
வசத்துமிரேகளுள மருளுவதே தோவகனி
விசைத்துமிரேக ஞான மிருத்தமெய்ப் பரிசா மெட்டுத்
திசைக்குளோ ரதியச் சொன்னோமென்றவச் செப்புவாரே. 34

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் புசித்திடும் என்று சொன்னாரே அதற்கு மாருக உண்மையில் ஞான அறிவு ஒரு நிலைபடாது மாறிமாறி வருவது என்ன காரணம் என்றதற்கு குரு: அப்பா! அதப்படியல்ல உல

கத்தி அஷ்டகரணங்களும் உயர்வையிட்டு விவருவது. இவருவானதால் எப்படியாவது உன் சுவாசியங்கொண்டு அனைவெவதே பெரியகாரியம் என்று பாசாங்கு செய்வாள் என்பது.

செப்புலி குண்டைமயாகத் திருப்பதஞ் சேர்வதெப்போ
தப்பேரி லமைத்த தொன்றை யறித்தமெய்க் குருவே சொல்லி
சிப்புமி யனைத்து மேக னொளியென விதைஞ்சுப்போது
செப்பு நீரிறையவன் பாதஞ் சேரலாஞ் சிறப்பொன நியாசம் (35)

தூற்பரியம்.

தன்னாசிரி கலத்து சரீரத்தை நடத்துகின்ற சுவாச நினைவை
அறிந்த சற்குருவே! உண்மைபாகக் கொள்ளும் அந்த தப்புடைய
திருமுகத்தை எப்போது நான் காண்கின்றது! என்றதற்கு ஏ!
மகனே! இந்த உலக சோழுகளெல்லாம் நீயாக இருப்பதை எப்
போது காண்பாவே! அப்போது உன்னைக்காண்பாய் அதுதான்
தப்பைக்கண்டாய்? என்றார். (என்பது)

சாயில்லாத தேனை யுண்டே யிரவினறி னுயிலு மாந்தர்
சாயில்லாக் களிகள் கண்டே னென்றுரை கழற வேண்டாம்
பாயில்லாக் கப்ப லோடிப் பறக்குமுள் கனிமாத் தன்னில்
லாயிலா ஹாவை நீக்கி நானிலொன் றறித்து கொள்ளே. (36)

தூற்பரியம்.

நக்கள் கூடிக்கட்டின தேனைப்போல் இவ்வாதமேலான தேனு
கிய ஞானத்தின் அறிவால் முதிர்ச்சிபெற்ற ஆசையென்கிற இஷக்
கைக்குடித்து இரக்காலங்களில் நித்திரை செய்யும் மனிதர்கள்,
காயாகி அப்பால் பழமாகின்ற தன்மைமீலாத அவளே அவனாகி
விட்ட சந்தோஷத்தால் நான் ஹக்கு என்ற வார்த்தையைப் பிறர்
அதாவது சொன்னால் புத்திக்கு விளக்கத் தெரியாத மூட ஜனங்
களிடம்போய் பிதற்றவேண்டாம் பாய்மரமில்லாமல் வாசியென்ற
காரணைப் பிடித்து வேடுகின்ற தீயைற்ற கப்பலான இந்த
உடம்பு விழுந்து நாரி அழிந்துவிடும் முன்னதாகவே அஷ்ஹதுக்
கலீமாவில் நல்ல பகிரங்கமாக இருக்கின்ற லாஇலா ஹாவை நீக்கி
விட்டு இவ்வல்லாஹு வெண்பதைப்பற்றி பிடித்துக்கொள்வாயாக.
என்பது.

நாவினை பிரண்டோன் ஸ்டீசி நடுவினி வருகை நோக்கி
நாவினைப் படித்தோர் தங்கள் தொழிலினைக் கேட்பாயகில்
மேல்கினை வராக மீண்டு மெய்வினை தொலைத்தே போருங்
காலனும் வராகன் வந்தாற் கடித்துமிர் பிடிக்கமாட்டான். ( )

தாற்பரியம்

நான்காய் இருக்கும் ஹருபுகளான இல்லல்லாஹு வென்பதில்
ஒன்றைத்தள்ளி மூன்றாவது அட்சரமாகிய அல்லாஹு வென்று இருத்
துப்பிடித்து இருதயத்தின் கிலிஸ்பூட்டி அங்கு வெளிவராதபடியான
ஜோதியை ஆசைகொண்டு நோக்கிக்கொண்டு அத்துடன் ஷீ அத்தின்
சாஸ்திரிகளான ஆயிர்கள் சொல்லும் வெளிநடைகளையும் தள்ளாமலும்
கேட்டுக்கொள்ளவும் வேண்டும் இவ்விதம் பழகிவரும் பட்சத்தில் உள்
மேல் காலகிரகங்களால் ஏவப்பட்ட எவ்வித ஆபத்துகளும் வராதது
விட்டு நீங்கும். அத்துடன் உள் சரீரத்தின் இயற்கை விளையாடிய
மரண தண்டனைக்கருத்தான எமனும் வரமாட்டான். ஒருக்கால் வியா
பக மறதிவரவே வந்திட்டானானாலும் உள் கட்டளைக்கிளங்கிதான்
உயிர்வாங்குவான் என்பது.

பிடித்திட வகையே தாலே பெரிவவன் றனக்கே யாகு
மடுத்தவ னிவனு மென்ன வறித்திடா தேதி வந்தேன்
கடித்தவாய் துடைத்தாற் போல கடுகியிங் கேகா யென்று
வடித்தகை பிடிக்க வல்ல வநாதியங் கழைத்துக் கொள்வான். ( )

தாற்பரியம்.

மாணத்திற்குப்படாமல் தப்பிப்பது இலேசான காரியமல்ல, அது
தப்புகடைய மகையில் கலத்து ரகித்தாலொழிய முடியாது. அப்படியால்
லாமல் இடையில் நின்றுவிடக்கூடிய சாமான் ஞானிகளுக்கெல்லாம்
கடித்தவாய் துடைத்தது போலவும், வெண்ணையில் மசிரிட்டது போல
வும் அநாதியான நுகுமான் அந்த உயிரை விலகச்செய்து தன்வரமே
மர்மமாக வைத்துக்கொள்வான் என்பது.

(அவதாரிகை)

தன்னையறிந்த ஞானிகள் உயிரினை எமன் வாங்குவானா?
ஆதி யழைத்துக்கொள்வானா? என்று மனிதர்களுக்குள் சத்
தேகம் வருவதாலே ஆசிரியர் கீழையறிக்கிறார்.

அழைத்திடும் பரிசு கண்டு மனநிலை வெவ்வேறு சின்று
விளித்திடும் வகையே தென்ன மேலா னிகரு யிலே
வொளித்தியா னிருக்கும்போதி லுணர்ந்திடமுடியான்றகனை
யழைத்துவா வெள்ளச் சொல்லி யருளநா விடலை யென்றான்.

தாற்பரியம்.

அங்விதம் ஞானிகளின் உயிர்களை றப்பானவன் தனிமுகத்தில்
அழைத்துக்கொண்டபோது மலக்குல் மலத்து எங்கிலிற் எமல் ஆதி
நய நோக்கி றங்கே! அந்த யுத்தியோகத்தை யெனக்கு ஒப்பித்து
விட்டு இப்போது எனக்கு மறைவாக நீசெய்த காரணம் என்ன? என்று
கேட்பார். அந்த ஒரு எல்லாவற்றையும் ஒன்றிவிடொன்று விசாரகோலத்
துடக்கி சிவநிலை அந்தந்தஜீவங்களிடத்து ஒளித்து பதுங்கிக்கொண்
டிருக்கின்ற மஃமகிமையானவன் இரவுபகல்பெரிய காவல்காரத்து அரிய
பெரியகட்டைகளையெடுத்து காண்டற்கரிய திரைகளெல்லாம் அறுத்து
ஒதுக்கித்தனித்து வந்து என்வாசல் அண்டைபணிந்து கிடக்கின்ற
என் மனாவரை மாப்பிள்ளையை ஆளப்பிள்ளை சிங்கமான என அன்பனை
கேவலமான உன் கையால் உயிச்சிபுக்கச்செய்ய எப்படி என்மனம்
பொருத்தும்? ஆனதினால் தானேயழைத்துக்கொண்டேன் என்றி சர்வ
ஜீவ தயாளபூதியான அல்லாஹுத்தஆலா திருவுளம் பற்றுவான்.
என்பது

நானிலில் வசனம் பேசும் தலமதியாத மூடன்
பூனிலில் மனமிருந்த பொருளையாக் தேடிப் போந்தேன்
ஆனிலில் நிரம்பி நின்ற வருப்பொரு ளுதியா நெஞ்சு
சாவது கடனா மென்று சஞ்சலக் கடலுற்றாழ்த்தேன். (40)

தாற்பரியம்.

மகா மெளன மந்திரமாயிய இரகசிய ஞானத்தைத் தெருக்கள்
தோறும், வீடுகந்தோறும், பணங்க்கொடுக்கின்ற மனிதர் இருக்கும்
கடைவீதிகள் தோறும் வெட்ட வெளிச்சமாகச் சொல்லி விடக் கூறித்
திரிகின்ற சுற்ற மூடர்கள் சாவகாசத்தை சிறிதுகாலம் வைத்து பூவுக்
குள் பொருத்தியிருக்கும் அருவமான பரிமளத்தைப்போல இனிசாறுக்
குள் ஒட்டியிருக்கின்ற றப்பைத் தேடி யநேக மறைவான மனோபெ
களுக்கெல்லாம் போனேன். ஹா எனலும் அகாரத்துக்குள் நிரம்பி

யிருக்கின்ற அரிதான அந்தப் பொருளைக் காணாமல் நெஞ்சம் வருத்தமுற்று இனி மரணத்தையனுபவிப்பது திட்டம் என்று சஞ்சலம் என்றகடலில் ஆழ்த்தவனாக சிலகாலம் கடத்தினேன். என்பது.

சஞ்சலக் கடலுட்படாமுஞ் சமையத்திலருளைப் பூட்டிக் கஞ்செசைக் கேளாப் பாவி கவிழ்த்தனன் கடலி லென்றே யஞ்சு லென் நெடுத்தே யென்றே யணைத்துள்ள தாது தாறு மெஞ்செசைக் கேட்பாயெவ்ன்றே யிறையருள் காட்டினரே. (41)

தாற்பரியம்.

பகல்வேலும்போட்டு, அநியாத மூடனுளங்களை யேமாற்றிப் பணங்களைப் பறித்துக்கொண்டு வாரூர் நேரனும் அலைத்து திரியும் கள்ளவெய்யுமரர்களின் சாவகாசம் வைத்தல்வேலா இவன் இவ் விதம் சஞ்சலத்தில் ஆழ்த்து தவிக்கின்றான் என்று எண்பேரில் எவப்பட்ட கருணாகர வள்ளலான காமிலான குருவானவர்களோ சீக்ரம் என்னிடம் அடுத்து வந்து என்னை அந்த சஞ்சலக் கடலில் நின்றுப் பரப்பராதே! என்று கைதூக்கி யெடுத்து நெஞ்சோடும் வைத்தனைத்து "இரகசியம் இதுதான் பாசு!" என்று கட்டிக் காட்டினார். என்பது

இறையருள் காட்டிப் பூட்டி யிருத்தினார் புவிமீன் மீதே மறையொளி யதனைக் கண்ட மானிடக் குருவே யென்றித் தரைமீனி லொசருவ ரன்றித் தாளவ னமைத்த வெய்யோன் யிறைமீனி லழகு மிலம்பு யென்றியான் பேசும்வாரே. (42)

தாற்பரியம்.

அந்தப் பிரகாசம் தேடரிதா யிருந்த சாதலீகப் பிரகாசத் தை இந்நேரமார் என்று என் சற்குரு தேசிகநாதன் கட்டிக் காட்டினதும் நப்பு விநேத மயஜோதியாய் என்னில் இவ்வாறும், அதாவது வெளியாவிற்று அதனுடைய அழகுக்கு, உலகமெவ்வாறும் பகல் செய்வின்ற ஆவிரங்கிரனங்களைபுடைய குரியனும், குளிர்ந்த பதினாறு அமிர்தகலை கையுடைய சந்திரனும் பகரமாமாட்டா என்று நான் ஆனந்தக் கூந்தலாடிப் புகழும்படியாக என்பது.

பேசினான் பெரியோர் பாதம் பெருகவே வளங்கி நின்று கூசினே னிறையவன் பாதங் குறித்தவ ரிவர மென்று பூசினே னறித்தோர் ஞானப் பொருளின் யெடுத்தக் கொண்டே ஷசினேன் செறித்தாப் போல்தம் மிருதயத் தடைத்த தகிறே. 46

தாற்பரியம்.

அதிலிருந்து நான் ஞானிக்குடைய பாதப் புகழ் கூறுகிறவனாக இருந்துவந்தேன். அப்போது என் சற்குரு என்னை ஆளாக்கும்படியாக வரக்கண்டேன். அவருடைய வரகைக்கு தேரே என்பாவனுடைய கைநாக்கிக்கொண்டு போவதற்கு மனம் வெட்டித்தவனாக திக்வேன். நிற்கும்போது மின்னெட்டி மறைத்ததுபோல் என் இருதயத்தில் அவருடைய ஞான அமிர்தம் பொங்கி வழியக் கண்டேன். என்பது.

எடுத்தவரறிந்த ஞான மிருதயக் கமலத் துள்ளே
வருத்தவரிவரா மென்று மணுகினே ளிவர்கள் பாதம்
கருத்தவர் தெனிய வென்றன் காதலே யுபதே சித்துத்
தொடுத்தவரிருக்கச் சொன்ன தொழுவின் மேலிருத்தனன்றே

தாற்பரியம்.

அம்பா! இதைள்ள ஆச்சரியம்! இவர் என்னருவாக இருக்கலாம்? என்று என் மனதில் நினைத்தேன். அந்நேரமே அவர் பளிர்சென்று வந்து நின்று என் காதில் ஞானமர்மங்களை வத்தினார் அப்பா! அவர் கட்டளைமிட்டவண்ணமே இருந்து காரியாதிகளை முடித்தேன். என்பது.

அன்றியா ளிருக்கும் போதி லவனியே மண்ட மேழுங்
கண்டியான் மயிழ்த்த போது கனித்தான் கமலத்துள்ளே
மின்றியான் பேறு பெற்றே ளிளியொரு நாளும் பாவக்
குன்றுமிக் கணிகர் தென்றுங் குருவருள் தப்பி வேனே. (45)

தாற்பரியம்.

அப்படி நான் என்னுடைய குருநாதனின் சொல்வழி தவறாமல் இருந்த சாதனையில் ஏழு ஆகாய மண்டலங்களும், ஏழு பூலோக மண்டலங்களும் என் இருதயத்தில் வந்து கொழுமிக்கிடக்கண்டேன் அந்த உலகங்கள் யாவற்றும் தானாகவே யிருக்கவுங் கண்டேன். அந்த மகாமிட என் குருவுடைய அடியின் காரணத்தால் நான் அநுபவித்த காட்சிமயங்களை என்னென்றுதான் சொல்வேன், என்பது.

ஆடுகிறவருத்தம்.

தப்பி லாம வேசி ருத்த உளியு னோட்டதீர்த்தபொ
தப்பி னோட மைத்த னுதையு ண்ட வா னடங் கலு

மொப்பிலாம லேகி ருத்த யோக மேறு மெய்யுளே
செப்பொணை வரசலத் திறந்து கண்ட றித்தளன் (46)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் என் குருதாதுண்டைய உத்திரவுபோலதான் இருந்த
போது அந்நதிஷ்டையில் தன்னிருடன் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற
மஹாதுவிகபார தூரவஸ்துவாகியதப்பை, என்யோகவெறியாலும்
அன்பினாலும். அவளது அழகேழு அம்மலாவென்னும் ஹலரத்தின்
வரசலத்திறத்தால் கண்டுகொண்டேன் அதைநாள் சொல்லவும், அது
பரிக்காத ஏழைகளாய்க் கேட்கவும், தகாதகாரியமாக இருக்கின்ற
நது. என்பது.

அறுசேர்க்கழி நெடியுடியா சீரின விருத்தம்.

திறத்தளன் கமலத் துள்ளே திருவொளி வடிவைக்கொண்டு
மறத்தளன் பூமி வாளமலைகட வளைத்துஞ் சேர
விறத்தள னிறைவ னன்றி மிருத்ததொன் திகலாதாவே
அறத்தனை புனரா மாந்த ரவர்களுங் காபீரவாசீ, (47)

தாற்பரியம்.

இருதயம் என்னும் கமல மலரைத் திறந்து அங்கிருந்துவெளி
யான பரம ஆத்மாவில் பிரகாசத்தைநாட்கண்டவுடனே உலகத்தி
லுள்ளமலை, கடல், பாதாளம், ஆகாயம், எல்லாத்திரட்டியுருட்டிப்
பார்த்தேன். அந்த காமில் சராசரோடியடங்கலும் என்னில் தின்
றும் பளுவாகி, நான் என்னும் அதாநியத்தும்பளுவாகி அல்லவென்
றும் சகல தத்துவ வஸ்துவையன்றி வேறொன்றும் நேரதிறப்பட
வில்லை. காரியம் இப்படி மிகுப்பதாலே இந்த உண்மையைஅறியா
மல் அலைகின்ற பாவி மனிதர் எல்லாரும் கடைசியாக காபீரவாசீ
கவே ஆகியிருவார்களே. என்பது.

எழுசேர்க்கழி நெடியுடியா சீரின விருத்தம்

காபீரவாசீ பேசிலுங் கடித்த காபீசீ நாமெனு
மான் ஹானி லாகு முன்னறிந்து மெய்யு ளஞ்சையும
நாவி யெறு மத்திரத்தைச்சேர் நெண்ணாது தானியித்
பாவி யாவ தாவி ரம் புலக்பெருமொ ருத்தரே. (48)

தாற்பரியம்.

ஐனங்களை! நீங்கள் உங்களையறிக்கூடியவியை எல்லாவிடங்களிலும் இருக்க அதையாறப்போட்டுக் காப்பீடுகளையிருந்து கொண்டு தெருவில் போகும் புத்தர்களைக் காப்பீடுகள் என்னின்றன. அது இப்படி விளங்காது. உங்கள் சரீரத்துடன் கலத்திருந்து உங்களுக்கு கல வேலைகளும் செய்து உணர்த்து வருகின்ற மகாபலவந்தமான ஆதார வானது நின்றது நிற்க சரீரத்தைக் கீழே கிடத்திவிட்டுப் பிடியான மாரும் போது தெரியவரும். அந்த ஆதாரம் எல்லாருமுள்ளதாக ஐந்து பூதங்களைய விபரங்களையும் ஆணையினை யானவர்களாக இருந்தால் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். அப்படித் தெரியப்போன இடத்திலும் பூலோக மயக்கத்தால் அடிபட்டுப் பாவிக்காரப்போகின்றவர்கள் ஆயிரம் ஆயிரம் பேர் அதில் ஒருவரே ஸ்வராக்ஷிய புருஷனாக இருந்துகொண்டே நிறுங்கு. என்பது.

அறுபேர் க்கழி நெடி லடியா சீரிச விருத்தம்.

ஒருத்தர்தம் பொருட்டினாலே யுலகுவி ருணத்தும் வாரும்
பருத்திரேர் பருப்பு நீங்கப் பரிசுயேறுகு மாப்போல
வருத்தமு மெனிய நீக்கி மறையேனரி யறிய வேண்டிக்
கருத்து வேறுதா வண்ணங் கமலக்கண்டிறவாய் நெஞ்சே (49)

தாற்பரியம்.

அந்தமஹாநாடைய பொருட்டாகியே பூலோகத்திலுள்ள ஜீவராசிகள் எல்லாம் வாழ்ந்துவரும். எதுபோலேயானால் ஒன்றாகியிருந்த பருத்திரேட்டையொன்றினாலே உலகத்தில் எவ்வளவோகித்தே தமாவஸ்திரங்களை ஐனங்கள் அனுபவிக்கிறார்களல்லவா? அதுபோல் மனிதனுக்கிடமின்ற பலபல ஸ்டெட்களும் அந்த ஒன்றையறிவதால் நீக்கிவிடுகின்றன அதற்கு ஒரு உபாயமிருக்கிறது எப்படியென்றால் மனதில்வந்து நிற்றின்ற பலபலநிலைகளையும் நீக்கிவிட்டு அந்த ஒரு உஸ்துவின்மேலேயே தன்னினை வைப்புபூட்டி தானும் இவ்வையென்று உள்ளாவுள்ளபடியே நிச்சயப்படுத்துவது. அப்போதுதான் உன் கமலக்கண்ணாது பளிர்வென்று நிற்கும் என்பது.

கொக்கக்ககல் ப்பா.

நெஞ்சே புனாகு நலம் நீயுநா னும் உமதித்தா
லஞ்சே னொருத்தருக்கு வாதினக் கெயொழியம்

பஞ்சது நெருப்பிலகப் பட்டதுபோற் பாவமெல்லாம்
மீளுசோடிப் போயிருக்கப்பேறுபெற்றும் நெஞ்சமே. (50)

தாற்பரியம்.

ஞானவான்கள் " நெஞ்சமே! " என்று கூப்பிடுவது அநுநீயத்
தென்பதைத்தான் ஆசிரியர் சொல்லுகிறார் ஏ! அநுநீயத்தே உனக்கு
ஒரு செய்தி. அதாவது கேட்க, நீயும் நானும் எதிர்ந்து போர்புரியும்
பட்சத்தில் நீயும் பேதாபேதங்களான உன் சேனைகளும் முறியடிக்கப்
பட்டுவிடா சாய்ந்து போய்விடுவாய் ஆனால் கப்புறப்பியாவளது
சரீரத்தக்குடிராஜசூனியவாயிருப்பதாலே ஒருவேளையதற்குப்பயத்தால்
பயப்படுவேன் நெருப்பில் சிக்கிக்கொண்ட பஞ்சாப்போல் பாவமெல்
லாம் பறக்கும். அப்படியானால் உனக்கு சற்று நல்வகையுண்டாகும்
என்பது.

பேறுதவீரமுற் பெருங்கமலத்தான் திறந்து
வேறு மொகுத்தற்கு விள்ள நினைத்தாயினியே
பூறு மருவியன் னீருண்டு களித்தே மகிழ்ந்து
தேறுமொழிகண்டு திணைத்திருத்தாய் நெஞ்சமே. (51)

தாற்பரியம்.

ஓ மனமே! நீ அந்தக்காலத்தில் பேறுகெட்டுப்போகாமல் பெரும்
விரவாசையெடுத்து இருதயக்கொந்திறந்து எல்லாவித ரகசியங்களையும்
பாசத்துக் கொண்டிருக்கின்றாய். அந்த மகிழ்வை மற்றவர்களுக்கு
சொல்லவும் பால் மாறுகிறாய். இருதயத்தடாகத்திலிருந்து ஊறுகின்ற
தேன் கவையான அமிர்த ததியை நீ தனியே குடித்து நீயே மகிழ்ந்து
நீயே இறுமாந்து போய் ஒருவர்க்கும் சொல்லாமல் உண்டாக்கப்
பண்ணிவரையையும் மூடிக்கொண்டாய் என்பது

சந்திர வீருந்தம்.

திணைத்தேயொளிநிறைத்தேவருஞ்சினத்தாலதை மறைத்துப்
புகைத்தேவிரும் பெருத்தேதரும் பொருட்டாலதை வெருட்டி
யகத்தேயொருவெளித்தாலையுண்டடைத் தேயது வெடித்ததற்
பகுத்தேயறிமிகுத்தேவரும் படைத்தோனொளி காண்பார் (52)

தாற்பரியம்.

மொனனாயிருத்து வரும்போது * ஹவா என்பது உன்னிடம்
வந்து சொல்சம் அரைத்துப்பார்க்கும். அப்போது நீ கண்ட உஜு

* ஹவா. என்பதற்கு அர்த்தம் உலக மயக்கம் என்பது

தின் ஒளியினுடைய அன்பைக்கொண்டு வெருட்டி சிளங்கொண்டு அதை மடங்கடித்து விடவேண்டும். அப்பால் வரக்கூடிய இயல்சிக் மயக்கமான பெரிய இருள் திரைவென்று உண்ணப் பயங்காட்டும் அதையும் அதேவிதம் செய்து விலக்கவேண்டும். அப்பால் உன் இருதயத்தின் தேர்நேரான ரஸ்தாவில் ஒரு திரைமீறுத்து உன் வழியை மறிக்கும். அதையும் இதேமாதிரி செய்தால் அதுபுகரென்று வெடித்து அந்நுள்ளிருந்து ஒரு பிரகாசம் வெளியாகும். அதை நீ சக்திமலாமல் உன் தப்புடைய பொளியென்று திட்டப்படுத்திக்கொள் என்பது

காண்பாயிறை பொளியானது கவிபாசிய கடலில்
வேம்பானது கைப்பாமையில் மேலுயர்வளி யமித்த
மேம்பாடலானதும் பிறையுயிரென்றிறைவனத்
தேம்பாதுணாவதிலும் முத்தெவிட்டாதுண்டிருப்பார். (53)

தூற்பரியம்.

அதன் பின்னால் உண்டகம்பெண்ணும் கடலுள்ளே ஒரு வேம்பானது தோன்றும். அதோ கசத்ததாகவும், அதன் களியோ தேவாமித்தராமாவும் இருக்கும். அதன் விபரமாவது வேம்பு என்பது சரீரங்களி என்பது ஜீவன். இத்துடன் அங்கே உறுதிதன் புறத்தால் இருத்து வசனத்துடன் ஒரு குடிப்புவரும், அது தேனும்பாதுமாக இருக்கும் ஓயிமார்களெல்லாம் உண்டுபோட்டு நீண்ட வருஷம்வரை ஒருவஸ்து யின் பேரிலும் ஹாஜத்தில்லாதவர்களாக இருப்பார்கள் என்பது

வெண்பா.

உண்டுகளித்திருப்பார் நொழுத்தை பெய்குமவர்
கண்டு களித்திருப்பார் ஹக்கா—வென்றுமது
நானுதி நின்று பயன்னைத்துடலில் வந்தனாகுத்
தேனாகு மென்றே தெளி (54)

தூற்பரியம்.

மஹாத்மாக்கள் அந்த அமித்தத் திரிநைய உண்டவர்களாய் மகாமர்மமான (ஹா) எய்கின்ற ஒரு அட்சரத்தின் வடிவை சதா நோமும் கண்டு தியானித்தவர்களாகவும், உண்மைபாகவே மரணிக் காமல் இருப்பார்கள். அதுவோ! சதாதினமும் தான்தானாகவும் உணர்வாளில் சரீரத்துடன் ஈடுபித்து வியாபித்திருக்கின்ற வந்தாத சித்தனாயுள்ளதேன் என்று நீ தெளிந்துக்கொள் என்பது.

(மருட விருத்தம்.)

தெளிந்து மகிழ்தொரு மந்திரமாமொளி தேடிய செங்கமலங்
குளிர்ந்து விரிந்து நிமிர்ந்து வெழுந்தபின் கோணமதாரதிலும்
அழிந்திடு மிந்திர சந்திரனோடொரு குமரோடுமமர் [வரே
ஒழிந்ததுவன்றி திறைத்திரயொனெளி யொன்மொன நன்னு]

தூற்பரியம்.

ஞானவாக்கொள நாதர்க்குள் இவ்வீதத்தெளிவடைந்து அத
னால் விடைத்தசை சந்தோஷத்தால் மகிழ்ந்து, மேலேசொல்லிய
மந்திரம் எங்கிற ஹவின் ஜோதிமேல் நீங்காத ஆசைகொண்டு
இருதயக்கமல மலரை விரிய வைத்து மேலே உதித்துவராதின்ற
பீழ்பிரகாசத்தைக் கண்டதில் பிறகு ஆறுகோணங்களிலும் அழித்
தழிந்து சுற்றிவருகின்றசந்திரனிய சங்கிரகனுடன் சர்வசிருஷ்டி
பூத ஒளிவுகளும் பலவாகி, நடுமத்தியில் கூடித்திரனின்ற ஒளிவா
ளது ஒரேவஸ்தாவிலும் அடைத்தான் தரிசிப்பார்க்கு என்பது.

கட்டளைக் கவித்துறை

நன்னுலாதி வநாதியைதித்தனை நாயகனை
ஒள்ளுள ஞானவிளக்கொள வுத்தமனோரொளியாய்
நின்றனை யெங்கு நிரம்பிய ஹக்கனை நிச்சயமாய்க்
கண்டாலொழியத் தெளியாது சிந்தைக் கலக்கங்களை (56)

தூற்பரியம்.

அந்த ஒருமையான ஒளிவாளது என்ன தெரியுமா? அது
நான்கு ஆதி, அதுதான் அநாதி, நித்தியமானது? நிலைவரமானது!
உலகமெல்லாம் ஆண்டவன் என்று சொல்லுகின்றது! உத்தமர்க
ளின் தெளிவிலே [ஒரு வஸ்துவான பேரோளி விளக்காய் நின்று
பிரகாசிப்பது! எங்கு பார்க்கத்தாலும் உண்மையான ஆத்மகோலத்
துடன் தோற்றுவது! அப்பேர்ப்பட்ட தத்துவத்தை இதுதான்
என்று சந்தேகமற்றவர்க்கு உறவாடினா லொழியுமனங்களில் வந்து
உழக்கியிருக்கிற கலக்கங்கள் தீரவேதீர என்பது.

தெளியாது சிந்தை கறுப்பவரோடு ஜெகத்திலுள்ளோர்
வழிபாடறிந்து வணங்காத நான் மறையோனானாத

மொழியான தன்றிவவனும் மோதிமுயன் றிருத்தால்
ஒளிவான தெங்கனு மோரலி பாய் திற்று முற்றவர்க்கே. (57)

தூற்பரியம்.

அதை பெய்நெருவன் கண்டுசொல்லினிவையோர் அவனைத்
தெளித்த ஞானியென்று சொல்லப்படாது, அவன் சித்தையிலுள்ள
இருளான ஹவாவானதும் விகடத்து. அதை உலகத்திலுள்ள சா
மான்யா ஜனங்கள் தீர்க்கதரிசனத்தின் முன்னறிவிப்புகளான வேத
சாஸ்திரப் பிரமாணங்களைக்கொண்டும் வெளிப்படையாய் வளங்கு
வார்க்கே. அது சொல்லுக்கு வழிப்பட்டதாயிருக்கும். சொல்லுக்கு
வழிப்பட்ட வளக்கமானது காண்பன எல்லாம் அறிபுடைய தீட்
டத்தின் ஞானத்தில் நின்று எழுந்தன என்று நினைப்பீக ஒருமைப்
படுத்துவதாக இருக்கும். இது யாருக்கென்றால் விதியுள்ளவைவார்க்
கிய ஆண்பின்னைச் சிங்கங்களுக்கென்றி மற்றவர்க்கெல்ல, என்பது.

சுலித்துறை.

உற்றவர் பாதமுனர்த்திகு நாளிலொரு பெருகைப்
பற்றிடுவேறு பழக்கநியார்களிப் பாகுலகித்
கற்றவரோடு கலத்திடு வேனையில் ஹக்கெனெரு
சித்தனுமியானெரு பாய்பும தாகத் தெரிசிப்பனே. (58)

தூற்பரியம்.

அவ்விதம் இருப்பவர்களின் பாதத்தைப் பற்றிப் பிடித்து
அறிகிற காலத்தில் அந்த ஒருவரத்தின் ஆசையிலொது மனதை
வேறு பழக்கத்தில் விடவே மாட்டார்கள். அவ்விதம் வழியைக் கண்ட
மகான்களின் பழக்கத்திற்சேர்த்து துறையை பெய்த்திக்கொண்ட
தின் பின் அதிலிருந்து அல்லாருத் தலுவாவானவன் ஒரு பாய்பாட்
டியும் தீ ஒரு பாய்புமாகத் தெரிசித்துக் கொண்டவாய், என்பது.

தெரிசனியாக விழிக்கின்றபோது திருமறையோகி
பரிசனியே தென்று பார்த்திருப்பதனையிப் பாகுலகித்
அசனே மெய்யுள்ளறியாத மாத்தரையெனவெல்லாம்
புருஷனில்லாத மடவன் சுலித்த பொருளொக்குமே. (59)

தூற்பரியம்.

அப்படித் தெரிசித்தவுடன் அல்லாருத்த ஆலாவுடைய சம்பிர
தாய வித்தைகளில் தின்றும் எத்தனையோ விதத்தைப்பார்த்துபாசர்

ந்து ஆகத்தித்தற்பாய்? அந்த நேரத்தில் பூலாகத்தில் பிறந்து
தன்னையறிவத் தெரியாத ஜனங்களைப்போல் உப்புத்தித்து புருஷ
னைக்கைதவறவிட்ட கம்மிநாட்டினரைப்போல் தேரன்றும் என்பது

சந்த விருத்தம்.

பொருளை யுணர்ந்துவர்போத மழுத்துவர்புரியிலாததினைவன்
அருளை யுணர்ந்துவர் தவவுவருத் துவாரின் விருத்துவராம்
வெருளையகற்றுவர் வெளியிலிருத்துவர் வெரு பிழைசெய்தவர் தம்
மிருளை யகற்றுவ ரெவரு தினைப்பவரிதையருள்பெற்றவரே (60)

தூற்பரியம்,

றப்புடைய திருவருள் தெரினையகாணப்பெற்ற மஹான்களா
னவர்கள், றப்புடைய சகலவித்தைக்கொண்டு ஐயங்களுக்குப் போ
திப்பார்கள். ஒருவிவத்தவர்களை நிலையில் நிற்பாட்டி வைப்பார்கள்
அவர்களின் மனதில் றப்புடைய கிறையாட்டின் சம்பிரதாயத்தைப்
பற்றி கூர்மையுட்டி சம்பாஷிப்பார்கள். ஆதியுடைய கிருபையை
வரங்கிக்கொடுப்பார்கள், அறிவான கல்புறப்பிரயாசில் இருத்தாட்டி
வைப்பார்கள். உலகமழுட்டுக்கொடி எய்துநர்களை கொட்டி சதா
தைரியமாகிய ஆசாசத்துடன் கிரஹிக்கச் செய்வார்கள் "பிழை
செய்தோம்" என்று தமது சமூகம் வருபவர்களை அடைவிக்கும்
நீக்கி கரியமேகத்தில் தின்று வெளிப்படும் சத்திரினைப்போல்
பிரகாசிக்கச் செய்வார்கள். கரீரமூபதினாலு உலகமும் வளங்கிப்
புரமும்படியான பிரகாசதியுடன் வீற்றிருப்பார்கள். என்பது.

வெண்பா.

உத்தர மன்று யுணரேனென்பொருளை
மற்றருளும் காணச் செய்கத்தரத்—கற்றோர்கள்
கூரணத்தை யோதி யனைவரக் கொள்கும்பரி
பூணத்தின் சீரெயர்ப் போது.

(61)

தூற்பரியம்.

றப்புடைய கட்டளை அல்லாமல் ஒருவஸ்துவையுடனேடி சத்
திக்கமாட்டேன். அந்த வஸ்துவை உலகத்திலுள்ள யோட்டு ஐயங்
கள் யாவரும் அறிந்துவிட முடியாது. ஏனெனும் பூலாக வாஞ்சை
வாகிய சிற்றின்பமயக்கத்தால் அவர்கள்மேல் பிடித்தவர்களைப்
போல் அகிவார்கள். அவர்களுக்கு மாரக்கேபோதனைசொல்கிற

வர்களே! அவர்களும் அப்படியேதான் ரட்சியத்தை யறிவாமல் வேதசாஸ்திர முக்கையுமாய் அலைந்துபெற்றறித்திரிவார்களே. என்பது

வீரத்தம்.

சீரொளிவு சித்திரங்கள் செய்தவயுவெவ்.நே
பேரொளியிலுள்ளபலன் பேசவரிதாரும்
ஒரொளியிலுள்ளதெளிவொன்றிலுமடங்கா
வேரொளியிலென்றவ னியம்பவிரியாதே.

(62)

தாற்பரியம்.

உலகத்தில் உள்ள பல படைதொண்டித் தோற்றங்களிலுள்ள பிரகாசத்தைப்பற்றி முடிவு ஏற்படுவதுபோல் அந்த சந்திரோருப் பிரகாசத்திற்கு ஒரு முடிவு ஏற்படுத்தவும், உவமானப்படுத்தி, சேவவும், யாருக்கும் இயலாது, அந்த துறையைக் கண்டு களித்தபெரியோர்களையிருந்தாலும் அதற்குவகையாக இது, அது, என்று சொல்ல எந்த விதத்திலும் இடத்தராமல் மிகைபடவே திற்கும். என்பது.

வேறு.

ஏப்புவார் புவிநிலங்களோ சிறைவனைத் தொழுது நானேக்
கண்ணா நாமென்று நாடிக் கருதுவார் மேலத்துள்ளே
வேம்புமியுபுரீ சென்னும் வினையனை வெகுட்டிப் பார்க்கக்
சொப்பினார் காண்பதில்லை யென்றவர் தொகுத்துச் சொக் வார். (63)

தாற்பரியம்.

மனங்களில் பலபல விவரமானதுக்கிருத்திய எண்ணங்களை யும் நிரம்ப வைத்துக்கொண்டு தொழுது நானேவியாமத்தில் ஈடேற்றம் பெருவோமென்று உலகத்தார்கள் பலதும்பெருமை சொல்லிக் கொள்வார்கள். அந்த எண்ணம் ஒருபோதும் சாயாது இருதயமலரின்கண்ணே பல ஆட்டங்களும் ஆடிநின்று அநத்தம்பெருப்புக்குக் காரணாகருளியாக நிற்வின்றமேய்பு அதாவதுதேதோடும் கவத்திருக்கின்ற இயல்செனவனைவென்று மேல்வரகூடியதகுதி வையப்பெற்றுக்கொள்ளுலாதசோபபேரிகன் ஒருபயனும் அடையாமற் போவார்கள் என்று நயிபுல்லா சொக்கியிருக்கிறார்கள் என்பது.

சொல்லுவாரவியே மீனளிச் சுருமும் பாசத்தாலே
வெல்லு வாளியுலீ கூர்வைவெருட்டுவான் பயப்படாமல்
விலுநாணுடம்பு றுடைய் வியியம்பாற்றெடுத்தல் செய்தால்
இவ்விலாண்டெழுத்தொன்றுவே மிறைவனைக் காணலாமே. (64)

தாற்பரியம்.

தருவிலா அவர்செய்தங்கள் மருமகரான அயியாச் அவர்களுக்கு
உபதேசம் செய்தபோது யா அலீ நீர் திரேகத்தை நல்ல
சொளகரியப்படுத்தி வைத்துக்கொள்ளினானும் அந்தப் பாசத்தைக்
கொண்டு இயிலீ உம்முடன் போராடி வெற்றிக்கொடியை நாட்டி
விடுவான். நீர் ஞானத்தில் தரிபடும்தோது உம்மைவிடாமல்
தொடர்ந்து வருவான் அனே பவருட்சிகளையும் எடுத்துக்கொட்டு
வான். அந்தநெகல்வாம் நீர் பயப்படாமல் உடம்பை விலகவும், றுகை
நாணுவும், செய்து அதில் பார்வையை பாணங்களைவும் தொடுத்து
அவர்க்குமல் பிரயோகத்தோனும் அவன் பணவாகியில் என்ற
அட்சரத்துடன் ஹி என்ற அட்சரமும் கூடி அந்த இடத்தில் ரிப்
புடைவ தோற்றவுண்டாகிவிடும் என்று திருவாய்மலர்ந்து சொன்
னார்கள் என்பது.

காணெனுவடியுதான் கடாட்சய ரூபத்தனைக்
காளவேயாக்கிக் கொண்டார் காலஞ்சர் சங்கொள்ளார்
பேணியே வேதநாலும் பிதற்றுயர் பிராணி யெய்லாஞ்
சாணியேவளர்க்கலுற்ற சமக்க தென்றறிந்து கொள்ளே. (65)

தாற்பரியம்.

எவராலும் கண்டோம் என்று ரூபேக முடியாத அந்த சந்திரோ
ரூபவடிவத்தை திருவருள் கடாட்சத்தின் பொருட்டாலே கண்டு
கொண்ட மவுனதேசிகர்கள் மலக்கல் மவுத்தைப்பற்றி ஒருபோ
தும் அச்சங்கொள்ளவேமாட்டார்கள். உண்மை இப்படி யிருக்க
உலகத்திலுள்ள வேதாஸ்திரிகள் கஷ்டமெடுத்து தேர்வழியடைந்து
கொள்ள சோம்பேறித்தனம் படைத்து ஞானம் ஒன்றுமறியாத
ஐயோ! ஏழை ஜனங்களிடத்தில் போய் பகல் வேஷம் போட்டு
அவர்களை மருட்டி நல்ல ருஷிகரமான சோறு கறிவையும்
தின்று பணங்களையும் தட்டிக்கொண்டு அந்த திக்கைச் சொல்லு?

இந்த விருதையேத? என்று பொய் முரீதுணை கொடுத்து
ஊஊ!தோறுப் ஆனந்து திரிவாக்கள் அந்த குடல் உள்ளத்
தில் ஏதுப்பதையுண்டே? என்று கவனிக்ருப்போது வேறு ஒன்
றும் கிடையாது ஒரு ஜாடி அளவு உண்மையும் வயிற்றுக்கு
இவாதேடுகிறதற்காக செய்து கொண்ட ஒரு பித்தலட்டம் என்று
தட்டமாக உணர்த்துகொள் என்பது.

கொள்ளுவா ரீமானுள்ளோர் குறிபெல்லாம் புகலக்கேண்மோ
தன்னுவார் தயதம் மலத்த நடுவினிகுளை நோக்கி
விண்ணுவாச் கவிமரத்தன்ன விசைத்திரன் டெழுத்தாலுள்ளி
பெயர்வபொரிதும் தீங்கா தியங்குவார் மூச்சிடுகேடே. (56)

தாற்பரியம்,

ஞானிகள் என்று பொய்வேலும் பேசட்டுக்கொண்டு திரிவித்
குடல்எனின் பாடு இப்படியிருக்க, நல்லதெளிவடைந்திருக்கின்ற
மூல்களின் கருமம் எப்படியிருக்கும் என்று கேட்பாயாகில் கேள்
றப்படுடைய சுயம் பிரகாசமிருக்கின்ற (சுத்தானுள்ள சிசு) என்
னும் பருவமத்தியில் இரண்டு விழிப்பையும் ஒருவழியாக்கிக் கூர்த்து
பார்ப்பார்கள். ஜனங்கள் சாதாரணமாகவே சொல்லுகின்ற
ஷடமாதத்து கவிமரையில் வந்திருக்கின்ற மணிமத்திரமான விசை
அட்சரத்தை மாத்திரம் அலக்காய் எடுத்து தனி வாகியாகிய கவாச
கலைஞரடல் பொருத்திய நினைப்புடன் சரியாமல் இருப்பார்கள்
என்பது.

மூச்சிடுகியுயங்கிவின்ற முடிவில்லாப் பொருளை நோக்கிப்
பேச்சிடுகியுதைவனுமங் கொண்டுடல் தன்னாப்பெணி
யேச்சுமேல் வாராவண்ண மிருதவத்திருந்துவாழுங்
காட்சியைக் கவலக்கண்ணாற் கண்டோ மகிழுவாரே. (57)

தாற்பரியம்

அய்விதம் கவாசத்துடன் ஶ்வித்து நிற்கின்ற ஒரு ஆதியந்தம்
இல்லாத தத்துவத்தைப் பார்த்தவர்களாக விண்ணோக்ககள் பேசி
றப்படுடைய பேரைத் தூற்றாமலும். தன்னையும் தன் சீர்த்தையுப்
மறந்திடாமலும், குற்றம்வரக்கூடிய சிக்கல்கள் வாகியில் வந்து
தோன்றிடாமலும், மனக்கண்ணாட்குள்ளே சகலவித கலக்கோ

யும் கண்டு பூரித்தவர்களையும், தண்ணீர்க்கொண்டு குதுங்கி மீறப் பார்ப்பன், என்பது.

வெண்பா.

ஆதி ஈறையாம வந்தாத்தி வேலிவந்த
சோதி நடுக்கிறையோன் சொல்லுவான்—வேதநாட்டி
டவ்வற கவிமா வறுதான் கி வெரரெழுந்ததைச்
செவ்வினாபேர்போர்க்கே திறம். (68)

தாற்பரியம்.

நகுலம்லா மிக்ருஜீக்குப்போளபேரது நடுபேட்டத்தில் வசனித்த
பாரசியம் பண்ணீராகியும், இரகசியம் பண்ணீராகியும் ஆ இந்நது
நாண்காய்ம வசனத்தினின்றும் இரகசியத்திலுள்ளதாயிய ஒரு
வசனம் சொன்னான், அதாவது என் ஹர்போள முடிமதே நீ
உபமுடைய உய்முத்துகளில் நல்ல புத்தி சாதுரியவானனைக்
கண்டிரகில் அவர்களுககு ஞான உபதேசம் செய்யு. ஷஹா
தத்து கவிமால் இருக்கின்ற இருபத்துநான்கு எழுத்திலும் ஒரு
எழுத்தில்தான் தானும் என் அறுஷும் இருக்கிறோம், அந்த ஒரு
எழுத்தை எந்த ஆள் சிவனை அறிந்துகொண்டதோ அவளே
எனனைக் கண்டுகொள்வான் என்பது.

வெண்பா.

திறவனகு நற்பியைத் தேனென்றிருத்தோ
ஈறம்வனகு தநசையலோடன்புவதந்தா—வறுஷிட்டி
விஞ்சுடருங் கூடி வனக்கொரியுங் காலைமீலே
யெஞ்சுடர மென்கு னிறை. (69)

தாற்பரியம்.

கவிமாவில் முடிமத்து நகுலம்லாவி என்னும் விசுவதிப்பது
என் என்னும், அனுசிறுசன ன ஐந்து பூதங்களிலும் முடிமதியாய்
என்னும் ஒளிவு பிரகாசித்து நிறிவிறது, ஆனதால் அறுஷிலே நகு
லம்லா முடிசினபேரது ஐந்து அனுசிறுசனும் பற்றி எரியும் சம
யத்தில் இது என் ஹர்போள ஒரு விசுவதிப்பது என்னுடைய
ஒளிவு என்ன அல்லாசொன்னான், அப்படி விருப்பதாலே நபியவர்
கண்டுகொண்டு நினையம் கொண்டவதானிட்டது என்பது.

ஒன்றவனுரைப்படி யுண்மை யிறுதும்
அன்றவரலிக்களுள்வ ராணவர்கள் மெய்யிற்
சென்றொளி திரம்பினு செங்கமலத்தாட்ட
கண்டவச் தெளித்ததனை ஹக்கென்றுரை செய்வார் (70)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் அல்லாசொல்லியபடி நபியுல்லா அலிடார் அவர்
சுறுக்கு அலியே! என்னை நீ கண்டார்? எனளுக்கள். அப்பால் அவர்
கள் பலதும் சொல்லியும் சரிவராமல் தன்னை உலகமெல்லாம் நிரய
பிய பிரகாசமாகக்கொட்டினார்கள். அதை அலியார் தங்களை இரு
தயத்தில் நெரித்தவர்களாகக் கண்டு ஹக்கு உண்மைதான்
என்று ஒத்துக்கொண்டார்கள். இதனுல்தான் நாயனும் தான்
ஐனில்லாத அறியென்றும் மீயில்லாத அருமனென்றும் சமீக்கினை
பண்ணியிருக்கிறார்கள். என்பது.

வேறு.

ஹக்காம் நபிதம் மோடினை கல்பானதுகடவிற்
செக்கானது போலஞ்சு திருக்கரவெழு லுச்சிம்
நக்காதலி பொன்றுண்டதில் நடுவண்ணெலாழுஞ்
சிக்காம லெடுத்தோதிடு மென்றே புரைசெய்தார். (71)

தாற்பரியம்.

நாறல் அருபதிய்யாவும். றட்டும் அமர்ந்திருக்கின்ற கல்பிறப்
பாளி யென்கின்ற ஸ்தலத்தில் ஐக்கோண்டியாக செக்காட்
வேதுபோல் எழுந்து ஒரு லுச்சானது சுழன்றுகொடிது. அதில்
ஒரு அலியும், நடுவில் இரண்டு வாலும் அமைத்திருக்கிறது. அதை
வாதொரு சிக்கல் இல்லாமல் சொல்லுங்கள் ஐனங்களை? என்று
நபியுல்லா சொல்லி யிருக்கிறார்கள். என்பது.

இடப்புற மியங்குப் போதியிறைவவ ளெளியைக் காட்டுங்
கடற்பெரும்வலது பாகம் ஹக்கிறுதிக் காட்டுந்
தடப்பெரும்புரியை நோக்கிற் சந்திரனெளியைக் காட்டு
மடற்பெருவானை நோக்கில் வல்லமை யறியலாமே (72)

தாற்பரியம்.

அத்தவாசினிடத்தில் இடதுபுறத்தில் பார்க்கும் போது அல்
வாவுடையொளியைத்தெரியச்சொப்பு, உலது பாகத்தைப் பார்க்கும்

போது நயியல்வானின் ஜமாவியத்தைத் தெரிவச் செய்யும், விரலம் பொருத்திய உலகத்தைப் பார்க்கும்போது சத்திரனுடைய அம்மிச் கல்களைத் தெரியச் செய்யும். ஆகாயமென்கின்ற சீவதத்துவத்தைப் பர்த்தம்போது வகல்மை யென்கின்ற ஹக்கும், கல்கும் ஒன்றும் கலத்து விரவுத் தன்மையைப் பார்க்கக்கூடும் என்பது.

விருத்தம்.

அறிவாக வருபநாளி லலிபானவகைநாக்கி லறுஷானத்திற்
குறியான முசிலீங்கன் குளமான சயிமாவிற் குளமானதிற்
செறிவாகவயினா ளுபான தினமுன்று திருநாமங்கொண்
டெறிவார்களியக் பாசவிருவாசல்வழியுடையவ்ருமற்பே. (75)

தூற்பரியம்.

நாளை அறிவில் உயர்ந்துவருப காலங்களில் அலிபின்வகைவகை யான தோற்றங்களைக்கொண்டு உலகபாசிகளான பிறன்கள்நவ்வந ணத்துடன் கலத்திருக்கின்ற நாளுக்கு அட்சரங்களில் நின்றுமூன்று அருப்பதங்களை நினைத்து நடுநாவுள்ளிற் கமலவட்டத்திற் குற்றி ராசிகளின் இருவாசல்களில் வழியாகவுப், உறுஜுதுஸூலாக்கும் அதாவது எறி இறங்கச்செய்யும் அந்த அலிபானது, எனபது.

அலிபானதொருநாறு மகலகலுள்ளுமிட் நீங்குமதினலொழித்
தொலியாகவரு நாலுமறையோசு கவிமாவி லுறையானதின்
மலிவாக வநநாறு ளுறையேதன் றுளராக்கன் மனங்காயிரிய்
மெலியாதலுடே தென்றுளர் ஓர்க்கவெருநாள் வெளிசேரு
[வாசர்.

தூற்பரியம்.

அலிபென்றிறபரிசுத்த அட்சரகுட்சமமாவது ஜடவத்தைவிட் டுப்பிலகாமலேஇருத்துவரும்சீரம் உயிரைவிட்டுப் நீங்கினபோதைக் கும் சிறிதுகாலம். அந்நாளிடைக்கும், எக்காலமும் நாளிகளுக் கும் தெருங்கிய உறவிதைக இடாகும். அப்பேர்ப்பட்டசெளபா கிய திராமயவடிவாகிய அந்த அலிபை உலகத்தில் பிரயாசையுடன் தெரிசியாமல் இருப்பவன் கடைசியில் மனதில் பிரகாசமற்றவனாகா பிரகலேவமானடைவான். அறித்தமறாக்கன் இருவேலாகத்திலும் கெடுதலில்லாதசீமாக்களாகவே வாழ்வாசிகள். அறிவதிலும்கலிமா

விதழ்ள இருபத்து நான்கு அட்சரத்தில் அறித்து அறியவேண்டும் என்பது

யிருத்தம்.

வெளிசேரப்படி ஞானசகடாளுக வெளிகாண்பாள்வெருராசிய
மொளிசேறுமுறியாவ தெருநாளு மொழியாது உடலானதில்
வழிநாளுமறையோது கவிமாவின்னெளிசேரும்வகை யானதிற்
தெளிவாக யிருநாளு நறுபாளதிருநாமமெழுத்தில்வில்மேல் (75)

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் அறிந்துகொண்ட மகாத்மாக்கள் தன்னைத்தானறித்து
ஞானசொருபமாகிய ஐம்புலாதிதனின் உண்மையான பிரகாசங்
களையும் கண்டு உலகத்தில் சகல ரகசியங்களையும் நிரம்ப எளிதில்
கண்டுகொள்வார்கள, அவர்களின் சரித்திரத்திலும் உயிரும் ஒரு
போதும் நீங்காது அவர்களுக்கு இருதயக்கமலத்தில் வட்டத்தில்
நின்றபு சதாதினமும் கவிமாவில் உள்நதாளு அட்சரத்தின் ஓசையும்
இன்னொரு ஓசையுங்கூடி எட்டு அட்சரமாகச்சேர்ந்துஹி என்னும்
வலப்புரியாளது முழங்கிக் கொண்டிருக்கும். எவ்வித மென்றால்
இல்லல்லாஹி என்று என்பது

வேறு.

இவ்வெள நிரம்பித்தன்ற வெழுத்தினக்கமலத்தன்னை
மெல்லவே யிருத்திவாய்கி வெறுப்பினை வகலநீசிக்
செகலினுஞ் சொல்லாவண்ணாத் தோத்திரஞ் செவ்விராக்
கல்லெனும் நயனத்தாடெகதிரடொளியதாமே (76)

தாற்பரியம்.

இல்; என்று எழுத்து மொழித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பரிசுத்த
அட்சரத்தை கமலமாகிய இருகவத்தின் உள்ளால் மெல்லினமாக
அமாவைத்து அப்பால் எடுத்து இழுத்து பூலொகமயக்கம்ஒன்றும்
அத்தவயத்துதொடாமம் வரவால் சொல்கிறக்காத வண்ணமாக நடு
நாடில் ஓசையிறக்குப்படிபாக தித்து செவ்வீர்களாகில் இரண்டாமா
ளிக்கையாளுக்கு மொப்பாக இருக்கின்ற உங்கள் கண்களின் நடுவே
சூரியன் ஓளியைப்போல் அந்த உஜ்விது வந்து தோற்றாவாரும்
என்பது.

விருத்தம்.

கதிரொளி பூமியேழுங் ககன மோடறுசிக்மேறு
மதிரதின்றெழுப்புஞ் சத்த மறிவினா வறித் போது
முதிரொளி படைப்புக்கெல்லா முதல்வ னீ யெய்வறு
மெதிரொளி ஞானத்தாடே யிறைஞ்சுவச் சூரினே. (77)

தூற்பரியம்.

அவ்விதம் இலங்குண்டு நேதா ஒவ்வொரு பூமியாகிய நிலங்கள் எழிலும், வானத்திலும், அறுஷ்டி முதலான தீர்வியஸ்தலங்களிலும் கேட்கும்படியான அதிர்ச்சியான சடத்ததை தன்னறிவைக்கொண்டும் அறிந்தபோது அதன் வடிவத்தை நோக்கி யாறப்பல் ஆவீனே! எல்லாவஸ்துவையும் படைத்த நாயன நிலக்கலயா? என்று சொல்லி அந்த பேரொளியின் கதிரொளிக்கொ வில நுழைந்து பணித்தவர்கள்தான் முடமிக்கள் என்று சொல்லப்படும். என்பது.

வேறு.

முயினா முயினும் முயிவிமான பேச்சுளும்
ஆயினா தின்றுவாரு மஞ்சிவொன்றை நெஞ்சைச்
சேமமானதிக்கிறேடு திருஞ் சீவன்மெய்யுள்ளே
சாமதானிலும் திறைந்த தக்குவாகவச் செய்யே (78)

தூற்பரியம்.

உன்னபடியே முஸ்லிம் எண்பவர்களும், முடமின் எண்பவர்களும் தான் உற்பத்தியா விருக்கின்ற ஐந்து அனரின்களான பூதங்களில் ஆகாயமென்ற எட்டப்படாத திர்மலத்தை நெஞ்சார் அறிந்து கொண்டு அத்துடன் ஈடேற்றத்திற்குரிய திக்குவிய அல்லாஹை என்பதையும், கைவலியைப்படுத்தி ஆத்மாவின் ஸ்தலமான இருதயத்தில் வைத்து நாலு ஜாமம்வளரவிலும் *தக்குவாச் செய்ய வேண்டும். எப்படியானால் இந்த சரீரம் இருப்பதுடனேதான் என்பது.

வேறு.

தக்குவாவுக்குத் தவஞ்செய் முயினோர் தமக்கு
மெக்கியாயுள்ள தலங்களுங் கண்டதனிடையில

* தக்வா என்பது மனதைச்சரியவிடாமல் செய்கின்ற திபானம்.

மெய்க்குணத்தல மஞ்சையும் விதம்பிடவல்லோர்
தக்கமகவெனு முத்திரை பெறுமாத்தந்தரே.

(79)

தாற்பரியம்.

பரிசுத்தமன னவனக்கத்தை செய்வோர்களான முடயினுள
புலங்களுக்கு எப்போதும் நிலைவராமக ஐந்து புலங்களின் வாசல்
எனும் துள்வரவையிடும் அடைபட்டுவிடவேண்டும். அவர்களே!
அந்த ஐந்து ஸ்தலங்களைத் தானவிரும்பியும் இருப்பார்கள் அப்
படித்து அவர்கள் உலகத்தில வசிக்குப ஜனங்களின நடுவே ஆண்
பிள்ளை சிங்கமென்கின்ற முத்திரையான நற்பெயரைப் பெறு
வார்கள். என்பது.

விருத்தம்.

தானமாத் தலமஞ்சையும் தவத்துடன் தோடா
ரின் மாய்விடுவார் தமக்குவாவினுக்கேருர்
வானமாத் தலமஞ்சையும் வசைப்படியுளரீந்தோர்
ஞானமாத் தக்குவாவெனுதல்கிளை காண்பார்.

(80)

தாற்பரியம்.

அந்த ஐந்து தலங்களையும் டிவன்று தவஞ்செய்யாத ஞானி
கள் னளமான அஞ்ஞானிகள் என்விற செட்டபேரை விடமாட்
டார்கள். சிரசினமேல இருக்கிற ஐந்து மகா பூதங்களான ஸ்கு
பத்தைத்தெளிந்திருக்கின்ற மகான்கள், ஞானமரவிய மெய்ப்பாறை
கொடு தடக்கின்ற மேலான ஜயசீலர்களாய் அச்சமற்று இருப்
பார்கள் என்பது.

விருத்தம்.

நல்லபபெயன் றறிந்தவர் நாடியகவிமார்
சொல்லலாம்பலகரு திண்ணுனார் ந்தவந்தொடர்ந்தால்
பெய்வொணுத் தலமஞ்சையும் விச வதித்திடுவார்
எல்லோராத் தக்குவாவெனு யியல்பினைக் காண்பார்.

(81)

தாற்பரியம்.

ஒரு பனிதன் தளக்கு நல்லபடியானலரபம் வேண்டுமென்ன
ஆகாசைப்பாணையாகில்; அவன் உபாயம் செய்யவேணும்; என்று
யிறமென்றால் — கவிமாவின் தத்துவத்தைக்கண்டு அத்துடன் விர

விடுகொள்ளவேண்டும் பலரால் ஞானவாக்களையும் கண்டு அவர்கள் திருவாய் மொழிகளைக் கேட்டிருத்து தாளாசரியாய்ப் பழகி வந்து மெதுவாய் ஐந்து புலன்களின் குணங்குறிகளைக் கண்டு அவைகளிடம் பழகி அப்பால் அவைகளை வென்று நிர்ணயம் எய்கிற கைப்பிடி கொப்பை, நழுக்கிடாமல் வைராக்யம் என்னும் பலத்தால் இருகப் பிடித்து அப்பால் வரக்கூடிய தன் எல்லையாகிய தகைவாகவ உறுதிப்படுத்துவது என்பதாகப் பருத்தித்துக்கொள் என்பது.

செந்தொடைபுரிறொடைவெண்பா.

காணுவுடம்பதற்குக் கருதுஞ் சுவாத்தியங்கள்
வேணுமென மிகைகள் வேண்டுவது—முணர்
றடித் திருக்க வேணுமென்று சாற்று வதைப்பார்க்க
மெய்த்திருக்க வேண்டி விரும்புவது—விரிந்துடைய
கூவத்து வேணுமென்று கூறுவதைப் பார்க்க
ஆபத்திலிராமல் கமகிறது—மேலவர்கள்
நல்லாதனென்று பெயர் நாட்டுவதைப் பார்க்கப்
பொல்லாதா நென்றுபெய ரேற்பதுவும்—நல்லாதவர்
சீராக நனத்தேடித் துவாவிற் பதைப் பார்க்கில்
ஈமரேனே மேலவத்தாக் கொள்பதுவும்—முயினுக்
கஞ்சு தவறும்மறித் தாலொழித் துவவும்
பொல்குமறைக் காணற் புரிந்து.

(82)

தூற்பரியம்.

முயினுக்கள் என்பவர்களை இன்னும் ஐந்து விதமான தவறஞ் செய்துபேராத் திப்பார்கள். அவைகளாவன:-மறைத்து போகக்கூடிய சீர்த்திற்கு கைகளக்கியம் ஒன்றும் வேண்டாமென்று விலக்கிக் கொள்வார்கள். (இன்னும்) குடிசைமான உண்டித்திண்டுகளையசீர்த் பருத்துப்போய் இருக்கிறதைவிரும்பாமல் அருக்கும் சிக்குமாய்வாடி வரண்டுபோய் இருப்பார்கள் (இன்னும்) பாழான சீர்த்துக்கு தல்ல திடாசிக்கமான பலம் வேண்டாமென்று வெறுத்து எத்த நாளும் ஆபத்திலிராமல் வாழுகின்றதேபோதும் என்று தேடிக்கொள்வார்கள் (இன்னும்) உவகத்திலுள்ள அப்பாவினான அந் துணக்கக் கூடிய

லவர் இவர் பெரிய எல்லமையுடையவர் இவர்! என்று துணிதலில் சொல்லுகிறதானிட இவன் பொல்லாதவன்டன்! என்று தூஷிதிக் வேண்டுமென்றதே! க்கவர்கள் (இன்னும்) எக்காலமும் சீமான தனத்தைக்கொடு! என்று துஷுக்கேட்க விரும்பியில்லாதவர்களாய் கவிமாவுடன் மரணத்தைக்கொடு! என்று கேட்பார்கள். இந்த ஐந்து விதமான தவங்களும் முயின்னச் செய்து கொண்டு இருக்கின்றார்கள் என்பது.

விருத்தம்.

அருவற்ற எழுத்தை யுள்ளிக் கமலத்தி னழுத்தை நீக்கி
யுறுவற்ற பொளிகையதோக்கியொன்றுபட்டிருப்போர்க்கெல்லாம்
அருபத்தரநன்மையர் புகல்குளையென்ற கவிமா தன்னைப்
பருபத்தே பதிச்செய்வோர்க்குப் பலனுண்டாம் பெருகத்தானே.

தூற்பரியம்.

சீர்த்தை உற்பத்தி செய்த ஆட்சரமான அலைப நிலைப்பில் வைத்து விருத்தத்தில் உண்டான விசேஷ என்னவென நீக்கிவிட்டு உருவமில்லாமல் அருவமாய், நின்று இலங்குகிற பரிசுத்த வடிவத்தைக்கண்டு, அத்தவன் நன்றுபட்டு சீராவிர்த்தி என்ற உறுதாமரக்கொல்லாய், அது என்ற வழிகாட்டி உருபத்தை எடுத்து சொல்வாராதி என்னவென்றும், முயற்சிகளுக்கெல்லாம் கவிமா என்கின்ற விதத்தை "நி" பருபத்தியேயே பதிக்களக்கக்கொண்டால் எக்கால முயற்சியேயில்லாமல் ஜீவித்திருக்கலாம் என்பது.

நாசிக்ரே மேலே தெற்ற நடுவினின் குருஞ்சோதி
ஊசிகுள் நுதற்போல வுள்ளம் விட்டகன்றிராது
வாசிகுள் கமலவட்டவடிவினை தோக்கிப்பார்த்து
பூக்கெயில் போர் பூரி பொருளை விட்டகல் வசனே. (84)

தூற்பரியம்.

நாசியென்றுப் பாசைக்குதேரே மேலிருக்கும் விவரணாவான புதுவ மத்திவிண்ணென நின்று ஆடிவிடவந்த பிரகாசிக்கும்படியான உரத்தொனும் பளிப்பனது. ஊசியில் கோத்துத் தொடுத்த திரும்ப நுதல்போல விருத்த கமலத்தைவிட்டு விவரமல் ஓட்டி திறகின்றது ஆனபடியால் வாசனை பொருத்திய அந்த நெஞ்சத்தாம

லாவட்டத்தை எட்டிப்பார்க்கு வணங்க வல்லமையுடையவர்கள் இத்தமையமான அற்புதனியாவின் எந்தவஸ்துவின் பேரிலும் இச்சிக்கை மார்ட்டார்கள். என்பது.

பொருளொரு பொருட்டு மலம்பழமிட்டகல்வர ராஜ
லருளொரு பொருட்டினாலே யவனியை நேரக்கிற் பொன்னு
மிருளைவிட்டகல்வர எல்லென்றிலங் கிய கவிமகனொன்று
வெருளதை நீக்கிமேலா சனத்தினரீது நிரூபிப்பார்க்கிறே. (85)

தூற்பரியம்.

இத்தப்பூலோகத்தின் கொஞ்ச இச்சையைவிட்டும் விவகிள
நாதாக்களுக்குப் பணங் காசு பொன்பொருள் என்பவைகள் ஒருபெ
ரிய காரியமல்ல. அவர்கள் மனதில் நினைத்தார்களானால் அக்ஷது
பூமியை நேரக்கி உயிற்றதார்களானால் உடனே மண்ணும் பொன்
கட்டியாய் சமைத்து விடும். இன்னும் அவர்கள் தான்வேறு நீ
வேறு எவ்வித இருளான இனையை நீக்கி நான், நீ; என்னும் ஒரு
மைப்பாட்டில் விசைக்கொண்டு இவ் என்னும் கவிமையில் கலத்தவர
களாய் மேலான ஆசனத்தில் வீற்றிருப்பார்கள் என்பது.

கவிவீரத்தம்.

முகத்தக்கனனை முறுக்கித் திருக்கியே
யகத்துக் கண்ணை யறுத்துப் பிளந்தபின்
வருத்தசோதி மணியினக்குள் னுள்ளே
தொகுத்துப் பார்க்கக் கம்பெற்றாய் நெஞ்சமே, (86)

தூற்பரியம்.

ஏ! மனமே நீ முகக்கனனின் பார்வையை உலகத்தின் மயக்
கத்தில் விடாமல் ஒழித்து இருதயமாகிய அக்கனனின் இவ்ஹா
முடைய வழியைக்கொண்டு திறந்து உள்ளே சென்று அங்கே உண்
னைப்படைத்த சுத்த பிரகாசமான றப்படுடைய தீபவெளிச்சத்தை
உன்றன் இருதயத் தாமரையில் கண்ணனை நீங்காத நிலையாக
நினைவை நிறுத்திப் பார்வையிடுவாயாகில் அப்போதுதான் கைம்
பெறுவாய் என்பது.

பகுத்து பெய்மைப் பலபலகூறதாய்
வருந்ததொன்றை மணியினக்காகக்கியே
கவிழ்த்து பார்க்கக் கமல வகாத்தை
நிமிர்ந்து பார்க்க நிலைபெற்றாய் நெஞ்சமே (87)

தாற்பரியம்.

இந்த சீரத்தை, சமை, மண்ணெண்ணெய், திரைத் தண்ணீர், ரெண்டு கவசம், காற்றென்றும், குப்படியாக தாண்டியவர்களைப் படுத்தி, அநிலொரு பங்கான ஆகையதனை நினைவாக்கி அதையே ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் அடித்தளமான இராஜ கருவியாக்கி அதையே இருதயத்தின் மணியின்க்கில் பிரகாச வெளிச்சமாக்கி அந்த வெளச்சத்தை மூலம் இருக்கின்ற ஸ்தலமாகிய இ-யுகத்தின் கால தாமரைமீது பக்கமொக்கையிடுத்து பாரையும் நினைவாக சந்திர சந்திர நிமிர்ந்து புருவ மத்தியில் பார்வைவாயக் கதிர்முனை போல் நோக்குவாயாகில் அப்போதுதான் நிலையான உஜ்ஜிவதை சந்திப்பாய். என்மனமே, என்பது.

எனங்கொன் பூதங்கலத்த வளத்திடை

எனங்குபோலச் சுருண்டு கிடந்ததை

மினங்கிமெல்ல வெழுப்பி மிகுத்தியே

எனங்கிப் பார்த்து மகிழ்ந்திடும் நெஞ்சமே.

(88)

தாற்பரியம்.

சுருவிசுரணங்கள் என்னும் பூதங்கட்டங்கள் நெருங்கியிருக்கின்ற வளமாகிய சீரத்தில் வண்டைப்போல் சுருண்டு கிடக்கின்ற ஆத்மா என்னும் தத்துவ ஞானவத்தெரிசித்து மெதுவாக அதற்கு உடையுக்கொடுத்து எழுப்பி அதுடன் உறவாடிக் கலந்து வளங்கிக் கொண்டு எந்நாளும் ஆநந்தத்துடன் வாழ்ந்திருப்பாய் மனமே என்பது.

அல்லி ராப்பலான கவசத்தை

மெல்ல மெய்யில் விளக்கொளியாக்கியே

நல்லதென்றுயர் ஞானக்குருபன்

சொல்லித் பார்த்தக் கனம்பெற்றாய் நெஞ்சமே.

(89)

தாற்பரியம்.

இரண்ட பகலுமாகசீரம் என்னும்பட்டணத்தில் உலாய்க்கொண்டிருக்கும் பரம்பொருளாகிய மூச்சை மெதுவாகப் பழக்கியிருந்து பிடித்து ஜ-த்திகளானோ விளக்காகக் கொளுத்திவிட்டு நல்ல காலத்தின் அதிஷ்ட திரையிப்போல் வந்தகாமிலான குருவின்

சொல்படி கவிமாவிலுல் அதை நோக்கினுடாகில் அப்போதுதான்
ககப், பெற்றாக் கொகிவாய் என்மனமே! என்பது.

கெக்கை மெய்யை நெருட்டிப் பிடிக்கண்

கோங்கி மெல்ல வுயர்த்தி மிருத்தியை

பாக்கினாடு பரம கவாசத்தைத்

தூக்கிப்பாக்கக் ககம்பெற்றாய் நெஞ்சமே.

(90)

தூற்பரியம்.

பனம வேங்கைப்புவிவாகிய மயத்தானது உன்னை வந்து
திரத்தி ஒரு பிடியாய் பிடித்துக் கொகிவதற்கு முன்னமே உன்னை
நடத்தாட்டி வகுவின்ற பரம்பொருணாகிய கவாசத்தை மெதுவாக
ஏற்றிறைக்கிப் பழகிவந்து உன்னை பனுவாகி விட்டு அதை நீபாக்க
திடுவாகாகில் அப்போது எல்லாககங்கையும் தடைமறவில்லா
மல பெற்றக்கொள்வாய் என்பது.

ஏய்கி லாப்புன லூறிய வாகியிற்

புவி லாமனம் பூத்த கமலத்துள்

வாகி லாவண்டு வந்து மனங்கொள்ள

சகி லாக்தே எரிளிப் புற்றாய் நெஞ்சமே.

(91)

தூற்பரியம்.

எந்நேரமும் இடைவிடாமல் புனலாகிய இரத்தமானது ஊரிக்
கொகிவதுக்கின்ற இருதயத்தின் தடாகத்தின் கண்ணே? புரைய
மில்லாமல் மணக்கின்ற வாகிவாயானது விரித்திருக்கின்ற. ஈரல்
தாமரைவின் நடுவே வாய் இவ்வாத வண்டாகிய கவாசமானது
வோகிவந்து அத்தாமரையின் பரிமளத்தை முகந்துகொள்ளவே
சகிலாத தேனாகிய கவிமா யெகிவின்ற ஹா ஹி ஹி என்னும்
அட்சரங்காணவைகள் இனித்துத் தகினை மறந்துவிட்டது மனமே
என்பது.

மக்கம் வாகு முஹம்மதர் சொற்படி

சொர்க்க வாகுவுஞ் சுஹு மிழந்துபேர்

நெர்க்கமான நெருப்பில் விழாமலே

ஹக்கனோடு கலத்திடு நெஞ்சமே.

(92)

தூற்பரியம்.

திருந்தலமாகிய மக்கமர நகரத்தில் மனுஷாவதாரங்கொண்டு உறையன செய்துவந்த தரிகைநாயகம் முறும்மது ஸல்லல்லாஹு அல்லாஹ்வசல்லம் அவர்கள் கட்டளைப்பிரகாரம் நடத்து கவர்க்க வாய்வையும், விசுவையும் பெற்றுக்கொள்ள மதியிலாமல் பேதாபேதகப்பட்டு இரவியையாகிய பெரும்பரவப் பொதிகளைத் தேடிச் சுமந்த கழுதைபோல் அநேக அகோஷிகார முரபாதிகளைக்கொண்டும் சதரயாதனை செய்யப்படுகின்ற நரகக் குழியில் விழுந்திடாமல் உன்னுக்குள் மறைந்தவனாக இருக்கின்ற தலைவர் உள்ளே இல்லாமாக்கி அப்பால் இருப்பவன் யாரென்று கூர்மையுள்ள புத்தியைக்கொண்டு விசாரித்து பார்த்து அதுடன் விசுக்கிகொள் மனமே! என்பது.

ஐயிலென்றதகைமையை நீக்கியே
வாயிலென்றி மனத்திலொன்றாக்கியே
ஆசைவென்றி வாலறிந்தபின்
காயிலாக்களி கண்டுகுநெஞ்சமே (93)

தூற்பரியம்.

தன்னையறியாத ஐயறில் என்வின்ற தன்மையை நீக்கிவிட்டு வாயால் சொல்லிக்கொண்டலையாமல் அந்தப் பொருளை மனதின் உள்ளே ஒன்றுபடுத்திக்கொண்டு ஹாஹி ஹி வென்கிற கவிமாயால அறிவையறிந்தபின் காயில்லாமல் பழமான தன்மையுள்ள அந்தாய் இருந்த நீ அதைவின்ற தத்துவத்தைக்கண்டு கொள்வாய் என்பனமே என்பது.

முறையிக்கொன்றமிகுமையை நீக்கியே
விறுபிக்கும் மருபுபெறுஞ் சோதியைப்
பனையகவி புணர்விடையாளபின்
அனையத்தோடு கலந்திடு நெஞ்சமே. (94)

தூற்பரியம்.

மனமே! நீ முறையிக்கு என்வின்ற தரித்திரியத்தைவிட்டும்உன் அன்புநாமமாய் திறைந்திருக்கின்ற மருபு, என்னும் பிரகாசத்தை ஆகைகொண்டு மருண்டு திரியும் மனக்குரவ்களானது உன்வசப்பட்டு பணிந்தபிறகு உன்றப்புடன் கலந்து ருளித்துக்கொள் என்பது.

நீய் நானு நினைத்திருங் காலையி
 வேறுநாளை கண்டுகொடுக்கவ னீதியாய்
 நீய்மென்னுள் நினைப்பது தானின்ன
 நோமென்றே யிருப்பது கலாடியேன்.

(95)

தூற்றியியம்.

மனமே ஒரு நிசையம் செவ்வூழிறேன் கேட்பாறாக. நீ வேறு
 நான் வேறு என்றித்த கிசாததை ஒழித்து நீயும் நானும் ஒன்று
 என்வென் ஓரானததில் கிரையிறுது வேறு நான் எத்த வஸ்துவை
 வணங்கப் போகிறேன். ஆனந்திலும் நீதியாக நீ எவ்வேறும் நினை
 வுடன் கலந்து ஈழித்து தேடிச்சொட்பது எத்தேரோ அறியவிகல
 என்பது.

கட்டளைக் கவிப்பா.

சீயும் நீருத்திருத்திய மெய்யுனே தேனூர் வந்து சிறந்தது கண்டியாள்
 ஆயும் நீரையகற்றி யமிச்சுமதாக வுண்டவா பாதம் பணித்தபின்
 காயுயன்றிக் களித்த களிபழங் கண்பர் கண்டுகளித்த குருபார்
 நியவென் றியமிச்சுதுள்ளுங் காலையி யோது தன்கண்டுகொடு
 கவனெஞ்சே .

தூற்றியியம்.

நாற்றமுடைய சீயும் ஊனதிரும் கட்டுப்பட்டு திற்ஹே இந்த
 சேரத்தில் இளிகையான தேவாமிச்சத்துக் கொப்பரான தேன் என்ஹ
 கவிமாள் எஞ்சிதமானது சிறந்து வந்திருக்கிறதை நுட்ப யுக்தியைக்
 கொண்டு தெளித்தறித்துகொண்ட பின்னால் நான் பலமாதிரிப்பட்ட
 ஆராய்ச்சியை விட்டும் விவிசி அந்த மேலான தேன் கவையைக்
 கொண்டு குடித்த நாதசக்களின் பாதாமித்தய்களைப் பணித்து அதன்
 பின்னால் காவியலாமல் ஒரு பழமானது பழுத்த தன்மையான இதே
 சேரத்தில் அடியமைத் தனத்தை ஒழித்து எல்லாம் நாம்தான் என்
 சக்கற்ற நீர்ப்பைப் பிடித்துக்கொடுத்த காமிலான குருவின் தத்திர
 உபாயத்தின் பொருட்டால் என்னில் உள்ள இடவையின் தோற்ற
 மாகிய சத்திராஸி இருத்து பொழித்த அமிர்தம் உன்னும்பேரது
 உன் கண்ணுக்கு உன்னைவன்றி வேறெந்த சொரூபம் தோற்றப்
 போகின்றது. மனமே என்பது

கட்டளைக் கவிப்பா.

நீதியாயுள்ள ஐதியனைத்தினும் நீக்கமன்றி நினைப்பவர் கல்பேறு
 மாதிரியான பொது வஸ்துவளிதெனு மஞ்சி லொன்றை யறித்தவது

கூறவே, யோதி நூலை யுணர்ந்திடு நாளெவ்வா முள்ள மோடித்
தளர்ந்தது காளொனுஞ் சோதையாவரு ஈவ்வெழுத் தொன்றைத்
தொடர்ந்து காணச் செய் பெற்றும் நெஞ்சமே. (97)

தாற்பரியம்.

நீசாரதிய ஒழுக்க நடைகள் சரிப்பட்டு நடக்கின்ற ஸமஸ்தான
ஸீவாசிகைக் கடவுட்கலிற்று, இன்னம் இரண்டுபடுத்தாமல் ஒருமைப்
பாட்டில் திட்டப் படுத்திக்கொண்ட பெரியோர்களுள் திருமனதிலும்,
பாவவுக்கும் ஆகில ஸது இதுதான் என்று இந்து பூதங்களில் ஒரு சூய
ஆகாசத்தைத் தெரிந்துகொண்ட வடிவமை சாலிகன் சுட்டிக்காட்டின
வுடனே, வேத சாஸ்திர தந்திரங்களின் முடிவிறக்கப்பட்டு அதன்
பேரில் எவத்திருந்த தம்பிக்கையை கைவிட்டுவிட்டு உலகம
யாவற்றிலும் டீப்யூணமாய் நிறைந்த ஜோதியானது அந்த ஒரு
எழுத்தில்தான் ஒளிநீருக்கின்றது என்று அதன்பேரில் ஆசை மீறி
அசாதத் தெரிசனம் பன்னினைவுடனே சதாசகங்களைப் பெறுவாய்
மனமே என்பது.

விருத்தம்.

குலமா யொளியாய் ஞானச் சுடரது தன்னை நோக்கிச்
சீலமாயெழுத்த சீவனநிறமது தெரிசிப்போர்கள்
சாலமா மறைகளேதஞ் சாத்திரச் சுழக்கமெல்லாஞ்
குலைபோல் வயிறு நோவறத் தொடங்கின தொழிலா மென்றார். (98)

தாற்பரியம்.

ஞானமான பெரிய கூரிய அறிவில் பழகிவந்து சர்வ உலகக்
காரண கருவியான அந்த ஒளியைக் கண்ணுங் கருத்துமாய்த்
தெரிசித்து ஐயம் பெற்றுக்கொண்ட மஹான்கள் எல்லாரும் இந்தச்
சுலகத்தில் போதம் என்று சாஸ்திர சேயுடன் என்றும் பெருகி
ஜாதி மத பேதப்பட்டு ஜனங்களை மருட்டி நடத்துவின்ற விதமெல்
லாய், உலகவாசிகளான வேத சாஸ்திரிசனாவர்கள் தங்கள்
நிறையாக வயிறுனை வளர்க்கவேண்டியதற்காகப் பிண்ணினை
வனைளாக இருக்கும் என்று சாஷி சொன்னார்கள் என்பது.

விருத்தம்.

அண்டமு மவனிதானுப் பதித்திட மறைகளோதிக்
கண்டமுங்குத்து நோவக் கதறிய மைந்தச் சேண்மோ
என்றும் எவனை செய்யெழுத்தினு விருத்திப் பார்க்குந்
தொண்டருக் கடிமை செய்தார் சோலாஞ் சுவர்க்கம் தானே. (99)

தாற்பரியம்

ஆகாசமும் நீங்கள் வாசம் பண்ணும் பூமியும் அதிர்த்து போகும் படியாக வேத சாஸ்திரங்களை ஒதுவோதென்று வேதி தொண்டைக் குழியில் நீருட வரண்டுபோகுபடியாய்க் கதிகக் காலத்தன்னுள்ள மத்தப் புத்தியுள்ள மூட ஜனங்களை! கேளுங்கள் நீங்கள் இவைகள் போன்ற வேஷங்களை விட்டுவிட்டு சதாசமும் நிலயாக இருக்கும் படியான ஆதிவஸ்துவை இருதயத் தாமரையில் வைத்து ஒரேயொரு அட்சரத்தால் தெரிசித்த அன்பர்களான ஆஷிர்களைண்டைய பாதத்தில் விழுத்து கட்டிப் பிடிப்பீர்களானால் கவர்க்கம் உங்கள் பெயில் விற்றேயமாய்விடும் என்பது.

கொன்பா.

சேய்த்தேரை மெய்யென்று பேதலித்த மாண்போவச்
சாத்திரங்களோதித் தளராது சாததிரத்தைக்
கற்றறித்து விட்டாற் கதியாகாதப் பொருளைச்
சற்றறித்து பாராய் தரித்து.

(100)

தாற்பரியம்.

காளகத்தில் கொள்ளிவாய் பிராகசை கூடி தழையும் குழையு
மாய் ஜோடித்து நடத்திவந்த ஒரு தேரைக் கண்டு ஒரே இத்தத்
தேரில் தாம் அருத்திப் பசியடக்கக்கூடிய தழைகள் தொங்குகின்றன.
ஆனதால் கூட்டுவபோலும் நடவ செளகரியமாய் தின்னலாம் என்று
ஒரு மாண், தன்பாலை நினைத்து மறக்காத குட்டிகளையும் விட்டுவிட்டு
சென்று சிறிது தூரம் போனதும் அந்தப் பிராக கூட்டங்கள் இந்த
மாணக் கண்டு கும்மாளி போட்டு கூத்தாய்க் குரவையுடன் வந்து
அதன் குரவையைப் பிடித்துக் கடித்து இரத்தத்தை யுறஞ்சும்போது
அந்தமாண் எவ்விதம் மருண்டு தவித்ததோ அகே தெரியாக இந்த
மாயஉலகத்தில் மனுஷ ஜன்மமெடுத்துப் பிறந்து வினாச வேத
சாஸ்திரிகள் சொன்ன பெரியவை நம்பிப் பிந்திரீகளின் காமசேகத்தில்
பிதந்து புத்தியைக் களையாளுக்குக் கடன் கொடுத்துவிட்டு கடைசி
யில் வரும் எமன்கையில் சிக்கிக்கொள்ளாதே. நீ கற்ற வேதங்களில்
அந்தாங்கமாய் நுழைத்து கிடக்கின்ற ஊஸ்நுவை ஒன்றுபடுத்தி
மனசு அனலில் கொஞ்ச தேரம் உன் எண்ணத்தை கதிர்முனைபோல்
நிற்கவைத்துப்பார் அப்போது உண்மை யென்பதின் குடியாளது
தானே தெரியவரும். என்பது.

எறுக்கடை யென்பத்து நான்குநாளுமிரத்து
 னாறும் பொருளையாக முணரார்கள்—வெறும்பாளை
 பாத்திருத்துத் தூங் கவசர் பரிசெனாற் பாவியர்கள்
 சாத்திரத்தின் கோடவந்தான்.

(101)

தாற்பரியம்.

பாளைமுதலான எறப்பு கடைசியாக உள்ள எஃபத்துநாளுக்கு
 நாளுமிரபேடி ஜீவஜக்துகளின் சரீரங்களிலும் தன் வல்லமையு
 விளையாட்டின் ஹிர்கமத்தால் சங்கிலித்தொடர்போல் கலந்து
 மறைந்தகொண்டிருக்கும் ஈந்த எட்டாத பொருளைப்பற்றி மன
 தில் விசேஷனை பன்னாமல் சோற்றுப் பாணையில் சோறு ஒன்றுங்
 கிடையாதென்று நல்ல தெரிந்திசுத்துங் அதற்குரிய மூயற்சி செய்
 யாமல் கடினான பசியோடும் கிடந்து தூங்குகின்றபரம சோம்பேறி
 கள் போல உலகவாசிகளான பாத உணவுகள் வீண் விளைவாட்டி
 லும் சிரிப்பிலும் பன்னாதப் பரக்காக்கி விட்டு வேத சாஸ்திரி
 களின் சொல்லைப் பிடித்துக்கொண்டு அழித்து விடுகிறார்கள். என்பது.

அழுக்கறுத்து மெய்யை யறிந்தோர்கள் முன்சென்று
 சுழுக்கமுத்து நீகென சொல்லுவா—குட்கருத்தை
 வஞ்சகத்தை நீக்கிவான் பொருளை யென்றுமவர்
 தஞ்சமெனக் காட்டுவார் தான்.

(102)

தாற்பரியம்.

யாரப்பா! இதை நோட்டமிடுகிற அறிவுள்ளமகனை? உலக
 மயக்கத்தில் உன்னை விற்றிடாமல் தன்னை இன்ன தென்றுஅறித்
 திருக்கின்ற மேலோர்களான நாதாக்களை நீகண்டு பிடித்து அவர்
 கள் பாதத்தைமுடுகி வெட்கத்தை உதறிவிட்டு ரகசியத்தைக்கேள்,
 அப்போது அவர்கள் உன் இருதய வடிவைப்பற்றிச் சொல்லுவார்
 கள். அத்துடன் உன்மனதின் வைரக்கியத்தைக்கண்டு அவர்கள்
 வாதொரு னஞ்சகமில்லாமல் உன் அசுவன பொருளை இதுதான்
 என்று சுட்டியுங் காட்டுவார்கள் என்பது.

வோதியர்கள் சொல்லத்தை மெய்யெனிறிப்பவர்க்
 ளாதி நினைத்தென் றறியாக்கல்—ஒழிமிக
 உள்ளத்தரும் பொருளை யுணரா தவர்நாளைக்
 கள்ளப்பும் பாடெனவே காண்.

(103)

தாற்பரியம்.

வஸ்ஸத்தைக் கண்டுதொன்மின்ற உபாயம்பூப்படியெய்ந்தி உலகத்தில் வயிறுவனர்க்கப் பெயர்வேவும் போட்டுக்கொண்டு கலகயானல் களை வாயசல் புலம்பித்திரிகின்ற சாஸ்திரிகளின் சொல்லுத்தொடாத் தால் ஜனங்கள் யாதொருபயனும் பெறாட்டார்கள். அந்த சாஸ்திரிகள் அவ்வளவுகவிகளைக்கேற்றுத் தம்இருதயசொருபத்தின வடிவைச் சந்திக்காமல் போனார்களானால், அவர்கள் மரணவேளையில் திருடர்களப்போல் பறக்கப் பறக்க முழிப்பார்கள். அது வேலைக்குத் தெரிய வரும் என்பது.

மெய்யிலே யுள்ளதொன்றும் விள்ளார்கள் வேதியர்கள்
பெய்யிலே புன்மனதைப் பூட்டுவார்—நகையிலே
கண்ணாடி வைத்தாலும் காணாதபொருளை
விண்ணாத்திருப்பாரே மேல்.

(104)

தாற்பரியம்.

உண்மையாகிய மஅரிபத்துல்லாஹின் விஷயத்தைப்பற்றி வேத சாஸ்திரிகள் யாதொன்றும் பேசமாட்டார்கள். அது வஞ்சகத்தால் அல்ல தங்களுக்கு அதன் விஷயத்தில் தெரியாததினால் வீண்பெய்மாகிய உலகமயக்கத்திலேயே உண்மனதைக்கட்டி விடுவார்கள். அத்தும் சில வேஷதாரிகளான குருமார்கள் னகையில் கண்ணாடிகளை வைத்துக்கொண்டு அதோ! தெரிகிறதபாச் என்று கண்பரீட்சையின் றுளிவைக்காட்டுவார்கள் அந்த பொருளானது இப்படிப்பட்ட ஜால வலையில் அகப்பட்டது. அது அகப்பட்டுக்கொண்டவர்களின் பரீட்சை யானது இருதய சாயலாய் மேல்தோக்கியிருக்கும் என்பது

கட்டளைக் கலித்துறை

ஈமான் நனக்கு மிகலாய்ந்தெறிக்கு மிடைநடுவே
தேமாய் களியுண்டு செப்பரிதால் செப்பிலஞ்சி லொன்றை
ஆமச மெனக்கவி மசவாவெழுப்பி யறித்துணர்ந்தால்
சீமான் நளம்பெற்றுவாழ்வினொரு தயிசெப்பினாரே.

(105)

தாற்பரியம்

சமயம் எவ்வளவு உறுதியான எண்ணத்தி, கும், இல்லாமென்
கின்ற கவிதாவுக்கும் இடையில் தேவதாசியாகிய தன்னை நம்புடன்
விவசிக்கின்ற முறையொன்றிருக்கிறது. அந்த யாராவது சொல்ல
முடியாது. ஒருவாறு நமது பிற சினைகள் உலகவாசிகளிடையே கருணை
வைத்துக்கொள்கிறேன். கவிமையில் உள்ள இருபத்து நான்கு அட்சரங்
களிலும் முக்கிய பாதையையுடையது ஐந்து அட்சரங்கள். இக்க
ஐந்திலும் ஒரேயொரு அட்சரத்தான் எல்லாவற்றையும் பொதிந்து
நிற்கின்றது. அதை உறவாடி கவிமையாள்கின்ற திருவுச்சோல்கொண்டு
விறந்து உள்ளமாள இருதயத்தின் வட்ட வடிவில் தூக்கியெழுந்த
இருத்திப்பாக்கத்து அதுவா? நாமயா? என்? விசாரித்தால் நீங்கள்
திகரிலாத சிவானந்தமாதிரிய சதாசரல வாழ்வைப் பெற்றுக் கொள்
வீர்கள்! என்று நமது சிவ லோக லோக தற்பா ஜகத் குருவாகிய
நடுக்க நாயகம் அங்கங்கள் திருவாய்மலர்ந்து சொன்னார்கள் என்பது.

கட்டளைக் கவித்துறை

அறுதாண்டோட்டசாக் கோடாரியை கொண்டறித்துளத்தில்
மறிவான வந்த மனத்தைத் தறித்து நயற்புளமாய்ச்
செறிவான நிலிலமுதான வித்தினைச் சோநாட்டுப்
பாறியின்கண் பறித்தாற் பெறவாஞ் சொற்கப் பெறப்பதியே.

தாற்பரியம்

இருபத்து நான்கு எழுத்தாகிய கவிதாவுடையதென்றும் கு.ளக்
கோடாரியைக்கொண்டு அறிந்து இருதயத்தில் அப்போது ஹவா
வெள்கிற மனதின்மீது வந்துகொண்ட உலகமயக்க அவதாரத்தை
யெல்லாம் தறித்துவிட்டு, வெட்டி இருதயத்தை ஒரு வயல் நிலமாகத்
சுருத்தி நிலம் இல்லாமலுக்கு உயிராக இருக்கிற கவிமையில் அயிர்
தமைய இல்லல்லாறு விவசயினை திறவுடன கலந்து
விதைத்து முளையுண்டவுடன் தடுவையெய்து ஐயுலகங்களின் விசாரக்
கிருத்தியங்களான கவினை அப்போதைக் கப்போது பிடுங்கிக்
கொள்ளுவதற்குக் கவர்க்கப்பதியாகிய ஈடுதற்றம் பெற்றுக்கொள்ள
லாம் என்பது.

முன்னுள் செழுத்தில் முதலும் கூறிட்டு முதிர்ந்தெழுந்த
பின்னாள் செழுத்துப்பிறவா ஆதித்தமும் பேரொழுத்தில்
அன்னாள் விவாகமொன்றை மேலத் தழுக்கறுத்து
மன்னாள்போத முற்றிப்பெறவாந்து சொர்க்க வாழ்பதியே (107)

தூற்பரியம்.

-அஷ்டமதுக் கவிமாவில் பேர்பாதியாகியது, பன்னிரண்டு
அட்சரங்களையுடையதுமான லா-இ-லா-ற இல்லல்லாஹுர் என்ப
தில் முதல்வரும் தாலு அட்சரத்தைக் கழித்து அங்கிருக்கும் இளை
யான குயிரையிலக்கி பின்வருகின்ற தாலு அட்சரத்தில் பிரிவினை
இல்லாமல் உதித்திருக்கின்ற பூய்காவளத்தின் ஒரு மலராகிய ஹுர்
என்றும் அட்சரத்தை நினைவுடன் கூட்டி இரதயத்தில் வந்து கூடி
கிடக்கும் பல உபாதினான அழுக்குகளையும் சிறுகச் சிறுக கழுவி
செண்டால் தடையில்லாமல் மரகத விமானமான பட்டணங்களை
யுடைய சவர்க்க மண்டலம் சேர நேறுவாயிருக்கும், என்பது.

வலியாண் நிருவெளிக்ருள்ளே யுயிரிகள் வளர்ந்துருவாய்
மெலியா வணக்க மறிவாததாளினில் மெலவள்ளன்
கவிமாவை நெஞ்சிற்றவளும் வெள்ளெறிக் காளா நயத்தான்
சுவியாதிருமனமேயி றருளுண்டுத் தாரமே. (108)

தூற்பரியம்.

வல்லமப்பொருளாதிய அல்லாகுத் தஜ்வாவின் சித்ருள ஒளி
வுக்குள்ளே எல்லா ஜீவராசிகளும் புதைத்து கிடந்து வெளும் கிர
ஹங்களால் அனவகன், சரிசரத்தியடைத்து வளர்ந்தும் தன்னையறி
கின்ற உபாயங்களை கண்டு வணங்கத்தெரியாமல் தவிக்கப்போது
அந்த வெள்ளிவுக்குரியவன் தனக்கீழாயின் குட்சத்தை வறியும்
படியாக தன் மருது யறுப்பி அறியவைத்தான் ஆனபடியாவே ஏ!
மனமே நீ ஒன்றும் விசனப்படாதே, நமது மருது நாயகம் இருக்
கிறார்களே, தாரா வந்துவாக என்பது.

வலியாண் பொருளை யுணராதமாத் த வணக்கமொன்று,
பலியாது தான்ப்பகையாகு மென்றிறை பாழுடல்பின்
கவிமாவின் கிடநாங்கிவொன்றைக் காட்டிவைத்தான்
சுவியாதிருமனமேயி றருளுண்டுத் தாரமே. (109)

தூற்பியம்.

வல்லமைபெற்ற அந்தப்பொருளைத் தெரிந்துகொள்ளாத ஜனங்கள் வளங்கின்ற வளங்கொண்டபடியாக அதுவே மேலைக்குக்கூடியவன சாட்சியாய் வந்துதின்று எதிர்க்கும் என்று கிருபையுள்ள தருமானிய ஆண்டவன் தமது சீர்திற் கண்ணே மூலமந்திரமானகவிமாவின் தாக்குமணி விளக்குவையும் கொண்டுத் திரகாசிக்கும்படியாகச் செய்திருக்கிறான். அதிலொன்றைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்ளும்படியாகவும் வேதங்களில் தெளிவாக அறிவித்தான் ஆனதினால் மனமே நீ விசனிக்காதே நகுலம்வாழ் அவர்களின் தாபமான துணையிருக்கிறது, என்பது.

வலியான் நிருவுளத்தாலே பெழுந்தவகி பெழுந்ததைக் கவிமாவிலுந் ஹாபி லொருளதைக் கண்டறிய
மெய்யாதிறை வனருளாகி மனத்தை விளக்கி வைத்தான்
சுவியாதிருமனமேயி நகுலுண்டுத் தாபமே, (110)

தூற்பியம்.

அல்லாகுத் தஆலா தன் திருவுளப் பொருத்தத்தைக்கொண்டு தன் திவ்யநீர்க்கதரிசியான தமது நபிகள் பெருமானார் அவர்களுக்கு இறக்கிவைத்த வற்றினால் தன் மர்மத்தையும் கவிமாவில் நுழைத்தான். அதை மிகுதியில் தனிமடலுக்கைவரவழைத்துப் பேசின கவியம் பன்னிரண்டாயிரம் சங்கதிகளில் ஒன்றாக சம்பாஷித்தான் அப்போது தரல் அட்சரத்தில் ஒன்று என்னும். ஆனதால் அந்த ஒன்றைப் பரிசங்கமாய்ச் சொல்பவர்கள் பாணியாவார்கள். சகலியத் திலோ அளந்த தெரிந்துகொள்வதற்கு அளவெம் துறைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறான் ஆனபடியால் ஏ மனமே! நீயொன்றுக்கும் அஞ்சாதே உமது சூருநாயகம் நல்ல துணையாக இருக்கிறார்கள். என்பது.

அலியா பெழுந்துயி ரெல்லாம் நினைத்தன்டரண்டமெல்லாம்
மலியா வெழுபத்தோடெழாக னனைத்தனை வஞ்சகமறக்
கவிமாய் பொருளதை நாவாக்கறுபினிற் காட்டிவைத்தான்
சுவியா திருமனமேயி நகுலுண்டுத் தாபமே, (111)

தாற்பரியம்.

அயிபாய் எழுத்துநின்ற பரம்பொருளானது அண்டரண்டங்க ளான உபாதிகளிலுள்ள ஜீவ கோடினான்றும் பூரணமயமாக நிறைந்து அப்பால் அதை எழுபத்தேழு தத்துவ அட்சரங்களாகப் பிரித்து எழுபத்தேழு கூட்டங்களைப் பிரித்து விட்டு, தான் அவை களில் நாலே நாலு அட்சரங்களில் உந்து ஏளித்திருந்து ஞானவாக் களான மௌனமுடையவர்களுக்குத் தெரியும்படியாயும் துணைக் காட்டியிட்டான். ஆனபடியால் மனமே! நீ ஒன்றுக்கும் விசனிக்க வேண்டாம். நயைவர்களின் துணை நமக்கிருக்கின்றது. என்பது.

அயிபோடுவாமுத் திறல் தேறிய மீடு மறதி முன்னுள்
மெலிவான தாலில்விடுத் துரைத்தானதை விண்டறியக்
கரிமாவோடே கன்றிருநாமத்தேன்விட்டருத்தச்சென்னுள்
சலியாதிருமனமேயி றகுலுண்டுத் தாபரமே (112)

தாற்பரியம்.

அனாதி னஸ்துவாகிய அல்லாதன் றறிக்கத்தைக் காட்டியிருக் கும் பரிசுத்த அச்சரங்களான, அயிபு, லாம், ஹே, மீம் என்னும் இத்திரைஞ்ஞ அட்சரங்களையும் முன்னமே தால் என்னும் அட்சரத் தில்லைவத்துப் புதைத்திருந்தான். அதை அநேக பூதத்திர உபா யத்தால் பகுத்தரிபும் படியாக ஒரு அரும்பொருளான உபாய மும் சொன்னான். எப்படியானால் கவிமா எக்சிற மாவ்ளளியில அவன் திருநாமமாகிய ஹலி, எள்கிற தேவாயிர்த்தத் தேனைவிட்டு விரவிக்குத்தால் அதுவே நீ நானாழிதற்குக் காரணமென்று காட்டியும் போட்டான். ஆனபடியால் ஏமனமே, உனக்குக்கவலை வேண்டாம் நமது நாயகம் றகுலுல்லாவுடைய துணையாயிருக்கிறது. என்பது.

வலி தானவைத்தெழுத்தப் சரமாதி வடிவென்றுள்ளி ,
மெலியா மலாறுநா ருபிரங்கோடி விண்ணேருரைத்த
கவிமாவினால் மனக் கண்ணாடியைச் சிக்கலாட்ச்சொன்னுள்
சலியாதிரு மனமேயி றகுலுண்டுத் தாபரமே. (113)

தாற்பரியம்.

வல்லமைக்குரிய மேலே சொன்ன ஐந்து அட்சரங்களும் ஆதி யின் சொருபம் என்று தீர்மானித்து அல்லாவுடைய ஆறு நானாயி

ரங்கோடி மலக்குளமும் கொன்னதாசிய பரிசுத்தமந்திரமான அஷ்ட
புறதிக் கவிமாவைக்கொண்டு இருதய இருளை ஒதுக்கிக் கண்ணாடி
யில் முகம் பாசப்பதுபோல் தன்னைப்பாசத்து சந்தேகத்தெளிததுக
கொள்ளுங்கள். எனது மிகுதியில் நப்புகொகவி விரும்பாதலே ஏ
மனமே, இனி நீவிசைப்படவேண்டாம். நமது நஞ்சு நாயகபதுனை
யாக இருக்கிறீர்கள். என்பது.

அஃபாபெழுந்திடு முள்ளே யுதித்திடு மட்சாத்தில்
வலிதாமிருந்த ஹறுபெதெனதுண்டைக் கண்டதற்கு
கவிமாப்பொருளைக் கமலத்துள்ளே பரிசாகக்கொள்ளு
சமீபாதிருமனமேயி நகுலுண்டுத் தாபரமே. (114)

திற்பரீயம்.

ஏமனமே! என் விசைப்படுகின்றது? பதினொள்ளாயிரம் ஆவய்
களும் அவிபுகு லுள்ளிருந்து உற்பத்தியாகும் முள்ளமே. தளியே
எழுந்து நின்ற அட்சரம் ஒன்றிருக்கிறது. அதன்பேர்த் (நுக்கத்து)
என்றறிந்துக் கொள் அதன் சிபத்து எது? என்று மனக்கண் திறந்து
அறிந்து அத்துடன் கவிமாவின் உள்ளதாத் பரியவஸ்துவை யுரு
தய நிலத்தில் விட்டுப் பரிசொய்து ஆதாய ஊதியம் பெற்றுக்கொள்
ஸ்பபடியாக ஆண்டவன் சொல்லியிருப்பதாலே நபது நஞ்சு
நாயகப் துணையிருப்பார்களே, என்றறிந்துகொள். என்பது.

அஃபாபுத்துருளடங்கலு மாகிற்றென் நன்புகொண்டே
மெலிவாயினற வளருள் ஞானம் பெற்று வினைகளறக்
கவிமாவை பூலக்கொத்தே லெழுப்பீப்பின் கண்டறயக
சமீபாதிரு மனமேயி நகுலுண்டுத் தாபரமே (115)

திற்பரீயம்.

ஏனா பாதையில் உழைத்துவருகின்ற எனது தன்மையான
நெருடேயி அவிபு என்ற ஏகட்சாத்தில் தான் ஸஸ்த உலகோடி
களும் உற்பத்தயாயிற்று, என்று ஆசையைத்து உருகி அல்லாருத்
ஆலாயின தஜல்வியாத்து எனனும திரு அருளைப் பெற்று தான்,
அவன். என உரு இருவினைகள் இவ்வமக மூலக்கருத்தென்கிற நாட்
டத்தில் இவ்வமகமாதலி என்னும் கவிமாவை யைத்து எழுப்பி அப்
பால் உளவை நீ இன்னவஸ்துவாக. என்று திட்டமாய்க் கண்டு

கொள்ளும்படி முயற்சிசெய்ய சடைத்து விடாதே. உனக்கு றதும் நாயகத்தின் தாபமான துணையுண்டாகும் இது நிச்சயம் என்பது.

உப்பிட்டுப் பூட்டி யுனர் விட்டுத் தாளிட்டு உள்ளுமிரி
எப்பிட்டு வைத்த தறித்தலனேயஞ் சிலொன்றதன்
தப்பிட்டெடுத்துயர் ஞானசகட ரெழுத்தாமரைநிற்
செப்பிட்டிருக்கின்ற கண்ணாடி வட்டத் தெரிசித்ததே. (116)

தூற்பரியம்.

இந்த மாதுட சரீரத்தில் பூதக் கிருத்தியங்களை அதிகாரம் பண்ணாச்செய்து, உப்பு, கசப்பு, கசப்பு என்கிற மூப்புவையும்வைத் தப்பூட்டி அதுடன் அறிவென்கின்ற இராஜ ஞானியை அடைத்துத் தாப்பாகப் போட்டு அதற்குள்ளே ஜீவன் என்கிற ஆத்மாவை நடக் கச்செய்து அதின் மர்மத்தில் தானும் இன்பமூடன் விழுமிருள் என் கிற மகா ரகசியத்தை அறிவாதவனுக் கிலவையதை வீணாகக் கழித் தேன். அப்பால் என் நல்லிதி வசத்தால் கவிமாவில் இருக்கின்றன ஐந்துஎழுத் தில் ஒரு எழுத்தைத் தீர்ச்சையாய்த் தெரித்தவனான பின்னர் உயர்த் தியாகிய ஞான ஷுஹுதின் பிரகாசமானது உத வஞ் செய்கின்ற இருதயத் தாமரைமலரானது பளீரென்று இதழ் விசித்து அங்கு மரகதாத்நாய் செப்பின் கண்ணே இருந்து பதினாறு லோகமும் பரப்பரித்துக் காப்பாற்றுகின்ற றப்பாகிய தத்துவ ஈநாதிகைக் கண்ணாடிக்குள் மூடம் பார்ப்பதுபோல் தெரிசனை செய்தேன். என்பது.

விருத்தம்.

பேரதமி லாவகையாக தடத்து புலம்பிய மூடர்களே
வேதமெலாநீ ரறிந்து தெளிந்து விளம்பிய தெப்படியாய்
ஆமீவாத தனத்தரை யறித்தவ னுதளியிட்டனவே
வேது மிலானையறி தொடர்ந்திடிலெப்பொருளுத்தவமே (117)

தூற்பரியம்.

ஈடேற்றம் பெறக்கூடியதுட்ப் அதிலில்லாமல் பித்தறிக்கொண்டு திரிவின்ற மூடப் புத்தியுடைய ஜங்கனே! நீங்கள் வேதசாஸ்திரங் களை அறிந்து அதன்படி வெள்ளிடை யாபிடுக்கின்ற மாதிரி யானது எப்படியாகும் ஒரு விவரபரி யானவன் தன் கையுதல்

கொண்டுசேர்க்கைத் தெறியாதவனாக ஏறினவியில் கொள்முதல் செய்து அந்தசேர்க்கை முதலுக்குப் பேர்பாதிவாக விற்று தஷ்டப் பட்டுக் கைமுதலையும் தின்று ஒன்றுபிதவனாக ஸேதப்படுவதுபோலாக இருக்கின்றது. ஆனதிலும் அந்த விண்ண பாதையை விட்டு றப்படுதலய மஅரிபாவை ஆசித்து ஞானத்துறையைப் பிடித்து நடப்பீர்களாகில் உங்களுக்கு எவ்விதமான அபுருபமான அறிதாள பொருளும் தினைக்குமுனைவந்து கைகூடும் என்பது.

வெண்பா.

ஆரணத்தீ னூடே யடங்கா தகப் பொருளின்
காரணத்தா லஞ்செய்ததைக் கண்டிருப்பார்—பூரணமா
யோசெழுத்தி னுற்றவறி வாநந்த வெண்ணத்தின்
தேசெழுத்தாயெங்கும் நிறைத்து (118)

தாற்பரியம்.

அ, என்று தொனிக்கின்ற அவிபரணது, அறிபிராணையிலுள்ள டான அட்சரங்களிலெல்லாம் உயிராக நின்று மற்ற எல்லாப் பராணைகளிலும் பரந்து வேரோடி, உலகமெல்லாம் பேசக்கூடிய எத்தனையோ மொழிகளுக்கும் தாய்க் கருவியாய்க் கலந்து கிடப்பது போல, வேதங்களடங்கலும் நின்று கவிமாவிலுள்ள அகமியமான பஞ்சாட்சரங்களாகிய ஐந்து எழுத்துகளையும் அறித்துக்கண்டவர்களான நாடாக்கள். மேற்கூறிய அந்த அனைப்போல் உலக கோடிகளில் ஐண்டான ஜீவராசிகள் நோறும் பூரணமாகக் கலந்தவர்களாக ஆந்தத் வெள்ளப் பெருக்கில் மிதந்து இருப்பார்கள், என்பது.

ஒளியிலொளியாகு மோலெழுத்தும் பேரெழுத்தாம்
வெளியில் வெளியாகு மெய்ஞ்சொளம்—தெளிவதன
லங்கமது பார்த்தந் எற்றறிவானந்த
மெய்தம் வடிவா யிலங்கு மே. (119)

தாற்பரியம்.

நூறுல முகம்மதியா என்கிற உலககாரண ஜோதிக்கும் காரண காரியமாக இருந்த சிற்றுல்லா என்னுடைய மூல ஒளிவாக இருக்கின்றது. எனினும் அதன் ஒரு எழுத்தானது. பெரிய எழுத்தான

உஜ்ஜிது முத்தலக்கான நாட்டத்துக் குன்றிருந்து வெளியாகுவ
நானது. அறிவாகிய ஓரனம், என்று இவ்விதம் ஒழுங்குபோம்
சத்தேக மற்றத் தெளிந்துகொண்டால் சீரத்தில் அதேகப் பட்டனம்
களை அடக்கியேக ஆட்சிபுகின்ற ஆத்மா என்னும் ஆற்றத் பிரகாச
சொருபமானது, உன்னிடத்தில் வந்துவந்தித்து உன் பார்வைக்
கெவ்வாம் வெவிச்சம் கொடுக்கும், என்பது.

சத்தி வருத்தாதே தானவனோ கீடாத்திருக்கச்
சத்திவருத்து சுகம் பாராதே—பத்தியொழித்
தின்பத்தை நாடாதே யேகன் பிரகாசிப்பன்
ஐம்பத்தோ ரட்சரத் தடங்கு.

(120)

தூற்பரியம்.

தானவனாகிய தன்னோடும் தான் வீரவிக் கொள்ளுகிறதற்கு
தேரிடுகின்ற அதேக கஷ்டங்களைக் கவனித்து சோம்பேறித் தனமாகப்
பிண்கால் வெட்டாதே! உன்னைக் கடைசியில் கைசேத் வானாக
விட்டு வேடிக்கைப் பார்க்கும் மேசக்காரனான சீரத்திற்கு சுகம்
வேண்டும் என்று பிரயத்தனங்கள் செய்யாதே! கதிர் முனையில்
வைத்த நினைவை விட்டு விட்டு உலக பரக்கில் வராதே - ஐம்பத்
தொரு அட்சர விடாகிய உன் பரிசுத்தமான நினைவுக்குள்ளே
நினைவாய் அடைபட்டு உன்னிடில்லா ஒக்கிற வரையில் பறுவாக்கி
விடு. அப்பால் ஏகாம்பர சுயஜோதியின் நடன உல்லாசங்கள் பார்த்து
மகிழ்ந்திருப்பாய்? என்பது.

உத்தமனைத் தேடி யுழன்று தவஞ் செய்தாலும்
எத்தவத்தி லென்று மனமேறாதே—சித்திபல
தேசிகளை நாடாதே செய்வத்தைப் பாராதே
யாசையுதவ தழுத்து.

(121)

தூற்பரியம்.

உண்மையான அத்தப் பொருளை சீரத்திலின்றி பொய்களை
விரித்திருக்கும் இந்த மருட்சியான உலகத்தில் அலைந்து, தேடாதே
இன்னும் என்னவிதம் தவம் செய்கிறது! என்று சத்தேகப் பட்டுப்
போகாதே அது உன்னைக் கொன்று விடும். என், மாயம், மத்திரங்கள்
செய்து வாயாடிக்கொண்டிருக்கும் குருமச்சகனான பணப்பெய்களைத்

தொடராதே 2+3 குறுமர்க்கிடத்தில் கண்ட உபதேசமெல்லாம் கேட்டு மருண்டு முரீது பெருதே. அது உன்னை சந்தேகம் என்கிற கிடங்கில் தள்ளினிடும். இன்னும் உலகத்தில் இத்தனை யாமிரப், இத்தனை லட்சம் பணங்கள் நமக்கிருக்கின்றதே! என்று பேரெண்ணங் கொண்டு மருளாதே. நீ சாலும்போது அந்தப்பணங்களில் ஒருகாசும் உலகைக்கு வந்து எட்டாமல் பறந்துவிடும்! அந்த நேரத்தில் நீ ஏமாணியாய்ப் பேசுவாய். இன்னும் ஆறா விற்ப்பெரிபட்ட அழகிய வானிய ஸ்திரீயின் அருமைபாளை சம்போக சுகத்தை விட்டும் விலக வேண்டி வருவிறதே என்று மனக்கோழைபட்டு மருளாதே. அந்த அற்புதம் உனக்கு இடையிலேயே மாறிவிடும் மேலும் சீர சூயிலாதவனாக நீ இருக்கும்போது உனக்கு உதவாமல் விலகி விடும். மீறி நடந்தால் அதுவே உனக்குப் பகையான நஞ்சாகி உன்னைக் கொன்று விடும். இதைப் புத்தியில் யூன்றிப் பார்த்து தப்புகடைய சதா வாழ்வான ஞானவான்களின் சேனையில் வந்து, சேர்த்து தப்பித்துக்கொள் என்பது.

கோள்வண்ட ஞானக் குருவருள் வரப்பொருளை
நாங்கண்டே னென்று நவிலாதே — ஏனென்றால்
வெள்கலத்தி னோசைவெருவாய் முழங்குப்பைப்
பொள்கலத்தி னோசைப் பொருள். (122)

தூற்பரியம்.

நீ எத்தனை எத்தனையோ கோடிக்காலம் செய்து வரம் வாங்கி லந்த அதிஷ்ட வசததால் உனக்குக் கிடைத்த ஞானப் பொருளை நான் அறிந்தேன் நான் கண்டுக்கொண்டேன் என்று அறியாத பாமர ஜனங்களிடத்திலே சொலகிக்கொண்டு திரியாதே! அதனாலே உன் களையமானது தப்பின் சமூகத்தில் மிக்க குறைந்ததாகக் காணப்படும். ஏனென்று கேட்டால் விடையிலும் குறைந்த பித்தனை வெள்கல பாத்நிரத்தைத் தட்டினால் அதிகமாய் சப்திக்கும். உயர்த்தியான விடையையுடைய அபரஞ்சியான தங்கத்தைப் பாத்நிர மாகச் செய்து தட்டினால் அதனிடத்தில் சப்தமில்லா மலிருக்கும். ஆனபடியால் மௌனமாக இருக்கும் ஞானிகளிடத்தில்தான் பொருள் இருக்கும் என்று அறிந்துகொள். என்பது.

அரிவ பெருமபொருளை யாநறிவா ரம்புயிற்
பெரியோ ரறிவரெனப் பேசினிடு—சிறியவனும்
செட்புவாச் முன்சென்று சிந்தை தனிவததையு
மொப்புநவோடுந்நென்னென்தோது.

(123)

தூற்பரியம்.

உன்னிடம் வந்து யாராவது மஅரிபாவைப்பற்றி கேட்பாச்
களானால். அப்பப்பா!! அந்தாள் யாருக்கும் எட்டாத பெரிய
பொருளான அந்த வஸ்துவை இந்த மாய உலகத்தில் யார்களும்
அறிவார்களா? மண், பொன், பொன், என்னும் மூலவஸ்துவும் இவ்வளவு
தனித்திருக்கும் ஒளிமார்களான மஹாத்மாக்கள் உணர்ந்திருப்
பார்களா. அவர்களிடம் கேட்டால் சொல்லுவார்களே அது
சிறிய அடிமைபாள் நான் அப்பேர்ப்பட்ட நாதாக்கள் ஏதாவதும்
சென்னும் மனதின் கண் பதியவைத்துக் கொள்ளலாமென்ற ஆசை
யுள்ளவனாக அமைகிறேன். என்னிடம் என்ன பரையிருக்கிறதென்று
ஒரேவாசத்தையாகச் சொல்லுகிறேன் என்பது.

விருத்தம்.

வாசிவா ஹுவாவென்றே திமலரும் வாயு வானதை
நாசிகாது வாயடைத்து நாளறிந்த மந்திரம்
ஊசிவாயுள்ளக வேடி மூல நாடி யுடுபேய்
ஆசிவாய சோதிவட்டமாக தின்றுவாயே.

(124)

தூற்பரியம்.

வாசிவா ஹுவா என்னும் பஞ்சாத்மத்தில் மந்திரத்தைச்
சொல்லி இருதயமலத்திலுந்து விரிந்தோடுகின்ற உதானவாயுவை
ஐம்புலக் களையும் அடைத்து அந்த மந்திரத்தை நான் அறிந்
தேன். அது எவ்விதமென்றால், யிந்துவான ஊசியின் துவாரத்
தில் தூவையடைப்பதுபோல் மூல நாடியின் தடுவே அந்தவாயுவைச்
செல்ல விட்டவுடன் அது அதே பாக்ஷியமான பிரகாசத்துடன் என்
சரீரமெல்லாய்மூலவி தின்று பூரணமாக இலங்கிறது. என்பது.

(வேறு)

இருளிலோர் பொருளிருந்தால் யாவரும் காணார்களென
யூருகு மெய்வினக்கதாக்கி நுகினை தெய்யதாக்கிக்
பொருளினக் களவாய்ப்பற்றிப் புத்தியைத் திரியதாக்கி
ருளின மேற கௌரத்திப் பாரத்தாலனைத்தையும் காணலாமே.

தாற்பரியம்.

ஞானத்தைப்பற்றி விசாரணை பண்ணாவந்த ஆண்பிள்ளை மகனே! நீ உன்னைக்கண்டு கொள்ள இன்னொரு உபாயம் சொல்லுகிறேன் கேள். ஒருவஸ்தை இருட்டுக்குள்ளே வைத்து விட்டுத் தேடினால் அது அகப்படாது. ஒரு விளக்கைக்கொளுத்திப்பார்த்தால் அது இருக்கிற இடம் தெரிந்து, இவ்ருவாக அதை எடுத்துக் கொள்ளலாம். அதுபோல உன் இருதயதாமரையில் அமர்ந்திருக்கிற தப்பை; உலக விசாரமான செட்ட எண்ணங்களால் செய்திருக்கும் பெரும்பாவ சிறுபாவ இருட்டை உன் இருதயத்தைச் சூழ வைத்துக்கொண்டு நீ காணப்போனால் அது விண் காரியம். பின்னர் அறியும் விதம் எப்படியானால் நீ அந்த தப்பீடத்தில் வைக்கும் அன்பால் உன் சரீரத்தை உருக்கி அதைக் குத்துவிளக்காக்கி அதன் பேரில் பிரயாசை யெடுத்துயெடுத்து வருகின்ற ஆத்மாவை எண்ணெய்யாக்கி, வைராக்கியம் எங்கிற உச்சமையான அறிவை திரியாக்கி, ஒன்றிலும் போய்ச் செல்லாத நினைவை நெருப்பாக்கி, கவிமாவிலுள்ள நாலெழுத்தில் ஒங்குகிய அருளின்மேலே கொளுத்திக் கொண்டு பாசீப்பாயாகிய அப்போது உன்னைக் கண்டு கொண்டதும் அல்லாமல் உன்னிலேயே உலகமெல்லாவற்றையும் காண்பாய், என்பது.

தனியான நிகரில்லாவிடச் சரிமினை யற்றதீனை
மணிதிரண் டொளியாய் நல்லோர் மனதினிலுறையின்ருபனா
கனியினு மினிய சொல்லாத் கடந்ததுறை வேரூக்கென்றுத்
தொனியெழுந்தருள் சிங்காரக்கட ரொளிகாணுந்தரனே.

தாற்பரியம்.

தனித்திருக்கும் தப்பை. தனக்கு எந்தவஸ்துவும் சரிசமான மென்று ஒரு விதத்திலு மில்லாத அபுருப வஸ்துவை, தெளிந்து வடித்த திருமணிபோல் பிரகாசம் பண்ணுகின்ற தெய்வீகமான அந்த வொளியாக நல்லவர்களான ஞானவாக்களின் இருதயப் பட்டணத்தில் வீற்றிருந்து ஆட்சி புரிகின்ற தத்துவகாரண காரியத்தை, தேவாமிரத்தத்திலும் அதிக இனிப்பான கனியாகிய கவிம என்ற மணிமந்திரத்தால் பாவ இருணையொதுக்கி அறிந்த நாதாக்க

விட்டதில் ஹலிவூட் வலம் புரிக்ச்சங்கின் ஒசையாகத் தொனித்து
அருளான அலங்கார ஒளிவளங்குவந்து குலாவி பளீரென்று வீசும்
என்பது.

வெண்பா

ஞானத்தெளிவுளத்தி னத்தியைககண் டாலொழியத்
தேனற் றுறதெளி யாதெனவே— யானத்தோர்
ஆதமுல் சொல்லாமுது நன்குருகு
நாதருஞ் சொன்னார் தமக்கு. (127)

ஞானமாகிய கவிமாவை அறிந்து இருதயத்தின் வட்டமான
கமலத்தின் கண்ணோற்புடைய ஒளியைத்தரிசனையாகக்கண்டாலே
அவ்வகமல் இந்த சரீரத்தைக் காப்பாற்றி ஈட்டெற்றம்பெற எனருக்
கும் முடியாத காரியம்? என்று தமக்கு ஆதி பிரவாகிய பாவா
கூதம் தபிசுவர்க்கும் தமது ஸர்வலோக ஜகத்குருவாகிய முகம்மது
நபியவர்க்கும் உறுதியாகச் சொல்லி விட்டார்கள், என்பது.

மனாத்துக்கும் நானிலுற்ற வரக்கிரண்டுக் கிடையோ
நினத்துக்கு மொட்டா திருப்பவனை— நினைத்துப்போய்க்
காட்டிலே தேடினார் காணாதுகாணுமுடல்
விட்டிலே தேடாய் விரைந்து (128)

தாற்பரியம்.

இருதயத்திற்கும், வாயில் அடக்கியிருக்கும் நடுநாவுக்கும்
கழிமுனை கவாசக் குழாய்கள் இரண்டுக்கும் அப்பாலுள்ள மூளை,
உச்சி புலங்கள் முதலான ஸமஸ்தத்திற்கும், எட்டாமல் தூரத்
தூரமாக இருக்கும் றப்பெண்ணும் அற்புத வடிவத்தை யாது
பண்ணி நினைத்துக்கொண்டு காடுகள் மலை கெடிகளிற்போயிருந்து
தேடினாடி அப்படாது. அப்படி காடுமலைகளிலிருந்து தேடின
போதைக்கும் சரீரத்தை ஆராய்ச்சி செய்து மனமென்ற மானிகைக்
குள்ளே நினைவை விட்டுத் தேடினாதான் அகப்படும். ஆனதினால்
அதனையில் போபோ விரைந்து போ, என்பது.

உள்ளொழுத்தை யோதறியா மூடரே யுமைகண்ட
வெள்ளொழுத்தைப் போல விளம்புகிறீர்—வெள்ளொழுத்தை

மாற்றிப் பீடிக்க வகையறியா மாந்தர் செய்
வாற்றிற் கரைத்த புனியாம்.

(129)

தாற்பரியம்.

ஸமஸ்த உலகங்களுக்கும் உண்மையான தேசஸ்திய கவிமா
னின் உயிர் அட்சரமாயிய னாவி எகிகிறத்தால் வஸ்துவை உணர்
மாச்சல்பட்டு பேயன் பைத்தியகாரனைபோல் திரி கின்ற
எமாளி ஜனங்களை! ஐயோ! உங்கள் முடத்தனத்தை நான்
என்ன சொல்வேன்—உண்மையானவன் களவுகளிட விதமாக நீங்கள்
மரண தேரத்தில் வாயடைப்பட்டு பறக்க பறக்க முழிப்பீர்கள்.
ஜாக்கிரதை? வெள்ளெழுத்தாகிய வித்து நாதத்தினால் வெளிவந்
திருக்கிற இந்த சரீரத்தை நீங்கள் வந்தவழியாகத் திருப்பிவிட்
வேண்டும். அதற்கு ஞானவசனங்களான நாதாக்களிடத்தில் உபா
யங்க ஈடுபடுகின்றன. அப்படிச் செய்யாமல் வினையாட்டிலும்,
வினிலும் உங்கள் காலங்களைக் கழிப்பீர்களானால் உங்கள் தொழுதை
வளக்க முதலான யாவும் கடைசி தேரத்தில் பெரிய பிரமாதமான
நதியில் ஒரு காக புனியைக் கொண்டுபோய் கரைத்த மாதிரியாகப்
பிரயோசன மில்லாமல் ஆய்விடும். என்பது.

விருத்தம்

செறு பெற்றான பேர்களுக்குரை பேசுவைத்த காத்தனே
பாறு நின்றும் நீறுபட்டெழு மங்கி யென்றுரை செய்ய தாம்
வேறுபட்டுழல் மானிடச்சினை விள்ளெனா தெனவுள்ளி

[விசே
பூறுமுச்செறி யுபாய முச்சுடர்களாடு வுள்ளமகிழ்த்ததே (130)

தாற்பரியம்.

ஆனால் இந்த ஞானமானதை சுடேற்றம் பெறக்கூடிய தல்லறி
வுள்ள புத்திமான்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்குச் சொல்ல வரவில்லை.
உஷ்டினை நாடியும், குளிர்மை நாடியும் ஒன்றுக்கும் தலத்தை
யறியாமல் வேறு வேறான சந்தேக மனைதையுடைய ஈனானங்
களுக்குச் சொல்லவே பட்டாது. மூச்சுடரை அறித்து, நினைப்பு
தெருபு, அப்பு எங்கிற முப்புவையும் அறித்தவர்களுக்குச் சொல்
வினா தான் அவர்கள் மகிழ்ச்சி யடைவார்கள், என்பது.

திரண்ட சித்தை தெவித்தொருண்மை தெளிந்தபென்னுரை
[செய்யுதா
எரிஞளடநெஞ்சிலிருந்த தென்னைறியசைந்த தீண்டுக்கிரங்கியே
யருண்டபாவ மடைத்த நீங்களிலத்து வெந்தநரகாருமுனை
முண்டசங்கி லெழுந்த தெனாறை யிசைந்த முயன்று தேடித்
கொளவீர்களே. (131)

தூற்பரியம்.

இருளடைத்து மருண்டுபோய்க் கிடக்கும் மனதையுடைய
உங்களுக்கு நீளை மனிதர் இப்படி கெட்டுப் போகிறீர்கள் என்று
இரக்கம் வைத்துச் சொல்கிறேன், ஆனதால் மருட்சியான இந்த
உலகத்திலுள்ள பாவப் பொதிகளைச் சுமக்கு அக்கினி களாயிற்று
எரிகின்ற நரகக் குழியில் போய்க்விடுத்து விடுகிறதற்கு மூன்றாமே
பிரகாரம் பொருத்திய இருதயத்தில் வாழ்கின்ற அந்த பெரிய
செல்வாக்கையுடைய உங்கள் தலைவனை யறிந்து மோட்சமடைந்து
கொள்ளுங்கள். என்பது

வேறு

எம்பிரானாக வுள்ளத் தெழுந்துவருமிர் கட்கெல்லாம்
தம்பிரானாக நின்றுதளியனைத் தர்பெல்லாமல்
மூன்பிரானவனென்று மூலமத் திரித்தையுள்ளத்
தன்பினுணரவல்லோ ரனைத்தையுள் காணலாமே. (132)

தூற்பரியம்.

சகல ஜீவராசிகளையும் உற்பத்தி செய்து ரஷிப்பவனாகிய கரீச
காரண கர்த்தாவாக, ஒவ்வொரு இருதயங்களிலும் நின்று பிரகாசக்
கின்ற றப்பை, முதலாவதாக வந்து கையைப்பிடித்து கலிமாவின்
அமிர்தமான மந்திரத்தைக் கொண்டு சுட்டிய காமிலான பீச் என்கிற
கடவுளின் கிருபையைக் கொண்டு கண்டவர்கள் உலககோடி
களிலுள்ள மர்மங்கள் யாவையும் கண்டுகொள்ள வல்லவர்களாக
இருப்பார்கள். என்பது.

உருவந்த மிவிவந்து ஹந்திடு முளத்திற்
சுருதித்து னாதெனினி கண்டவர்க்கெய் பாவம்
சுருதித்தை பெயர்காகக் கொடுக்கவோ டைத்தர
மிவைமிகிறி மற்றுளமெ லாமிறைபொறுப்பார். (133)

தாற்பரியம்.

இந்த பேயான சரீரத்தின் மரண உருவத்தைக் கட்டிக்கழிக்க உபாயத் தேடித்திரிகின்ற கெட்டிக்காரர்களான ஞானவான்களிடத்திலும் ஒரு கெட்டகருமம் இருக்கும். அதாவது, தத்துவ வழிபாட்க்காட்டிக்கொடுத்த சற்குருவை நித்தனே செய்கிறது, பொய் சொய்கிறது ஸ்திரீ ஜனனிகள் பேரில் இச்சிக்கிறது* கொலை செய்கிறது, கனவு செய்கிறது. இந்த ஐந்தந்தான் பஞ்ச பாதகம் என்கிறது. இவைகளைத்தான் ரப்பு மனைக்கவே மாட்டான் எனது மேலோர்களான நாதர்கள் சொன்னார்கள். என்பது.

பளிப்பைக பரப்புகொளி பற்றியகி ரத்தோ
 டுளிப்பது கசப்பது கிருக்குமித யத்துள்
 தனித்தவ ளிறத்ததுச ரத்தை யுளர் வீரால்
 மனித்தரறி யாதகதி வாழ்வு பெறு வீரே.

(134)

தாற்பரியம்.

மரண ஜன்னியாகிய படைவனாவன் உன் சிரமாகிய நினைவை வந்து பற்றுவதற்குள்ளே, இனிப்பு, கசப்பு, தெதுப்பு, என்னும் மூன்று கடனையும் கொழுத்திவிட்டு சமமாகிய வாசிமேலே சவாரி செய்து உன்னை உணர்ச்சிசெய்து, கொண்டாயாகிய அப்போது மனிதர்கள் யாவராலும் பெறக்கூடாத உயர்ந்த பதவிடைப் பெற்றுக் கொள்வாய். என்பது.

வானவச் வானு மலைகடல் போகமற் றெவ்வுயுரு
 மீனொடு பார்க்கி: னொளிபனி யாவுமுன் டாகுமுதற்
 கொனொடு கோளவ னுண்டுகலை யெய் னு: டாகுமிற்
 குளவன் தானிருந்தானே ஒரு துத்தா யுளறத்தே.

(135)

தாற்பரியம்.

வானவோகங்களும், அவற்றுள் நிரம்பி இருக்கின்ற வானவர்களும், இன்னும் பூமி, டலை, கடல், பாதாளம், நட்சத்திரம், மின், பனி முதலான சராசரங்களும், உண்டாவதற்கு முன் தனக்குத் துணையாக யாதொரு வஸ்துமில்லாதிருந்த அந்தக்கூரிய இருள்மேல்தான் உண்டுமென்ற அந்த நினைவானது. தானாகவே தன்னை

* கொலை செய்கிற தென்பது ஏறம்புமுதலிய ஜெந்துக்களைக் கொல்லாமல் காலுண்மமாக இருப்பது.

நாடிக் கொண்டிருந்தது. (அத்தா) என்னும் ஓர் துப்புறவாள
நிலையில் அமர்ந்ததாக. என்பது.

துக்கத்துயல் கோரலி பாக நின்ற பிண்ணுப் பிறையோள்
பக்கத்திலோரலிபா யெழுந்தே யுட்பாய்த் தோரலிபால்
ஹக்கிந்த மூன்றுக்குமல்லா தெழுந்த தடங்கலுக்கு
துக்கத்தாமாணிபானது மூன்றுக்கும் வித்துமொன்றே (136)

தூற்பரியம்.

யாதோரு பேச்சமற்று மூச்சமற்று இருந்த துக்கத்திலிருந்த
வடிவானது, மெதுவாக ஒரு அலிபாக நீண்டு, அ என்னும்
தொளியைக் கொண்டு தின்று அதன்பின் அவ்வஸ்துவின் பக்கத்தில்
முத்துவாக எவ்வின்ற அலிபு எழுந்தது. அவைவாண்டும் ஒன்றே
டொன்று பின்னி மீரண்டுக்கும் தடுவே ஓர் அலிபு தோன்றிற்று.
இந்த மூன்றுக்கும் தெறிவாத வண்ணமாக ஹக்கிந்த தன்
ஹிக்குமத்தை வெளியாக்க வேண்டி வெளியானான். அகதியத்
தென்ற பதனியில் ஹலி, என்று பூதங்களை நீர்மித்து திள்குது,
அந்த மூன்றில் ஒரு அலிபு அல்லா. மற்றொன்று அருமது,
மற்றொன்று ஆதம். இந்த மூன்று கருவிகளுக்கும் அசலான
வித்தாக அந்த ஹலிவானது நின்றது. என்பது.

வித்தொன் றுதித்து முனை மூன்று கொப்பு விரிந்தெழுந்த
முத்தொன்று பச்சை பவன மொன்றாய் வரும் முச்சடரைப்
பத்தொன்று புத்தியிலாக் கி வைத்தோரக்குப் பரா தந்தியை
யெத்தெறடுத்து தொழுவார் றகுமத்து மெய்குமுண்டே.

தூற்பரியம்.

இவ்விதம் அசுவியத்தான றப்பெவ்வித வித்தானது. முனைத்து
ஒரு விருட்சமாகப் படர்ந்து அதில் மூன்று கொப்புகள் கிணியாக
விரிந்தது அதிலொன்று முத்தாகவும், மற்றொன்று பச்சை மரகத
மாகவும், மற்றொன்று பவனமாகவும், எழுந்தது. இந்த மூன்றுத்தான்
முச்சடரென்றது. இந்த மூன்று சிபத்தையும் பத்து அட்சரக்
கணக்கிவடக்கிய தாத்தாக்கி ஒன்றுபடுத்தின தாதாக்களுக்கு
என்றைக்கும் றகுமத்தானது சொரிந்துக் கொண்டிருக்கும் என்பது.

உண்டா முதலெழுத்துக்கு முன்னுக்கத் தொன்றுள்ளதித்தா
 ரென்றால் மொகிறுக்கு மெட்டாதுவச் நுக்கத் தின்னதென்று
 விண்டாம் ஒள்ளத் தொலையாது காணத்த மெய்ப்பொருளைக்
 கண்டாலுங் கண்ணுக்கு காணாது மெய்க்கடவி காணுத்தே. (138)

தூற்பரியம்.

ஆளதிலும் அந்த சர்ரிதானத்த சொருப அத்தமான துக்கத்தைப்
 பற்றி பலபல வெய்குமார்கள் பலபல விதமாகச் சொன்னபோதிலும்
 அது வெகு தூரம் பேசும்படியானது, அதையறியவும், காணவும்,
 வாருக்கு முடியாத காரியமானது. சீரத்தின் அழுக்கைத் துடைத்த
 மெய்வாளர்கள் காண்பார்கள். என்பது.

காணுமெழுத்துக் கெவ்வா முதலானது ஹக்கவிபென்
 குறென்றறி வொன்றரு மனியொன்றறி வாலறித்து
 பேணு மெழுத்திதைத் தள்ளார்கள் பேரறிவாள ரென்றே
 சேனிலடி பெணுரைத்தேன் துவர்கத் தெறித்தவர்க்கே. (139)

தூற்பரியம்.

நாம் பேசக்கூடிய பாசைகளின் அட்சரங்களுக்கெல்லாம்
 முதன்மையானது, அவியானதாக இருக்கிறது. அது மூன்று
 ஹரபாடி ஒன்று ஆனும், ஒன்று பெண்ணும் அறிவுமாய் பிரித்தது.
 இந்த துவிப்பமான இரகசியத்தை கூர்மையுள்ள புத்தியைக்
 கொண்டு அறிந்து இந்த மூன்று தத்துவ அட்சரங்களையும்
 உணர்த்தவர்கள் பெரிய அறிவுடையவர்கள் என்று உலகத்தில்
 துவர்கத்தைத் தெரித்தவர்களுக்கு நான் வெகு உறுதியாக சாட்சி
 சொல்கிறேன். என்பது.

துவறிக முதலெழுத் தாமுனி னிறைவெகு துவிப்பத்தோர்
 தவக்க முறுத்துய ராசநாமனைதைத் தாளறியா
 சிவக்கியைத்தி தருதூக் கத்தி லொன்று வத்தெய்துபவீ
 பதற்கு முன்னுக்கத்தவிர திலை வேறு மோரட்சரமே. (140)

தூற்பரியம்.

இன்ஸானின் துவர்கத்திலிருந்து முடிவுவரையிலும் அவிபே
 நடத்தி வருகின்றது. துயரமும், இன்பமும் அவிபே அனுபவிக்கிறது.
 ஆனால் இன்ஸானில் ஒரு சிறிய உஜாது ஒன்றிருக்கிறது.
 அதாவது நித்திரையாக இருக்கும். தன்னை யறியப் போகும் ஞானி

யென்பவனுக்கு அவன் அந்த நித்திரையைப்பற்றி விசாரனை செய்வானான் அதுவே போதுமானதாக இருக்கிறது. அந்த நித்திரையிலே உண்டான இரகசியத்திலும் அந்த அவிபே தின்று சர்வதோற்றரவுகளையும் காட்டுகிறது ஆளபடியால் அந்த அவிபேற்கு முந்தின அட்சரம் ஒன்றுமே கிடையாது' என்பது'

அட்சரமே மூலமாதிறை யோனுகறைத் தவ்வீசுளி
ஐட்சிவனாக்கன் னாற்றுக்கமானி னுன்னத்திலோர்
பச்சை முத்தொடு பவள முங்கட்டியே பாவத்திறை
தற்கருவாகக்கண் ணாடிக்குளொன்று தலைப்படுமே' (141)

தூற்பரியம்.

அட்சரங்களின் தொனிகள் ஒன்று மில்லாமல் எகப்பரவெளியாய் இருந்த கூறிய இருட்டில் றப்பு தனித்திருந்தவனை, இத்தனைதூரம் இருந்து அவளிடம் இருந்த கஜானுக்களான இவ்வளவு வஸ்துகளையும் உலகத்தில் வெளியாக்கினதற்குக் காரணக்கருவியானதும் அந்த அவிபே அந்த அவிபின் நிறங்களான பச்சை, வெள்ளை, சிவப்பு, இவைகளை மூச்சுடராக்கி, பூதங்களை வெளியாக்கி அந்தப் பூக்கிருத்தியங்களின் சிபத்திலே அந்த அவிபாளனு புருத்து கொண்டது. அதன் மச்சச்செயலை இருதயம் என்கிற அற்புதக் கண்ணாடியைப் பார்க்கச் சக்தியாளர்கள் கண்டு மகிழ்வார்கள் என்பது.

தலைப்படு நற்கமலத் துள்ளிறைவனைத் தான்றெரிசித்
தலைப்படு தாமென் றறிவேறினா கொன்று வச்சமெய்து
வலைப்படுநாள் செய்த குதொடு குதுகனாடுன்ன மகிழ்த்து
துலைப்படு மத்தைத் தெரிசிப் பனாகுத் துயரமற்றே. (142)

தூற்பரியம்,

இவ்விதம் தனக்குத் தானே, வலிப்பதாக இருக்கின்ற தலைமையான மூல வஸ்துவை இதருயத் தாமரைமீன் கண்ணைகண்டுதெரினை பண்ணி விசாரப்பட்டுக் கிடந்த பாழான சரீரத்தை நாம் இவ்வையென்று அறவே மறத்து, மகா குதானத்திற்கும் குதானமான தாரத் துயராக நிற்கும் தன் அஸலான வஸ்துடன் கலந்து கொண்டே துயரமில்லாத சதா ஆனந்தமானது. என்பது.

விருத்தம்

துயரங்கொண்டங்கிறைவன் சுய சொருபத் தெரிசனையுந்
நயரும் படியவனென் செய்வன துயும்மது செய்வன்
உயரும் மிறையுள்ளாரை யுள்ளவந்தேரத் லொடுத்
தியரும் மிறையமு தும்மதுவதுவும் புகலரிதே. (143)

தூற்பரீபம்.

நற்புடைய தரிசனைடைக் கண்டு கொள்ளாமல் துயரப்படுகின்ற
உலகவாசிகளுக்கும் நற்பு அவரவர்கன் பன ஆழம்போல் கிருபை
செய்வான். அது கொண்டு அவர்கள் உபசீர்த் பதவிபடைவாரும்
உண்டு. அல்லது இரெம்பவும் உலகத்தை விரும்பிக்கொண்ட
பாதகச் செயலால் தாழ்ந்த பதவிபடைந்து கெட்டுப் போவார்களும்
அநேகம் கோடி ஜனங்கள் உண்டு. சொல்ல முடியாது. என்பது.

அதிருத்தொளி யெனவங்கிறையவனன் பிறை தோக்க
எதிரஞ் சுருபமதனுக் கிறையிடு மதுவென்
நதிரும்பணியிணையோச் தபையனவோ ரொடுமொழிகள்
முதிரும் முலகுவிருக்கும் முறை முறை செய்திறையாமல். (144)

தூற்பரீபம்.

கதிர்முனைபோல் நினைவை நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டிருக்கும்
ஞானவான்களின் இருதயத்திலே. எப்பொழுதும் நீங்காத ஒரு
வோசைபாளது முழங்கிக்கொண்டே இருக்கும். அந்த வோசையின்
விளிப்பமாவது அருமதென்கிறதாக இருக்கும். அந்த வோசையைத்
தகுதிற் பொருளாவது ஹி என்ற வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும்.
அந்தவலம் புரிபாளது ஆதியில் அந்த ஒளிவுக்கு அருமது. என்று
சொன்ன பிரகடான மற்றாஸல்வஸ்துக்களும் சொல்ல ஆரம்பித்தனா
என்பது.

மால்கொண்டதிலே கென்றதை முகம்மதெனவேரத்
ஆவென்றதிலே தின்ற வனிரராக விற்பனமுதற்
நேவென்றதின லொக கிருடொன்றிசையுஞ் சிவமரகத்
தாலென்றதிலே தின்ற வன்ருளுக் வெழுந்தான். (145)

தாற்பரியம்.

இத்தனை செவ்வு கூலியாக இருந்து முழங்குகிற வலப்பிரியானது. தன்னிடத்திலிருந்து, மர்மமாக அமறை வெளியாகி அந்த அருமையில் நின்றும் முகர்மதாகிய வடிவை உத்பத்தி செய்து, இவ்விரண்டையும் ஆஷிசிக்கும் மலவுக்கும் மாகக் கலக்கச் செய்து அதன் தந்தவ கிருத்தியங்களைக் கொண்டு உலககோடிகளை கிருஷ்டத்து வெளிப்படுத்திற்று. என்பது.

விழுந்தாசையானையோ என்னனும் கிதன்றபளி
விழுந்தாவி வெவ்வாம் வினைத்தே—எழுந்தேசை
வேத மாவென்றே வினையுஞ் சடத்தின் குரு
ஆதமா மெக்தேயறி.

(146)

தாற்பரியம்.

அப்படி வெளியாக்வின குறத்தான ஆதமிடிவத்தில் தாணும் ஒரு கோளத்தில் ஓளிமறைவாய் நிற்குன். அப்படி நின்ற ஸ்தானத்தை இதோ! உடைத்துப் பேசுகிறேன். நினைவுடன் கலத்திருக்கின்ற மோகமாக இருக்கும். அந்த வெண்ணத்தால் தன் ஆஷிக்ஷக் காகவேண்டி இத்தனை பெரிய உலகங்கனையும் படைத்தான். படைத்த உலகங்கள் மறுபடியும் தன்னையும், ஆஷிக்கையும் தெரிந்துகொள்ளட்டும் என்று தன் ஆஷிக்கை பலமுறையும் தன் தூதராகவும் அதற்கடையாளமாக தன் வேதத்தையும் கொடுத்தனுப்பினான். ஆனதால் சீர்த்தின் குருவானவர் ஆகும் என்றும், ஞானத்தின் குருவானவர் முகம்மதென்றும், அறிய வேண்டியது. என்பது.

கட்டளைக் கவித்துரை.

அந்தப்பெருந் தலத்துக்குள் நம் மாத் தின்றுஷிக்கிறார்
சத்தப் பொருமொவி போவெவ்வுமா பொரு சத்தமெழு
வந்துந் நெழுமணிக் குள் வேயுயிர்கள் வளர்ந்தவனைச்
சத்தித்துக்கண்டே. விதைஞ்சிறும் பேர்க்கொரு தாழ்விலையே.

தாற்பரியம்.

அப்படிப்பட்ட பெருமைவான இருவதத்துக்குள்ளே, நம்முடைய தற்பானவன் ஆஷிக்காகி தின்றுகொண்டு இனிமையான சாகங்கள் பாடிக் கொண்டிருக்கின்ற வல்லமைவானவ என்னும் ஒரு துனியான விந்து ஆனதில் இத்தனை உலகங்களையும், பூதங்களையும்,

அமடத்து தானும் அடைந்திருக்கிறான் என்று கண்டு பிடித்து சத்தித்துக் கொண்ட பெரிய மனுஷர்களுக்கு ஒரு குறைச்சல்தான் கிடையாது. என்பது.

பொங்குப்பூதூத கட்டலுக்குளோ ரொளி பூதிதெழுத்
தெங்கும் பெருஞ்சடாய் திறத்தே திந்நிலங்குமதைப்
பங்நீட்டுகா மணிகுஞ்ளே பலவும் படைத் திறையோன்
தங்கு மிடங்குண்டறத்திடும் பேர்க்கொரு தாய்நிலையே.

தேவநேயர்.

அவ்விதம் பெயர்விய ஆயிரக்காள் அநீமோதியடிக்கின்ற சமுத்திரத்திலுள்ள ஒருவொளியை பிராகசித்து எழுந்த, உடை மென்மாவற்றியும் பெரிசு ஞான மெய்ச்சொடை திரும்பி இராகிய வரியாக நின்று அத்தரப்பங் ஷட்திநிவாஸனு, பலபல பங்குடைகப்பிரித்து பல ஜீவராசிகளையும் படைத்திருக்கின்ற ஹிசுர்தாநத பிடித்து அது இருக்கின்ற முன்ஸ்தைநததக்கங்கள் டு என்சுகுதிபெரிய மறுபாடிக்குடையபலம் குறைசெய்விடையாது. என்பது

சத்த விஞ்ஞாதம்.

இவ்வெனும் மெழுத்து வந்திருக்கு மத்தவத்தையும்
அக்கிராப்பகலுமற்ற ருபகுமாளைத்
சொல்லுகின்ற தாளம்மையுத் தேற்றறு மொடுக்கமும்
நக் வ வேத தூவி தோரீ தமக்குரைக்க கொண்டும, (149)

தூற்பரியம்.

ஞானத்தில் வேர்துறு எங்களிடம் இருக்கிறதென்று பிதற்றுகிற, வேதாஸ்திரிகன், சரீர்த் தி இவ என்னும் அட்சரமானது, தொனித்திருக்கும்புறி தானத்தையும, இவ்வென்பதும், பகலென்பதும், இவ்வுலகம் எக அகண்டமும் இருக்கிற அருவருபமான ஸ்தலத்தையும, உலகத்தில் நஞ்ஞ மரீகாஞ்சு சென்று இறங்கினதாழுவே தன்னினும் உள் ளுதிகும், அந்தமும், இன்னதென்று அவர்வன் தங்கு முன்புக் கொடிய வேண்டும், என்பது.

ஆதியோ வனுதினோ வரைத்துமாக தின்றது
 கோதியோ நகவேதமோ மருவோ முன்னுதித்தது
 பாதிரியோ பகலையோ தம்மிறைவன் யாவும் படைத்தது
 உயிரோ உயிர்க்கு விண்ணுரைக்க வேண்டுகே. (150)

தாற்பரியம்.

ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் பூரணமாகக் கலந்து நித்திரை நற்பாஸ்து ஆதீயா? அல்லது அதாதீயா? அந்தநற்பினி முன்பாக உதயஞ்செய்து நிரகாசித்த தானது. ஒளிவா? அல்லது 'வேதத்துகடய நகுலா? இத்தப்பூலோக முதனிய ஸமஸ்த கோஷுகளும் படைபுண்டது பாதியிரவையா? அல்லது, பகலிலா? இத்த சந்தேகத்தை வேதசாஸ்திரிகளாக இருப்பவர்கள் கொஞ்சம் பெரிய மனசுபண்ணி சொல்லவேண்டும். என்பது,

வெண்பா.

மிகச்சிறியோர்க்கு மெல்லியர்க்கும் வீணாக்குஞ்
சற்குருவி னுபதேசம் சாற்றிது—மக்கதபி
வாகா யெடுத்ததுறைத்தாடி வாகப்பொருளைக் கண்டுகுறந்திக்
சாகாநற் செத்தவர்க்கே தான். (151)

தாற்பரியம்.

அநிவுவராத மைனர்களான சிறிய குழந்தைகளுக்கும், காமத் தையுடைய ஸ்திரீகளுக்கும், பெரியவயதுள்ளவர்களாக இருந்தும் இரழ்ச்சியான பசாதுகளைச் செய்கின்ற வீணர்களான மூடஜனங் ளுக்கும், காமிலான தன் குருமர்களின் அரிதான சமூகத்தில் சொல்லித்த உபதேசங்களின் இரகசியச்சொல்லிச்சொல்லிவிடாதே. அதையொருபொழுதும் அவர்கள் பத்திரப்படுத்த சக்தி யில்லாமல் உன்னை தூற்றுவார்கள். என்று தன்னைத்தான் கண்டு தன்நினைவை மறக்காதவர்களாகி உலக மயக்கத்திலும் அடிப்படாமல் தப்பித்துக் கொண்ட மஹான்களான நாதர்களுக்கு நமது நாயகம் ஸல்லல்லாகு அஹ்நிவசல்லம் சமிக்ஷிண பண்ணிச் சொல்லியிருக் கிருர்கள் என்பது.

கட்டளைக் கவித்துறை

தானந்தவஸூச் தனக்குபதேசித்த சற்குருவுத்
தேனின மித்தமொழுதிய வாசமுந் நித்தியென்றே
கோளின் றகுந் திருதடமான செங் கோலு மென்னுள்
வான்கண் டவனோ டுகைசந்தே னெத்தலங் காண்கிலனே. (152)

தாற்பரியம்.

தருமச்செயல்செயல், வணக்கங்களும், அற்புதமாகவந்து ஞான முரீது கொடுத்த காமிலான ஷெய்குமாரர்களும், தேனைப்போல் அமிர்தமானதாகவும், பரிமளவானதாகவும், இருக்கவும், அவனோடுதான் கலந்து இருந்து செக்கோல் கட்டியுள்ளாய், ஒரு ஸ்தலத்தை என்வுடிறுவிதுடைய மகாமயி கண்டேன் அதை இப்போது காண்கமுடியவில்லை, என்பது.

வீரத்தம்.

காற்றுகமுதரகஞ்செறி களவாதமும் வேங்கை
நீத்தாதமு மயிலாம் திறபண்ணாதுமய்வென்றை
ஆத்தான வெளிக்குள் விநாந்தவனாதமு மிருளாம்
பார்த்தா வினையனும் மீறாபாதத் தருமுத்தாம் (153)

தாற்பரியம்.

காற்றுளவிற அவிபான ஆதமு, நாகமான நெருப்பான ஆதம் புல், மணுஷ வடிவமான ஆதம், மயில் படர்ந்த பூலோமாக மண்ணுடைய பங்கில்வந்த ஆதமானது. வீந்து, கச்சுலிமக்யோ என்விற புனையலில் இருந்த நினைவு என்விற ஆதமானது, இருள். இந்த ஐந்தும் நற்புடைய உருவத்தைக் காட்டுகின்ற முத்தான வித்தாக இருக்கும். என்பது.

முத்தானதுக் கஞ்சாயுள முகத்துக் கிருவிழியாம்
பத்தான விழிக்க வெழுபார்கைக் கொருகுப
மெத்தா வினையெதா வினையென்றே வெவருக்குள்
சற்றுவிழும் போசத்தருமற்றுவை வெள்ளுர் (154)

தாற்பரியம்.

முத்து உடைய தத்துவத்தில் நிகழ ஐந்து தத்துவாதிக்கைக் கொண்டு முகத்தில் ஐந்து பட்டளங்களைப்படைத்து அவைகளில் இருகண் என்கிற பட்டணத்தில் எல்லா அதிகாரங்களையும் வைத்து ஆட்சிபுரிந்தான். இந்த மகிமமான வேலை எப்படி உற்பத்திசெய்யப்பட்டது என்று ஞானிகளுக்கென்றி சாதாரண ஜனங்களுக்கெல்லாம் சத்தியாசாப் பேசவேண்டாது என்பது.

கட்டளைக் கவித்துறை

ஆதயலி பங்குனி நுகுத் தென்றரு ளிறையோன்
சேதியொளி வந்து நாதவின்கறே யின்குஞ் சொல்லுவன்
ஆதியொளி நற் பவளமனாதி யமுத பச்சை [கேள்
சேதியொளி வெண்ட ரளமதாய் வந்து தோற்றிடுமே (155)

தூற்றியிம்.

உலகத்தை சிருஷ்டித்த மூலஸ்தானமான ஆவிபானது, நுகு
கத்திலிருந்தது. அலிபில் நாதனுனைந்து சேலங்கொண்டது. அந்
தநாதத்துக்குள், பவளமும், பச்சையும், இருந்தது. இவைகளைக்
குள்ளே வெண்மைபான முத்து வெளிவாக்கது, முத்து மூகம்மது
பவளம், ஆதம், பச்சை, மூலய்யத்தின் என்று முச்சடரின் கோலம்
அறியவேண்டியது, என்பது.

தொற்றதம் மாதிரைத் தாயெனலாத் தய்ய கடய்விந்து
கூற்றெழுஞ் சீவனத்தென் றெங்குங் கவத்துருவாய்
ஆற்றெழுஞ் சேதி நய்மையொன்றே பறிவாலறிந்து
பார்த்திதைப் பேசலுத்தேன் பரஞானப் பரவுதற்கே. (156)

தூற்றியிம்.

ஆனதினும் ஷி ஆவிபான நம்முடைய ஆதியை இவ்வுலக
சேஷகளுக்கெல்லாம் தாய் வஸ்துவாய் நினைத்து, காற்றான கவச
நிலையிற் ஆகிற ஆத்மாவை முகம்மதென்று அந்த நினைப்பில்
வைத்துப் பழகிவந்து, இந்த சரீரத்தை ஆதம் என்று இதை நினைப்
பில் மறந்துவிட்டு இவைகளின் நாம் என்கிற திருடன் எங்கே
இருக்கிறான் என்று தேடிப்பிடித்துக் கவத்து கொள்ளவேண்டியது.
என்று, நான் தன்னைபுணர்த்தவர்களுக்கு வழி சொல்லுகிறேன்.
இந்த உலகமெங்கும் தப்புடைய திருஞானம் பரவுதற்கே என்பது.

ஆதிதயேன் றழித்திடு மாஷிக்க னுதம்மா
சேதி முழக்கமிரு மூன்றுங்ஊடிச் சொருபமுள்ளின்
சூதியனைத்து படைசெய்த தற்கொள்ளுதல் வசமனிறை
நிதிபொ வெங்குறின் னுளிறைந்தொன்றதில் கவத்தே (157)

தாற்பரியம்.

பூர்வமான சோதியாகிய முகம்மது நபியவர்கள் யாரென்று
சென்று ஊன்றிய புத்தியுடன் அறிய, அவர்க்கு நம்புண்டய ஆஷிக்கி
றும் ஆதியாக இருக்கும். அது ஆறு ஆதாரமான பூதச்செய்க்க
னிடத்திலும் சீரமில்லாமல் இருந்து எல்லாம் வெளியாக்கின
பிறகு அது தன் ஹிக்கத்தால் சீரமெடுத்துக்கொண்டது. அதிர்
தப்புவந்து நுகழத்தான் றகுமல்லா மிஸ்ஸூஹில் வானித்தது இவ்
விதம் தான் என்று புத்திமாண்கள் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது
என்பது.

தீய்கார வயிருக்குவினாதி வித்தில் நிறைந்தமுனை
யாங்கார மூலமனாதிவென்றே யருளோங்கிப் பல
பாங்கான சோதிபண ரெங்குதின்ற பராதந்திவென்
ருேய்கார மெய்மிகுரைத்தேன் நெரிசித்துணர்பவர்க்கே (158)

தாற்பரியம்.

ஜீவராசிகளில் இவ்விதம் எகசியவழியாக விடாமல் நிற்கின்ற
அந்த வடிவமானது வித்தாக நிற்கிறது. அந்த வித்தில் முனைத்த
தானது மூலமென்பது. அதன் சிபத்து அனாதி மயமாயிருக்கி
றது. இந்த மூலத்தின் வேரானது சீரத்தில் எங்குபார்த்தாலும்
படர்ந்து வியாபித்திருக்கிறது. என்று இந்த சீரத்துள்ளே நுகழந்
துபார்த்துக் கண்டறிவார்களுக்கு நாளிறை உணர்த்துகிறேன்.
என்பது.

உணரும் நம்மாதிறைப் பூவெனலா மருளுட்கலந்து
புணருமனாதிவையத் தேவென்று பேசிடும் புங்கமுறப்
புணரெழுஞ் சோதிதல் வராமென்றே பருத்தோலுற்றேன்
குணரெழுங் காளிறுக்குள்ளே தெளிந்துண்ணை கொள்பவர்க்கே.

தாற்பரியம்.

ஆதியென்ற வடிவாகிய அந்தமுகம்மதென்கிற வெவ்வினவ
இருதயமல்லென்றும், அந்த இருதயத்தில் கலந்துகொண்டிருக்கின்
றதெனென்றும், இவை இரண்டிலும், இருந்து வெளியான பலவடி
வமான ஒளிவை அந்தமல்லில் விசிந்து கமழ்கின்ற வரணையாகவும்
உறுதி செய்து, வளங்கொடுத்து, அறியவேண்டும்மென்று, தான்
நானத் தெளிந்த புத்திமாண்களுக்கு முடியுமாச் சொல்லுகிறேன்
என்பது.

தெனியு மிஷுக்கு நம் மாதிரி முன்னாட்டெரிசித்துவரு
மனியுமுள்ளவரிக் கனாதினென்றே யறிவாலறித்து
வளியும் தறிசோதியை மருகுக்கென்றேவருத் தோதலுற்றேன்
ஒளிதருமக்கத் திரகூல் நயிநீர் ஓற்றவர்க்கே (160)

தாற்பரியம்.

பூர்வ வசத்தின் அறிவுடந்ததாலே தானேவந்து வெளியாகும்
ஞான அறிவின் ஆசையானது இஷ்டம், முன்னமே அது தெரி
சித்த நின்று ஒளிவானது. ஆஷிக்கு அதை அநாதியென்றும்,
முதல் சொன்ன ஆசையை ஆதிஎன்றும், பிரித்து அறித்து அதன்
பின்னும் நாம் போய்தெரிசிக்குப்படியான வடிவத்தை மஉஷுலிக்
கென்றும், நான் நினைப்படுத்துகிறேன். யார்க்கென்றால்:-மக்கமர
மகரத்திய வந்து பரஸூஷ அவதாரங்கொண்டு பிறத்த முகம்மது நயி
யவர்களின் மார்க்கததைத் துடர்ந்த முஸ்லீம்களுக்கு என்பது.

உகிறதம் ஆதம் ஹவ்வாவுடன் கூடியவற்றுட்கலத்து
பந்திருபாசம் பகபதியான பரபரமென்
தெத்து முள்ளாயின் போடியவர்க்காமென் நினைமவராம்
முற்று தம்மாமணாஞ் செய்தேமுடித்திடு முச்சுடரே. (161)

தாற்பரியம்.

பிரமுடைய ஆதிபிதாவாதிய ஆதம் நயிவவர்க்க இஷ்டகர
தம். அலர்க்கக் கூடிக்கலத்த ஹவ்வா ஆஷிக்காக இருக்கும்.
நீனை அந்த புளாச்சியளவில் திருப்பினை நினைவானது, மஉ
ராக இருக்கும். இப்படியாக ஷு முச்சுடர்களான இத்த முக்து
க்கனமே உலகம் யாவையும் பரபரித்துக்கொண்டு வருகி
து. இது தான் மலக்குகளுடைய தரிபாடான வணக்கமா விரும்
து. இத்த பிரிமசத்து வந்தால்தான் மலக்குகள், மலஜலம்,
உறக்கம், காமம், மோகம், யாவுயிர்லாதவர்களாய் நிச்சாயி
ய இருக்கிறார்கள். என்பது.

வெண்பா.

முச்சுடரிலொன்று முதலோன் திருநயியொன்று
றச்சுடரிலொன்றுகவு துயிலருல-மச்சுடரொன்
ருதஞ்சியுல்லாவொன தருளிறைவனொன்
தேதென்ற ஹாஸிலான தே (162)

இனி முச்சட்ட என்பதில் முடிவை இன்னதான் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். முச்சட்ட என்பது உஜ்ஜித, கிதம், பாக், எய்யம் மூன்று பண்பு கொண்டது. ஒன்றாவது நூறுல் முஷ்மதிய்யா, ஒன்றி முஷ்மதியீன் அப்துலகாதிலுள் ஜிலானி, ஒன்று ஆதம். நபி முஷ்மது முஜிஜிஷாத்து, விலாயத்து, நிஸாலத்து, நுபுவத்து இவைகளைப் பங்கிட்டுக் கொண்டது. அப்துல் காதிலுள் ஜிலானி கரூமாத்து, விலாயத்து, குதுபியத்து. கௌதியத்து, குதுரத்து என்னும் இவைகளைப் பங்கிட்டுக் கொண்டது. ஆதம் தருகத்து, பறக்கத்து, ஹிகீமத்து, முதலியவைகளைப் பங்கிட்டுக்கொண்டது. இவைகள் ஆயம் அறுவாறில் நடத்தன, என்பது.

இமாமோ ரணவர்க்கு மெய்மிற்கு எரிப்ப
மனமயாத மக்களனை வருக்குஞ்—செயியாத
ஜின்னாக்கர் பூதமுனி தேவபூசகத்து மின்ன
மன்னவனென்றே வருக்கலாம்.

(163)

தூற்பரியம்.

நூறுல் முஷ்மதிய்யா வென்னும் எளிவானது பூர்வீகப்பட்ட முச்சட்டங்களில் ஒன்றாக இருப்பதால் தபீநாயகம் அவர்களை ஜின்னாம் பூதனாம், இராட்சதர்கள், அரக்கர்கள், பறுஷ்கர்கள், என், எல்லாவற்றிற்கும் தலைமைவான சற்குருவென்னும், அப்பண்ணுகின்ற இராஜரென்றும், நாம் சத்தேகமில்லாமல் சொல்லாம். ஏனென்றால் அந்த ஓனிவானது. தன் தத்துவ ஹிமே அப்படியெல்லாம் ஒவ்வொரு யுகாதினிலும் அந்தாங்கம் அவதரித்திருந்து சேவ அதிசாரங்களும் நடத்தி வந்திருக்கின்றன என்பது.

விருத்தம்

வருத்த நாயனுக்கு அஞ்சவன மஞ்சொழுத்துமாம்
தருத்தமாரி மீவுத்துமுதை தரித்ததது லானமும்
பருத்ததவுருக்கப் பூருடிஞ்சேல் பசுளம்புறுக்கான் நான்கதாரம்
ஒருத்துநாலும் முக்குரு னுரைத்ததஞ் சொழுத்தும்மே. (164)

தாற்பரியம்.

எல்லா உலகங்களையும் படைத்த நாயகனான அந்தன் உஜ்விதுக்கு ஐந்து அறிவுகள் வழியாக இருக்கின்றது. அது ஐந்து எழுத்தக ளாகவும் இருக்கும். அதன் விபரமாகவு. தவ்ருத்து, சபூர், இன் ஜில், ருர்ஜுன, என்ஹி வேதங்களும். மஅரிபாவென்ற தத்துவ சாஸ்திரங்களுமாக இருக்கும். ஆனால் அந்த ஐந்து எழுத்தாகிய மர் மத்தையும் ருர்ஆன் வேதத்தில் தான் ஆதியிறக்கினான். என்பது.

அஞ்செழுத்து அஸிபுலார் மீம்ஹேயுத் தாலுமாவைத்
தஞ்செழுத்து காபுஹாயா ஐனுசாது மாயெழுத்
தஞ்செழுத்து ஹாவமீமும் ஐன்சீயி காபுமாவைத்
தஞ்செழுத் துள்ளாதத் தையும்மைத் தளன்மாதிடே (165)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் சொன்ன ஐந்து எழுத்துக்களை மூன்று விதமாகத் திரப்பி இருக்கிறது. அவன் விபரம் முதலாவது அஸிபு லாம் மீம் ஹே, தாலி, என்ஹி ஐந்து. இரண்டாவது காபு, ஹா, யா, ஐன், சாது, என்ஹி ஐந்து மூன்றாவது, ஹே, மீம், ஐன், என், காபு, என்ஹி ஐந்து. இவ்விதம் வந்த மூன்று விதமும் முச்சுடர் வருப்பை யுடையது. இவைகளைக் கொண்டுதான் இவ்வுலக முதலானவை களைப் படைப் பிக்கப்பட்டது, என்பது.

ஆதியாதியென்கிறீ ராதிவென்றும் பேசுநீர்
சோதிசோதியென்கிறீர் சொரூபமென்றுத் சொல்லுநீர்
ஒதியோதியாய்கிறீர் தம்முடலம் வந்த தறிகிறீர்
தீட்டாவதேதிலென்று தீய்கள் விண்டுபாருமே (166)

தாற்பரியம்.

ஓ! அறிவிக்காத ஜனங்களே! ஒரு வகையாலும் கட்டுப்படாத அந்தவஸ்தை ஆதிஆதியென்று சொல்லுகிறீர்களேஅன்றிஅதென்ன கருமம் என்று புத்தியை வளர்த்துப் பார்க்காதே மென்கிறீர்கள். இன்னும் அதை ஜோதியென்றும் சொரூபம் என்றும் உலகத்திலுண் டான பித்தலாட்டமான சாஸ்திரங்களை ஏமோகப் படித்து தாம் பெரிசுவன் என்று திரிகிறீர்கள். கடைசியாக செத்து மனாகுறியிலும் அக்கினி வாயிலும் அடப்பட்டு அழிந்து விடுகிறீர்கள். இந்த சேரீர் என்ன குட்சத்தால் வந்தது. என்ன குட்சத்தால் இது போகிறது! என்று கொஞ்சம் ஆலோசனை செய்யீர்களானால் அவ்விதம் தவற மட்டாக்கீள், என்பது

பாரும்பாரமா செய்முத்த பட்டணத் துளெட்டுதா
 னாரும்மா தவற்றமத்திரத்தி னேனைச்செனாநீ
 னாரும்மாசேவையுந் வழுக்கறத் தடைத்திடி
 தூரூப்பேரு மற்றுபருபமாந துணைபே

(167)

தாற்பரியம்.

சேனாசேனா? கவனித்துப்பார். இருதயம் எங்கிற இசெம் :
 பாரதரமனை பட்டணத்தில் நாலும் நாலும் எட்டுக்கலைகளான
 உதவனவாயுனை ஒவ்வொரு திணைவையும் அதனுடு பொருத்தி எவ
 ராலும் சொல்ல முடியாத மத்திரமாகிய நாளிடைவீதீ என்கிறயாறா
 எங்கிற மத்திரதையோதி அதற்குள்ளே ருநித்தவனாக இனி நீ
 திருப்பிவரும் ஏழு பிரமாண்ட வாசல்களான 2-கண் 2-காது 2-புக்கு
 1-வாய் எனவும் ஏழு வாசல்களையும் கடந்து இப்பிறம் வந்து உளநா
 உடைய வாசலை முன் நாலுகொண்டு அடைந்து முற்றுசெயிட்டுக்
 கொள்வாயானால், நீ அந்த இருதயப் பட்டணத்திலுள்ள சகலகதத்
 தாந்துக்கும் பாத்திரமுள்ளவனாக சதா காலமும் இருப்பாய் இது
 உண்மை என்பது.

உண்மையான வாதியா முறுதியா நம்மாதியாந்
 தெள்ளையா சொதியாய் சொருப தாக்கு மனைகளாய்
 நன்மையான மருமத்தால் தமக்குதீன் துணையுமா
 யின்பமையாந் மருளு மெக்கிமா எரிளக்கமையே

(168)

தாற்பரியம்.

அந்த ஆதிவஸ்துவானது உண்மையிலுப, வாக்குறுதியிலுப்,
 இருக்கின்றது. இன்னும் அதானது பழமையான ஆதிவஸ்துவாக
 இருக்கின்றது. ஜோதியான ஒளியுடைய ரூபத்தில் ருநித்திருக்கி
 நது, தவ்ரத்து, ஸூர், இன்ஜீல், குர்ஆன் என்கின்ற நான்கு வேதங்
 களிலும் ஞான சூட்சமாக அமைந்து விடக்கின்றது. அறிவின்ற
 ஆண்பின்னை உணத்தான் காணவில்லை. அந்த ஆதிவானது உலகவ
 னுக்கு தன்மையாகவும், மருமத்தாகவும், இருக்கின்றது. தீவிர
 இஸ்லாமுடைய ஷஹீஸ் தமக்கெல்லாம் துணையாக நிறிகிறதது.
 இந்த உலகத்தின் ஆகசகனை விட்டு நீங்கி அந்நாளாகிய பிரயாசை

பெடுத்தும் நாநாக்றுத்த நமாள் என்றிற பூரகத்துடன் கலத்து
நினைபென்னும் இரேசகத்தில் நின்று தாள் என்னும் கம்பமாக
சொழி நிற்றின்று, இதைறிறுடணர்ந்தவர்க்க்தான் அறியவேண்
டு! என்பது.

பெதெளன்று சமைபநில் விரித்ததொன்று மெய்யுளோன்
ருதமொன்று ஐரநி பொன்னுள் வீசாளுமொன்
றேதுமித்தமுன்று முன்னுரைத்த நம்மிறையநாள்
பாதமென்றதாது நீங்கள் பார்த்தநித்துகொன்னுமே (169)

தூற்பரியம்

அந்த ஆதியின் தத்துவத்தில் வேதமென்பதும் ஒன்றுதான்
சமயங்களான மதங்களும் ஒன்றுதான் அவைகளுக்கென்று பெரும்
பாற்றும் கணக்கில்லாமல் விரித்து விடக்கின்ற சாஸ்திரங்களும் ஒன்று
தான். இன்னும் சொல்ல வேண்டுமானால், இந்த சீரத்தில் இருந்து
நாடிக்கூட நடத்தும் பூதங்களும் ஒன்றுதான் ஆகமும் இடிகம்
ஒன்றுதான் கல்பரன் என்றிவிற ஆத்மாவும் ஒன்றுதான். ஆதம்,
அஜாஸர், சுஸ்ஸர், என்னும் இந்த மூன்றுக்கூட முன்சொல்லிய
மச்சுடர் விஷயத்தில் எல்லாம் தம் ஆதியின் வேலமே அறுதி
வேறல்ல, ஆனதிலும் மறுவுகளுகப் பிறந்தவன் ஒவ்வொருவனும
தன்னை உற்றுப் பார்க்கும்போது ஆதியாகத்தான் இருக்கிறான்.
என்பது

ஆதியான ஐந்திதமா மறதிநல்ல கல்பமா
சேதியான ஐஹமா துலங்களுள் போதமா
பாதிபாச பசுமனுட் பதித்தின்று முகிருதன்
நீதியான ஹக்குபதேசப் பொருள் திறந்த செல்லமே (170)

தூற்பரியம்.

ஆதியென்பது சீரத்தில் உஐந்தாக நின்று பிரகாசிறிக்கிறது.
அறுதியென்பது பூதங்களுக்கெல்லாம் இராஜ கருவியான சம்பக
நிற்றின்று. ஒளிவு தேரத்தில் பீடமிட்டிருக்கின்றது. ஞானமென்பது
அறிவுடன் சலித்திருக்கின்றது. இந்த ஸ்பர்த்த உளகளுள் இருக்
கின்ற எல்லா சகலபஞ்ஞா தெரிவிக்கிற உபநிலகுர்ஆன் என்னும்
பொக்கிஷத்தைக் கண்டாயானால் அந்த சொலத்தைத் தெரிவால்
அது உளக்கு உபதேசிக்கும். என்பது.

பார்த்திருத்த போதனைத்தை யுப்படைத்த நாயகன்
 ஊற்றெழுத்து பாயமுற் றுயர்த்த சென்னியுச்சியுட்
 காற்றெழுத்து வீசுமக் கருத்தையுன்ன வல்லிவேல்
 பூதவர்த்த முன் டகப் புதுமலர்க்குள் திற்பனே (171)

தாற்பரியம்.

நீ அந்த உய்மூல் கிதாபு சொல்லிற் உபதேசப்பிரகாரம் உய்னைக்
 கண்டால் அப்போது அனைத்தையும் சிருஷ்டித்த எகதுவிதக் கருத்தா
 வாகிய நப்பானவன் உன்முனைமண்டலத்தில் இருந்து வறிவழிக் கற்
 அமிர்த வெள்ளத்தின்மேல் உச்சியின் உள்ளே நின்று பொன்யாகின்ற
 மகர இன்ப சீதளத்தென்ற காற்றானது வீச வல்லமையுன்னவனாக
 தீயாகி விட்டாயானால் உன் இருதயத் தாமரையானது பூத்து துளிக்
 கின்ற தேனில் ருஹித்த இனிசுவையாக நிற்பான் என்பது.

அட்டதிக்கு முட்டநின் றதேகதேக ரூபமாய்
 மட்டிடாத மாணிடச் சிவத்திலுற்ற வல்லபம்
 எட்டுநாலெழுத்தில் வந்திருக்குமென்று மெண்ணியே
 தட்டி முட்டி பார்த்துனற் தயங்கிமான்வாசி கோடியே (172)

தாற்பரியம்.

ஏட்டுதிக்குப்பதினாறு கோளங்களிலும் பேராய் திதம்பி நின்று
 பராபரித்து அந்தந்தத்தயிதமான ரூபங்களுடன் விகாரப்பட்டு துடர்
 பிடியாக நின்று அறித்திருக்கின்ற பெரிய மனுஷர்களின்
 இருதயத்தில் குடிசொண்டிருக்கின்ற வல்லப பொருளான அந்த
 வடிவை சில மூடனுங்கள் தங்களின் கன்னத்தனமுடைய வேஷக்கார
 குருமார்களின் பொய் உபதேச மருட்டைக் கொண்டு கவிமாயிலுள்
 பனிரண்டு எழுத்திலிருக்கின்ற ஓரே எழுத்தில் பாராமல் அத்தப்
 பனிரண்டு எழுத்தையும் தட்டிமுட்டிப் பார்த்து வாயால் பெளத்திக்
 கொண்டு கடைசியில் சொத்துப் பேனமாக அழித்து பேரளவர்கள்
 கோடானுசோடி ஜனங்களாக இருக்கலாம். என்பது.

கோடிசோடி மாணிடச் சூறையிலாத சோதிமயத்
 தேடிவாடி மாண்டளச் தெளிவுகண்ட திவ்யே
 பாடிவெயகு மோசையாற் பரத்தெழுத்து தின்றதை
 தாடியோ ரெழுத்திலே தவின்றுபாகு நயமுளே (173)

தாற்பரியம்.

யாரடா மகனே! இன்னும் அந்த அபுருபமான வடிவைத் தேடி
சோடான கோடி மதியில்வாத அந்த ஜனங்கம் காடுகளிலும், மலை
களிலும், போயிருந்து கந்த மூலங்களையும், சருகுநீரையும் தின்று
வயிறு வற்றிச் செத்து அழிந்து போனார்கள். அந்தப்பாவி ஜனங்கள்
எதேனும் கொஞ்சம் பலக கண்டதும் உண்டா இல்லை! இல்லை!
இந்த சீரமான பெரிய உலகத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் அதன் கயம்
பிரகாச ரூபமாயிருக்கின்ற சீரோமணியை கவிமாயை உன்ன ஒரே
யொரு எழுத்தால் நினைவை திறுத்தி உற்றுப்பார்! அப்போது அது
தெரியும், என்பது.

நம்மிடம் நமக்குண்டான தற்குணங்க ளுஞ்சிலும்
தம்மிடம் தராதவத்திலுள்ள வெட்டு திக்கிலு
எம்மிது பெய்மோடிசைந்த விருதயத்து நினைவிலுஞ்
செய்மலர் விருத்ததைத் தெளிந்துணர்ந்து பாருமே. (174)

தாற்பரியம்.

நம்முடைய சீரத்திலும், இன்னும் நம்மில் உண்டான நன்மை
பொருத்திய ஐந்து விதக் குணுணங்களிலும், இன்னும் இந்த
பூலோகத்தில் உண்டான அஷ்டகோணங்களான எட்டு திக்குகளிலும்
இன்னும் இந்த சீரத்தை ஆக்கிவைத்திருக்கின்ற பூசங்களான
தெருப்பு, காற்று, மண், தண்ணீர், ஆகாயம், எங்கிறவைகளிலும்
இவைகளின் உட்கருவிகளான புலங்களிலும், இன்னும் இருதயத்தின்
வட்டவடிவோடு கலந்து வியாபித்திருக்கின்ற நினைவாகிய பிரதான
கருவிலும், இராகுருக்யாக நிறுவின்றதைத் தெளிந்து உணர்ந்து
பார்ப்பவன்தான் எப்போதும் ஜயசீலனுட இருப்பான். என்பது.

பஞ்சவகன் வாயுவோடு பழகிதின்ற மந்திர
யின்சொலான மறைகளின்ன தென்றறித்திசைத்தில
செஞ்சொலாக் தபீக்ரு தரயன் செப்பிடக்கண்டன்புளோர்
அஞ்சிலொன்றை யப்பனென நறித்துணர்ந்து பாருமே (175)

தாற்பரியம்.

கறுப்பு, சிவப்பு, பச்சை, வெள்ளை, நீலம், என்னும் ஐந்து
வர்ணங்களையும் ஒரே வர்ணத்திற் கொண்டிருக்கின்ற பிரான வாயு

வான ஸ்ராவம் குதுஸீயோடுங் கலந்து உறவாடியிருக்கிற அந்த மணிமந்திரத்தை வெளிப்படையாக நாலு வேதங்களுக்கும் சொல்லியிடுவது. அதாவது மிகுந்திழையுடைய இரவில் நமது மருதம் தாயகம் அவர்கள் தப்பிட்டுக் கலந்துபோய் ரகசியம் பன்னிராமரம் வரனங் களில் உள்ளதாக இருக்கும். இது உம்மூய் கிதாயி இருந்து நாதாக் களான ரவிமார்க்களெல்லாம் அறிந்து கொள்வார்கள். ஆனபடியால் கவிமாவில் உள்ள பன்னிரண்டு அட்சரங்களிலும் தத்துவத்தை யுடைய ஐந்து அட்சரங்களையும் கலந்து அதிலொன்றான ஹரி வெள்ளும் தத்துவ எழுத்தை உங்களில் தகப்பனென்றேயெண்ணி அனை உணர்ந்து தெளிவடைத்து கொள்ளுங்கள் என்பது.

அஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்து மல்லகாணு ம்பொருளு
பிஞ்செழுத்து மூன்றேறத்து பேசும் தாலுவேதமாய்
நஞ்செழுத்து தாகும் நீங்கள் நம்பொணுது தாயகன்
அஞ்சுமரது மற்றதம் மகத்துள் வந்திருப்பனே. (176)

தார்பரியம்.

பகடீலோஷம் பூண்டு ஜனங்களை மீட்டித் திரிவின்ற வயிற்று வானுலகவான்கள் சொல்லித்தருகின்ற ஐந்து எழுத்துக்களிலும், மூன்றெழுத்துக்களிலும், அந்த வடிவமான தத்துவம் பெருகானது அகப்படாது, அந்தமயமானது ஒரு எழுத்தாகி, வாயால் மெழிச் சலாதி, நாலுவேதங்களாகி, தொன்னூற்றது தத்துவ கங்கையான களாகி, அவைகள் தோறும் மறைந்து நிதிவின்ற கள்ளுகி, அதை வறியாத பேதை ஜனங்களைக் கொல்லுகின்ற பாஷாணமாகி நிதிவின்றது. இதுவே அதன் விபரமல்லாமல் மற்றவர்கள் வேறு மாதிரி எவ்விதம் சொல்லிப் பிதற்றினாலும் நீங்கள் ஒருபோதும் அதை நம்பவே கூடாது. அந்த நப்பான வஸ்துவானது அஞ்செழுத்திலும் ஆறு எழுத்திலும், இவ்லாமல் நம் இருதயத்தில் ஒரே எழுத்தில்தான் கலத்திருக்கிறது. இதுவே காட்டான ஷெப்குருநிடியுல்லா கோட்டாறு பெரிய ஸ்ரீனிவாச சாகிபவர்கள், குணங்குடி மஸ்தான சாகிபவர்கள், நாயுமானப் பேர்பு முதலான பெரிய ஹவுசுகளின் தீர்ப்புமயிருக் கின்றது என்பது.

விருத்தம்

அறியாத யோடனதி சோதினவயான மூன்று நமத்கட்டி
செறிவுப் ஆகமொடனாசிஷ்ட மருஞ்செப்பு மீகரனுப்பிற்சுட
குறியுமாயறிவுளுள போதமருந் ததஞ்சுதமதுக்கட, [நெ
பொறிவுஞ் சோமனுந் வருணமிசெருட மவென்றதஞ் சுப்பிற்கட

தாற்பரியம்

இஃனுப், ஆதி அதாதி, ஜோகி. வென்வின்ற இந்த மூன்றுப்
நமது சீரத்தில் உட்கடராக இருக்கின்றன, இன்னும் ஆதம். அஜா
ஸீம், ஈஸ்பரண. எங்கிற இந்த மூன்றும் தம்சீரத்தில் வெளிச்சுட
ராக இருக்கின்றன. இஃனுப் ஆராய்ச்சி, அறிவு, ஞானம், போதம்,
அருள். இந்த ஐந்தும் நமது சீரத்தில் உட்கடராக இருக்கின்றன,
இன்னும், சத்திரன், சூரியன், நட்சத்திரங்கள், மின், மனமு இந்த
ஐந்தும் நமது சீரத்தில் வெளிச்சுடராக இருக்கின்றன என்பது

மாவுந்தேளமிசீத பாலுநீருமது வானதஞ்சுழத லாதிவரம்
மேவுகாளுநீச மாளினாக்கமருள் விண்டதஞ்சு நானுதியாக்
காபுநானுச்சீவ காடஞ்சுவையானி கண்டதஞ்சு மெழுதோதியாக்
ஆவுநாளுதய மாயையாவுமறி வானகாலையில் விளங்குமே. (188)

தாற்பரியம்

ஒளி, நாவின் இளியகலை, தேவ, பரம், கன் அஞ்சுழத
லான இளையகன் ஆதியாக இருக்கின்றன. இன்னும் காற்று, உயிர்,
நீர்ணம், நினைவு, இருள் இந்த ஐந்தும் அநாதியாக இருக்கி
றன. காபு, நான், மேல், ஐன், சாது இந்த ஐந்தும் ஜோதியாக
இருக்கின்றன. கமிலான சற்குருவென்கிற வழிகேட்டினாலே,
அறிவைக்கொண்டு நினைவில் வைத்துப் பார்க்கும்போது சாஸ்த
மும் தானே கண்டு கொள்ளாய். என்பது.

வேண்டாம்.

வேதநூல் சாஸ்திரங்கள் மெய்பிதனைவன்றிவெரு
பாரநூல் கற்குதும் பயனில்லை—யேதென்று
மிகலானைத் தேடி இரவுபக வாவொன்றுத்
சொகலாமற் கட்டமாற் கட்டமா இரு. (179)

தாற்பரியம்

ஞர் ஆன் முதலான நாலுவிதங்களின்தான் அந்த மெய்யான வஸ்து மறைந்திருக்கின்றது. அவைகளில் ஆராய்ச்சி செய்து பாக்ஷவெண்டுமே அன்றி, மறிதப்படி உலகத்திலுண்டான கண்ட கண்ட கலைவானங்களெல்லாம் சுற்றதனும் ஒன்றும் பிரயோசனங்கொடாது. அவ்விதம் எந்த இருதினை துணையும் இல்லாத அத்தற்பபை ஆசையென்கிற உட்குலடைத்து ஆட்குத் தாலாட்டிப் போற்றிப் புகழ்த்து மனக்கசித்து உருகி அழுது எவ்விதத்திலும் காரியம் ஜெயங்கொள்கிறதைப்பார்க்க வேண்டுமே தவிர, பேயனைப்போல் தெருத்தெருவாய் திண்ணை திண்ணையாய் வாய்ப்பெனத்தீர்க்கொண்டு அலையாதே! கம்மா இருத்து கைம் பெறுவாயாக. என்பது.

முகத்தெரியும் நம்மிடருல் மெய் முழுதுமே தெரியுமகத்தெரியும் ஞானத்தடி தெரியும்—ஜகத்தெரியும் விண்ணாடிக் குள்ளிறைவன் வீற்றிருக்கு முட்கமலக் கண்ணாடியைக் கண்டக்கால்.

(180)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் கம்மா இருத்து வஸ்தை நினைவிட நிறுத்தி ரகிப்பை யானும் இருதயமென்கிற சர்வஜீவ சஞ்சீவிக் கண்ணாடியைக் கண்டுக்கொள்வாய் அப்போது அந்தக் கண்ணாடிக்குள் உன்முகம் என்கிற தப்புகடைய தோற்றத்தெரியும், ஸுனைமண்டலத்தின் மானிகை யான கல்தான் நன்னளிரையில் அல்லாகுத்த ஆலாவின அத்தந்த ஜோதியமமான உஜுதும் தெரியும், நமது நாயகம் முகம்மது நபியவர்களின் தூதும், அதன்சிறும், அதன் ஹிம்மத்தின் கோலவடிவும் தெரியும், இன்னும் பஞ்சத்தன் என்கிற முகம்மது, பாத்திமா, அலி, ஹஸன், ஹுஸைன், இந்த ஆத்யான ஐந்தும் கிரஹவடிவமாகத் தெரியும், இன்னும் உன் இருதய மென்கிற பிரமாண்டமான பட்டாளமும் தெரியும் அதில் இந்த துணியாவென்னும் உலகத்தைப்போல் எத்தனையோ பதினாயிரம் களக்கான உலகங்களும், ஆகாய மண்டலங்களும் ஒருமுனையில் ஒதுங்கிக்கொண்டிருக்கிற மர்மமும் தெரியும். ஞானமான அறிவுக்கு

அடிமூலமாகிய சந்திரனின் பாதாரவித்தத்தின் திருவருள் கட்டிச் சும்
தெரியவருக. எனப்பது.

பஃஞெடை வெண்பா.

ஆதிமுதலோன நாதியவனெருவன்
சோதிபெரியோனழியாத் துய்யோனென்—தேநிவந்
தெய்யுத்திரியும் திறைத்த பரஞ்சுடையச்
செய்யெனமுன் செய்தவைபுந் தீராமா—ஜய்யமதில்
ஒன்றிறைவதே டெருக்குடைபோன் திருதயோம்
ஒன்றதமதுன்னுரையுக்குருவா—மென்றுபிது
வித்துந் திவமாமும் வேருமிவை மூன்றும் வெகு
புத்தியறிவிக்கப் பூண்டுகறைய—ஐற்றுரைப்பான்
ஆவென் தறின்பொருளை யார்க்கும் நனிலாதே
ஊவதுனுக் கப்பாலென் றேதினொ—தீயெவர்க்கும்
பாதுமாம் பாலெரியும் பருவ மறிந்தா ளுனுக்குத்
தேனுமா மென்றெதெனி,

(181)

தூற்பரியம்.

ஆதியென்பது எல்லா வஸ்துனுக்கு முன்னாலே இருத்தது.
அனாதியென்பது, அட்சரங்களின் மூலமாக ஒருவன் அதாவது அஹது
என்றவிற ஒருவன் என்ற தாமத்தை தரித்தது. ஜோதியென்பது
பெரிதான உலகங்களாகவும் அதன் ஜீவ ஜென்மங்களாகவும் சரீரங்
கள் அந்தந்தத்தக்கோடி விதற்பமான குபாதிகளுடன் வந்தும் தான்
அழியாமல் நிற்கின்றது ஆகவே இந்த மூன்றும் எப்படியானால்
என்றையும் திரியும், விளக்கின் கடரும்போலாக இருந்து உலகத்தை
தடந்துவிடாது இந்த மூன்றும் அகலாமல் உலகத்தில் எது ஒரு
கருமமும் தடைபெருது. (ஒரு ஸ்திரியும், புருஷனும், ஆசையும்,)
போதும் ஒரு விவாசாரமும், கைமுதலும், நடத்துவிறவனும், கடனு
கப்படும் காரணம், போலவும் இருந்து வருகிறது இன்னும் இதன்
உவமானத்தைச் சொல்ல வேண்டுமானால் இந்த புத்தகத்தை
ஐஞ்ஞாறு பரங்களாக விரித்தெழுதினாலும் இந்தஆதி-அனாதி-ஜோதி
என்கிற இந்த மூன்றின் விவகாரம் தீராது தீராது. புத்தமான்கள்
சுற்று நுறுக்கத்தால் கண்டு கொள்ள வேண்டியது, ஆகவே, இந்த
மூன்றில் ஒன்று, தப்பு, ஒன்று முறும்மத தபி, ஒன்று தமக்கு வந்து

முனிவரெடுத்த வழிகாட்டியான சற்குருதாதன் இங்ஙனம் இந்த மூன்று விதையும், அதிநுழைந்த மரமும், அந்த மரத்துக்கு பலமே பிடியான வேரும் பொலகை இருக்கிறது. இதைப்பற்றி அறிவடக்க மிலலாத சில மோட்டாத்துமாக்கள் உன்னை பாசதில் இருந்து விலைபாத்தகை உன்னிடம் வந்து உன்னைக் கொஞ்சம் தட்டிக் கொடுத்து அந்த மூன்று நம்மில் எங்கே இருக்கிறது என்று மெதுவாய்க் கேட்பார்கள், நீ சொல்ல வேண்டாம். அது ஊமை எழுந்தாகிய நுக்தைவுக்கு அப்பால் என்று ஒரே பேச்சாகச் சொல்லி விடு. அப்போதும் சொல்லிவிட்டு வரப் முடிக்கொண்டு மெளவஞ் சாத்தித்து வந்தாயாகில் தப்புவதே இல்லாததென்றே கருதுகின்றாய் வந்து நிறைந்து கூடி உன்னிடம் தேன் உண்டு கட்டும் அதுவும் அக்ஷரம் பலாகிய இந்த சர்க்கரையைப் பற்றி தயிர் கோர் கடைத்து வெண்ணையெடுத்து உன்னைக் காணாதது என்கிற தெய்வமுக்கிறை பருவமாகிய பக்குவத்தையும் தெரிந்தாயானால் அந்த தெய்வே உன்னைக் காட்டும் அப்போது நீயே தேனமிர்தக் காண்பியமாகக் காண்பாய். என்பது,

தேரிசை வெண்பா.

வள்ளியு தித்தர லறிவுதிக்கும் வனிப்பொருளும்
அன்னமருந்த அறிவழிக்கு—முள்ளியுன்னத்
தக்கினிவை மூட்டியழ வெரியுப்போதெழுந்த
சற்குருவைக் காண்பாய் சமைந்து.

(182)

தூற்பரியம்.

இடக்கையான சந்திரனில் நினைவைத் தூக்கிவைத்தால் புத்தி கூர்மை அறிகமரகும், அதோடுகூட வயிறும் மாத்தமாக இருக்கும். சோற்றை சாப்பிட்டு வயிறு தொந்தி பட்செய்தால் அந்த அறிவையும் கெடுத்துப்போடும் அதை காமத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும். ஆனதிலும் இவைகளை ஞானவாக்களுக்கேற்ற பாதையல்ல, பின்னர் எப்படியானால் நினைவும் சூரியனும் பந்தம் போல் எரியுப்போது அந்த இரண்டுக்கும் தடுவே தேவையின்றி சற்குருதாதனை தப்பாகத் தெரிசித்தல் கொண்வாயாக. என்பது.

விருத்தம்.

தடுக்குமைப் புலன்களுஞ் சமைந்த பஞ்சபூதமூத்
தொடுக்கும் பாசவை கேள்விவாசத் தொட்டறிவொருசிறை

மொடுக்குமிந்த வகையை விட்டொடுங்கியுண்ண வச் லீரே
வடுக்குநத்திடாத நம்மனாதிவாணையுண்மையே. (183)

தாற்பரியம்

அறிவு, பாசுவ, கேள்வி, உருஷி¹ வசனை யென்கின்ற ஐந்து, புலன்களையும், பஞ்சபூதங்களையும், இவைகளின் வாசல்கள் ஏழையும் நாட்டத்தைக் கொண்டு அடைத்து, நபை நேசத்தின மூலம் தானத்தில் ஏற்றி உணங்க எல்லமையுடையவர்க ளானீர்களாகில் அல்லாவினப் பேரில் சத்தியமாக உங்களை நீங்கள் உணர்ந்து நப்பைக் காண்பீர்கள். என்பது.

உண்மையான நத்தியே ஞானிதரளிட முகம்மதா
மடிமையாகு மாதியென் துறைத்த சொல்வகத்துளே
செய்மையாக தின்னரை செல்குள்வத் தடைத்தடி
என்மையானு மாதியானையா னுரைத்த துண்மையே (184)

தாற்பரியம்

ஹக்கு வெளியானபின் நத்தியான முகம்மதியவரான ஞானி வானது வெளியாகிற்று. அதுதான் சராசரங்களுக்கு மூலப்பொரு ளான தாயாக இருக்கின்றது. என்று நிர்ணயங்கொண்டு நிசனியாகிய சூரியளில் ஸ்தம்பமாகும்படியாக சூடுகொண்டுவிட்டால் அம் லானின் பேரில் சத்தியமாக தான்மேலே சொன்ன ஷமஸ்தமும் உண்மையாகத் தோன்றிவிடும். அப்படி இல்லாதவர்களுக்குப் பெய்யவாகவே தோன்றும். அதுகொண்டு என்னை இழப்பவர்கள் உண்மையான புத்தியாளர்கள் அல்ல. என்பது.

வெண்பா.

ஆதியோவனாதியோ வருபமோ சொருபமோ
சோதியோவேக சொருபமோ—நீதியினை
யெப்பரிசி விங்குதித்தர வெய்மிறகு வெண்மெனக் கத்
தப்பறவேசொன்னார் சமைத்து. (185)

தாற்பரியம்

அந்த மகத்துவமானது ஆதியோ! அனாதியோ! அம்வது சொருபமுள்ளதோ! ஞானியாக வந்ததோ! உலகம் யாவற்றிலும் நிறைந்திருக்கின்ற வடியோ! என்று சந்தேகப்பட்ட காலத்திலு ளானக்கு எத்தகித்திலும் கைவிடாத வண்ணமாக நமது தபெரு மானார் அவர்களே அதன் முடிவை வந்து சொன்னார்கள். என்பது

நயோதயிகள் திருநாயகமே நம்மிருள்
சயிபாதமுல்வரத் தலைமனோ—புனியோர்கள்
பெற்றெடுத்த பாலகனோ பெரியவனின் ருனோ மறை
கற்றணந்தோர் சொல்லினின்று.

(186)

தாற்பரியம்

முந்தடலில் நடு நாயகமாய் உதித்துவந்த முகம்மதின்னும்
நயிகள் பெருமானார் அவர்கள், வேதமிருட்கப் பெற்ற துபுவத்தின்
தீக்க தரிசியாகவும் இருக்கிறார்கள். இன்னும் நயிமரர்கள்
தருமரர்கள் யாவருக்கும் குருவாகவும் இருக்கிறார்கள். இன்
னும், ஆதம் அலைஸிஸ்ஸலாம் அவர்களுக்கு முன்னிலையையான
மனாகவும் இருக்கிறார்கள். இன்னும் மறுவுகாவ தாய்க்கொண்டு
பிறந்ததில் பூலோகத்திலுள்ள மானுட ஜென்மங்களிலுண்டான
அப்துல்லா அவர்களுக்கும், உலக மாதாவாகிய ஆமினா அம்மா
அவர்களுக்கும் ஒரு ஏகபுத்ர சிகரணியாகவும் இருக்கின்றார்கள்.
உஜுதுகூடைய புறத்தால் அல்லாவுடைய சிர்ரில் இருக்கும் வெளி
யாகி இருக்கிறார்கள். இதில் எய்விதம் அத்த ஓன்வைத் திட்டப்
படுத்துவீர்கள்? வேதங்களை ஆராய்ந்த சாஸ்திரிகளே! சொல்லுங்
கன்! என்பது.

விருத்தம்

ஆதி முன்னுரூபமா யனாதியங்கரூபமாய்ச்
சோதி நல்லசொரூபமாய்த் துலங்குகிறதை காண்பவர்க்
காதியான அருமதாமனாதியான முஹம்மதாஹ்
சோதியானரூபம் தின்றுசொல்லுபயா மருவெனநே

(187)

தாற்பரியம்.

ஆதியானது ரூபமாகவும், அதாதியானது அரூபமாகவும்,
ஜோதியென்றது சொரூபமாகவும் இருதயத்தை யறிந்து தெளிந்த
நாதாக்களானவர்கள் திட்டப்படுத்துவார்கள். எப்படியென்றால்
ஆதியென்பதை, அருமதாகவும், அனாதியென்பதை முஹம்மதாக
வும், ஜோதியென்பதை, மருவென்றும் நினைப்படுத்திச் சொல்ல
வேண்டியது. இதன் விபரம் ஓரணபாதையைத் தவிர்த்த அறிவு
டன் ஊன்றியறிய அறியதானே விளங்கும். என்பது.

விருத்தம்.

இன்னமொன்றியம் பவெனிகைத்த தீனவர்க்கெல்லாம்
வண்ணமா மறைக்குள் நின்றவரைத் தைத்தமானகைத்
சொன்ன தாகிலென்னவேறு தோன்றுமென்ன நம்முனே
யுன்னுமத்திரம் மொன்றுண்டு வந்தறிந்து பாருமே.

(128)

தாற்பரியம்.

இன்னவொரு ரகசியம் தீரான சகோதரர்களுக்கெல்லாம், சொல்லி விடுகிறேன். அதாவது:—தம்முடைய வேதத்தில் ஒரு சத்தம் அசீரியாகப் பிறத்திருக்கிறது. அதை அதே கோடி ஜனங்கள் அறியாமல் வெள்ளையாக நுனிப்புலியில் மேய்த்து போய்விட்டார்கள். அந்தக் கோயிலான பீசீமார்கள் உளக்குள்ளே சொல்வார்கள். அது தான் காரியமான மத்திரம், அதைக்கொண்டு காரியஞ் சித்தியவசிக் காயமும் சித்தியடைய வேண்டும். ஆனபடியால் என் எனிய பிணை களான நல்ல ஜனங்களே! அதைக்கண்டு அறிந்து பாருங்கள் அப்பால் அறியுத் தன்மை நான் எரிந்தான் சொல்லப் போகின்றேன். என்பது.

வள்ளமான் மத்திரத்தின் வாறு சொல்லவல்லவன்
சொன்னமான் சொர்க்கமுத் துவங்கும் வரணும் பூமியும்
மின்னுமறு ஷுருதுசையும் விசித்தமைக்கு முன்னபி
சொன்னதித் கிருகுமென்று தொன்மறதன் சொன்னவே (189)

தாற்பரியம்.

அந்த மணியான மத்திரத்தைப்பற்றி வெளியே சொல்வது தீராத பெரிய தோஷமாக இருக்கின்றது. ஆனால் ஒரு கொஞ்சம் அதைப் பற்றி சமீக்கினை பண்ணுகிறேன். அறிவுள்ள பிணைகளெல் லாம் கண்டு பிழைத்துக் கொள்ளுங்கள். எப்படியானால் அல்லாருத் தகூர்வானவன் தங்கமையான கவர்க்கத்தையும் பூமிக்கையும், அறு ஷு குசீஸா, மலை, கடல், பாத்தாளம் முதலிய யாவற்றையும் படைப்பிக்கிறதற்கு முன்னமே, அண்ணாடைய தஜல்லைத்தில் ஒளி மயமாய் நமது தபியவசிகள் இருந்து தலைநீர் செய்தபோது, அந்த ஒளிவானது எத்தனையோ கோடிக்காலம் தன் மனதில் எவத்து தின்று செய்துகொண்டதாகும் அந்த மத்திரம். இதைப்பற்றி வேதங்களும் அதிகமாக சாட்சிகள் சொல்லுகின்றன. என்பது.

மண்ணு நீரும் கூடியவல்லபத்தி னேடு ரூபமாய்த்
தன்னமான தாலும் வன்னியுஞ்செறிந்து றுஹதாய்
விண்ணு நூறதிநிலத்து மேனியஞ்சுமொகந்தா
யெண்ணு நம்முடற் திரண்டெழுத்து பேசிடிக்றதே. (190)

தாற்பரியம்.

மண் என்கிற இந்திரியமும், தன்னிர் என்கிற இரத்தமும், வல்லமை கொண்டு கூடி இந்த சீரமாளது உற்பத்தியாகிற்று. தெளியாகிய கவாசமென்கிற கார்த்தம், நெருப்புந் கூடினதால் றாறா என்கும் ஆத்மா உண்டாகிற்று. இதனிடையில் ஒளிவு ஆராயத் துடன் கலந்து இருதயத்தின் தத்துவாதிகளும் தினைவு உண்டாய் இவைகளால் ஐந்து பூதங்களின் வல்லமைகளை இந்த உடம்பாளது எழுந்து ஒரு பேசி விளையாடிக் கொண்டு திரிகின்றது. என்பது.

அயலீராப்பகலு மறிநிக்கு பத்தலத்துளே,
சொல்லொனது ருபாயத் துலங்கும் நீங்கள் பாருமென்
நிலலிலை விசைத்தனென் றிருதயக் கள்ளையுயில்
தல்லபேர்கன் சொல்வரிங்கு நாமுரைத்த நல்லவே (191)

தாற்பரியம்.

இரவு என்றும் பகல் என்றும் இவ்வாத அந்த ஸ்தானத்திலே யாராலும் சொல்லமுடியாத தேவரூபமான ஒரு வடிவு தோன்றும் அந்த நீங்கள் கண்டு கொண்டால் இவ்வல்லாறாவி வென்று சொல் லிய நாட்டத்துடன் தோன்றிய சகியம் இதுஎன்று உறுதிசெய்கின்றங் கள் என்று நடவலங்களான சாதுக்கன் சொல்வாரீகள் இதைப்பற்றி இங்கு தாம் ஒன்றும் சொல்லமாட்டோம். என்பது.

தத்தைகூறுத் தாயாரீ கூறுத்தரிபட
வத்தபாணி கூறுவன் னிகூறுமுதை கூறுடன்
வித்துநாதருந் கூடிமேவிவொன்ற தாகியே
யத்தமக சம்முடலணிந்த ரூபமானதே. (192)

தாற்பரியம்.

தகப்பனுடைய பங்காகிய சுக்கிலமும், தாயுடைய பங்காகிய கரோணிதமும், மண்ணுடைய பங்கும் ஐலமுடைய பங்கும், நெருப் புடைய பங்கும், கார்த்துடைய பங்கும் ஆக இவைகளுடனே இந்திரி யமும் ஆத்மாவும் ஒன்று சேர்ந்து கடைசி பலனாக நமது, சீரமாளது ஒரு ரூபமாக நிற்கின்றது. என்பது.

தாலும்மாவு மேலுமக் சலத்திலுற்ற ரூபமாய்
தேயுய்லாழுந் சேர்ந்துமே கிளர்த்தது சிறுனடின்
தாயேலமாய் திறைத்தடர்த் திரண்டு நாகிசி
லோய்விளாமக் நிற்கும் நீங்களுக்கலத் துபாருமே. (193)

தாற்பரியம்.

மண்ணும் தண்ணீருங்கூடி சீரெடுத்த இந்த என்சான் உடலுக்கு அடித்தளமாக மே எள்கிற எழுத்தும், வரம் எள்கிறஎழுத்தும் ஒன்றுசேர்ந்து ஐந்து புத்தங்களாகி அப்பால் தாபியெடுத்து மூலாதாரம் வரையிலும் றாசானது ஒடி எப்போதும் ஒய்கில்லாமல் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறது. வேண்டுமானால் ஒ! ஜனங்களை! உங்களை அறிந்தீர்களானால் அது தெரியவரும், என்பது.

லாகிரெண்டெழுத்திலும் நிலாதி மூன்றெழுத்திலும் ஒய்கிலாமலுப்முளே பொளித்ததெது சொல்லுமே
மேனியொன் றிருக்கதாலும் விண்ணெடுக்குநாளை நீர்
ஆவிகாவலாகு முன் னறித் துணர்ந்து கொள்ளுமே, (191)

தாற்பரியம்.

லா-ஹி எள்கிற இரண்டுஆட்சங்களிலும், இ-லா-ஹி வெள்கிற மூன்று அட்சங்களிலும், தடை மறையில்லாமல் உங்களில் ஒரு வஸ்து ஒளித்திருக்கின்றது. அதை இன்னதென்று நீங்கள் சொல்ல வேண்டியது. அப்படித் தெரியாதுபோனால் அவசியம் உங்களுடைய ஆகாயமெள்கிற நினைவானது பொருட்கி ஒன்றே ஒன்று மாத்திரம் இருக்க மற்ற புத்தங்கள் ஒன்றுக் கொன்று விசாரப்பட்டு உங்கள் ஆத்மாவானது உங்களை விட்டும் பிரிந்ததற்குள்ளாக அந்த வஸ்துவை அறிந்து ஆளாக்கிக்கொள்ளுங்கள், என்பது.

ஏழுபங்கையுங் கடத்திருக்குமப் பதிக்ருக்கே
வேழவாசிலேழு மலையுமேழு கோட்டையாளதில்
வேழவாசிலேழு காவலேழு பேருக்கப்புறம்
ஏழுநிலா யுண்டது க்கப்பால் நம்மில்லல்ல வத்திருப்பனே. (195)

தாற்பரியம்.

அந்த வஸ்துவானது இந்த சீரத்தின் ஏழுபங்கையுங் கடந்து அப்பால் ஒரு பட்டளத்தில் இருந்து அரசாட்சி செய்கின்றது. அந்தப் பட்டளமானது ஏழு கடல்களும், ஏழு மலைகளும் ஏழு கோட்டைகளும் அக்கோட்டைகளில் ஏழுவாசல்களும், உண்டாய் இருக்கின்றன. அந்த வாசல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு காவலாளிகளும் இருக்கிறார்கள் அவைகளுக்கு அப்பாலே ஏழு பாதங்கள் இருக்க

வின்றன அந்தப் பந்தாக்களை நீக்கிப் பார்ப்பீர்களானால் ஆவ்வா
என்விற வல்லமைக் கட்டினானவன் தோன்றுவான் காண்பீர்கள்,
என்பது.

{ இதன் விபரங்களை தவறு செய்து உங்களது வீர்
மார்கள் இடத்தில் கேட்டறித்து கொள்ளுங்கள்

ஆதியான கூறும் நல்ல குமதென்ற கூறுடன்
சோதிநா தளவெனினி துலங்குமச் சடத்துளே
பாதிராப்பகலு மிறபட்டணமொள் றுண்டதில்
நதியாக நித்குமொன்றை நீர் நினைத்து பாருமே, (196)

தாற்பரியம்.

ஆதியெனவிற அகத்தியத்தின் பங்கும், ஆநாதியாகிய நூறல்
அருமதியா வென்றும் ஒளிவுடைய பங்குசுருடனே ஜோதியாகிய
ஆகமீரின் பங்காகிய வித்துநாத ஒளிவுக்கடித்திரண்டு இருக்கின்ற
இந்த சரீரத்தில் இரவும் பகலுமில்லாத ஒரு பட்டணம் இருக்கின்றதா
அதனாலே இருந்து அதிகாரம் பண்ணுகிற பொருளான தப்பப்
பற்றிப் பிரயாசை யெடுத்துப்பாருங்கள்? என்பது.

ஆணிக்கோவையாய் நம்மாதியருளும் நூலவேதியர்
காணிக்காகக்காக வேண்டிக் கண்ணிடாத நாய்கள்போல்
விணுக்காக வலறுமந்த மெய்வின்கண்டு மாளிடர்
பெணிக்கால் பிடித்து நல்லபெரிய பிரென்றோதுவார், (197)

தாற்பரியம்.

ஆணிமுத்துக்களைத் தெரிந்தெடுத்து வரிசை வரிசையாகக் கோத்
திருக்கின்றது போல் ஞானங்களை அங்கங்கே காட்டி நமது ஆண்ட
வருண றகுமான் இறக்கிவைத்த ஞர்ஆன் எக்கிற பரிசுத்த ஞான
வேதத்தை; சாஸ்திரிகள் நல்ல உணர்ச்சி செய்யாமல் மெதுவாக
வாசித்து விட்டு ஊர் ஊராய்ச் சுற்றி நிலங்களுக்கும், பணங்களுக்கும்
வீற்று மொளி ஜனங்களை மருட்டி, கண்ணிழக்காத நாய்க்குட்டிகள்
குறைப்பது போல் விண்காலா கோலம் பண்ணித் திரிவார்கள்
அவர்களது வேலத்தைப் பார்த்து பார்ப்பு; ஒன்றுமறியாத உலகவாசி
கள் அவர்களை மகாபெரிய குருமார்கள் என்று சொல்லி கால்களையும்
பிடித்து வளங்குவார்கள். இதனால் அப்போதை ஜனங்கள் அடையும்
பலப்பலங்கள் என்னும்! என்பது.

பேறுபெற்ற பேர்களுள்ளும் பேசிடாப்பு விக்குள்ளே
யாறு பத்துக் கந்தையு முடுத்துமேலமுக்குமாய்
நீறுமெந்த பூசியே நினைவிலாத பேயச் பேர்
ஒன்று புத்திகண்டெல்லோரு முற்றிடாததகற்றுவார். (198)

தாற்பரியம்.

அல்லாவின ரஹ்மியத்தை யறிந்து, தன்னைக்கண்டுக் கொண்ட
நாதரக்கன். இத்தப் பூவலோகவரசிகள் தங்களை மதிக்கவேண்டு
மென்று எண்ணும் ஒரு சிறிதும் இவ்வாகவர்களாக யாதொன்றும்
வாய்மிறந்து பேசமாட்டார்கள். தங்களை மறைக்கும் பொருட்டு
மேளியெல்லாம் அழுத்தும், சிக்கும் உள்வவர்களாகவும், சிறிந்து
ஒரு வஸ்திரத்தை எழுப்பி பத்தக் கந்தைகளாக மேலேபோட்டு
புத்தியகாரணப்போல் அறிவிக்கலாத பரம ஜனங்களுக்கு ஒரு
வித விளையாட்டுகள் காட்டிக்கொண்டு மூலமூலியாகத்தீர்வார்கள்.
அவர்களை உலவோசிகள் பலராதிரியும், தூஷணசெய்து கட்டுவ
தீந்து விட்டுவாசிகள். அங்கே காரியமிருப்பதை ஒருவனாவது அறி
யவே மாட்டான், என்பது.

அஞ்சமாறு சோதனையுபாறுதோன்பு வைபவர
வஞ்சகம் மில்லாதபறுவெஞ்சவும் வளங்கடா
தெஞ்சில்வாழு மஞ்சிலெகத்தை நீ நினைந்து பரமர
பஞ்சபாதகன் ளான பாவமும் நிலாதடா. (199)

தாற்பரியம்.

யார்பா மகனை! இதை நீ ஒருவீத கண்டென்று நினைத்துப்
பயப்படுகின்றாயா? அப்படி வேண்டாம், இல்லாமல் உள்புற
ஐந்தையும், சுமாளிலுள்ள பறுவெஞ்சவும் கூட்டி ஆப்பதினை
காரியமாகிய கவிமா மத்திரத்தைக் கூடியவகையிலும் இனையிலா
மல் சொல்லிக்கொள். ஒருமாத உபவாச விதயாகிய ஞான
தோஷைப் முப்பதுநாளும் நாலாள் மாதத்தில் வைத்துக்கொள்.
ஞானியில் வெளிப்படையாக எவரப்பட்டாலே ஐந்து நேரத்
தில் தொழுக்கையான பறுவெஞ்சவும் மனதில் வேறு உகாசட்டமாள
தர்க்கினியோகங்கள் இல்லாமல் தொழுதுக்கொள். இவைகளுக்
கிடையிலே உன் இருதய அழுக்கை நீக்கி அதில் வரமுட்படி
யாக ஐந்து அஞ்சிதில் ஒன்றுவிய ஆகாயத்தை நீ இன்னதென்று
தெளிந்து கொண்டு வா. அப்போது உண்மையாக நீ பரிசுத்தவான
யாகுவாய், என்பது.

வென்பா.

தீபெருகத் திறற்கால் நித்திரையுங் கோபமுமாம்
நீ கவர்க்கத் தேகமலேதிறுத்தும்—நீ பெருக
வுண்ணுமலுண்டே யுறவ்நா திறையையமனக்
கண்ணாக்காண்பாய் களித்து.

(200)

தாற்பரியம்.

நாளந்திரவுகோலை நீ கைப்பற்ற வேண்டுமானால் ஒருகாரி
யஞ்செய்துக்கொள்? அதாவது வயிற்றுக்கு நிறப்பும் படியான
ஆகாரத்தைக் கொட்டாதே அது உன்னை நித்திரை அளவிடுப்,
கோபத்தினாலும் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும். இன்னும் இவை
களால் நீ கவர்க்கலோகத்துக்குப் போகும்பாதையை அறவே
மறந்து விடுவாய் ஆளபடியால் அந்த மனப்பேய்க்கு சற்று சிறுசச்
சிறுசக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்து நாளடைவில் நித்திரையும்
போக்கடித்து உன் இருதயத்தின் வடிவாகிய பரிபூரணத்தை மனக்
கண்ணால் கண்டு அங்கே நடக்கும் காட்சிகளை ஆனந்தமுடன் பார்த்
துக் கொள்வாயாக, என்பது.

விருத்தம்.

முத்திலில்ம்பச்சை முதல் நற்பவனமொன்றே
யத்திலொரு பச்சை நல்மனதாய் வந்துகொண்
டிறகலத்துளரு வாயுரைத் துதித்த
குத்து முகியித்தனைக் குறித்துருப்படைப்பாம்

(201)

தாற்பரியம்.

ஆதியினின்று வெளிவரானது, முத்து அதில்தின்றும் வெளி
யானது பச்சை, அதில் நின்றும் வெளிவரானது பவனம் இத்த முச்
சுடர்களில் நடுநிலைமையானது பச்சையானதினுலே அந்தப்பச்சை
செருவஜீவ கோடிகளுக்கும் கர்த்தாவாகிய அனாதியினுடைய வடி
வம் ஆகிற்று அந்த வடிவத்தினின்றும் உதித்த பசிய ஞானியாகிய
தமது நாயகம் ஜகத் சற்குரு முகியித்தின் ஆண்டவர்களைத் தீயா
னித்துக் கொள்ள வேண்டியது. என்பது.

பொய்யுமப்பனித் துளிபெருத் திறையனார்க்கு
உய்யும் நயெய்யிருளினும் நகுலுவந்தே
வெய்யவனெனத் தகுமுகியித்தனை பாதஞ்
செய்யெனுமுன் செய்யுமத் திறத்தனை நினைப்பாம்

(202)

தாற்பரியம்.

மிகுராஜ் உடைய இரையில் நடு அவர்கள் ஜிப்ரீல் உடையதானதன் கட்டத்தவுடன் அங்கு வந்து தோற்றாவாகிய பெரும் வழியான இருள் திரையிலே பெருமானவர்களின் பாரதர யிந்தத்தனைச் சுமந்த தமது சற்றரு முடியித்தீன் ஆண்டவர்களின் பாதத்தை தியானம் பண்ணினால் நாம் நினைக்கும் முன் எந்தவாரியமும் சித்தியடையும். என்பது.

திறத்தொடு தமக்குத்தெளி வாலகுமத்கு
முறைத்திரு மனத்திலிறை புற்றிடுமக்காவி
ஊரைப்பொடு வருத்தும் கட்டிளங்குதித்த
நிறைத் துறுமு லியித்தீனை நினைத் துறுப்படைப்பாம். (203)

தாற்பரியம்.

தப்புடைய ரகசியத்தில் மறைத்திருந்த ிஜாநியானது ஆதமு உடைய உட்கத்தில் கண்ணோபல் ஜீவராசிகளாகப் பிரித்து, அந்த ஜீவ ராசிகளை பார்ப்பதற்கும் பொருட்டு அநேக தீர்த்த நரினங்களுடைய வல்ல பத்தில் திருப்பி வேதங்களைத் தளக்கு அந்தாட்சியாகக் காட்டிக் கடைசியாக மக்கமா நகரத்தில் அவதரித்துப் பிரகாசித்துக் கொண் டிருந்து, அப்பால் தளக்குள்ளிருந்து ஒரு ஒளியை வெளியாக்வி அதற்குத் தன் சுதந்தரங்களைக் கொடுத்து மறைந்த வஸ்துவாகிய உலகஞான குருவாகிய நமது முடியித்தீன் ஆண்டவர்களை நினைத்து எப்போதும் தியானம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டியது. என்பது.

வேறு.

இக் கல்லாவைத் தெரிசித் தாருமேற்றிறைஞ்ச வல்லிதேக்
நல்லவாபம் பெறுவீர் நாளை நகரவண்ணியும் ஹகுத்
சொல்லொனாத வுண்மையைத் தொடர்ந்து கண்டுகொற்றிடார்
வல்லவாய்வினை நாளை வண்ணியுருவதுண்டையே. (204)

தாற்பரியம்.

இக் கல்லாவை வென்று தியானத்தில் வைத்து வணங்கு சத் துவம் படைத்தீர்களே யானால், மேலே வருகின்ற நகரத்தின தெருப்பானது, உட்களுக்கு ஹகுமாக இருக்கும், அல்லாமல் அதன்

வல்லமை யுள்ள தப்பை நேராகக் கண்டு வணக்கஞ் செய்யத் திறமை யில்லாத பாதக ஜனங்களுக்கு அல்லாவின் பேரில் சத்தியமாக தக கிளி சொகுத்து விட்டெரிவின்ற அந்த நரமானது காத்துக் கொள்ள முக்கிறத, என்பது.

பருத்திங் கனாருவி திறைபழைய சோதிநாதனைக்
கருதியாரு மருவி தெஞ்சிற் றெ டுத்து நோக்கிடார்
குருதியாறு பெருகியோடுவ கொடியதோஷக் காளித்
சுருதிவந்து புருவரென்று துய்ப்பநாயகனோடுள்ள. (205)

தாற்பரியம்.

“சூரியகலையும், சந்திரகலையும் உருகி நிற்கும்படியான அந்த பழயகாலத்து வடிவரவிய தப்பை யாராவது உள்ளத்தில் வியாபகம் கவத்து, தேடிக்காணாமல் இருதயத்தில் கசடுவைத்து அலைவார்களா கும், அந்த முண்டங்கள் மேலைக்கு அவர்களை சூரியவெப்பத்தால் வேகடித்து அவர்களின் உரோமக்கால்களாக் கிடைமீலை பிரிட்டோடும் இருக்க ஆற்றில் கிடத்து மிதக்கப்படுவார்களே என்று அந்த பொய் ஜனங்கள் திட்டமாய் அறிந்து இருக்கட்டும் என்று அயலா சொல்வி இருக்கின்றும். என்பது.

அண்டர் முனிவரக்கர்பேய் கனவரிமாத்தர் வாலரும்
விண்டமறைபுத்தேடுதிண்ணம் வேந்தனாரென்றறித்திலேன் [கிடா
நொண்டர் தெரிசித்துளரும் பொருளைத் தொடர்ந்து கண்டுகறஞ்
வண்டர் நாகிலவந்து புதுவரென்று வள்ளலோதினார். (206)

தாற்பரியம்.

வானவர்களும், முனிவர்களும், ஜின்களும், பூதங்களும், இன் னும், தேவதைகளும் இந்த மரீமத்தைக் கண்டு கொள்ள வேண்டு மென்று எவ்வளவோ பிரயாசைகள் எடுத்தும் இயலாமல் இருக் கின்றன. அப்பேர்ப்பட்ட ஆதந்த இரகசியத்தை நான் என் தப்பி டத்திறுத்து மன்றடி வாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இவ்வ ளவு அரியபிரயாசையின் பொருளை மேனி மிணுக்காக விட்டு விட்டு வேடிக்கையிலும், விஷயாட்டிலும், காமக கூத்தாட்டத்திலும் காவல்கழிக்கும் மூடர்கள் கடைசியாக மீட்சியில்லாத கொடிய தர கத்தில் தடையிலாமல் வந்து விருவார்கள். என்பது.

உவ்வெழுத்து வித்ததாயு காரமுள்ளும் வேருமா
யவ்வெழுத்திலே முளைத்தனாகனாக ரூபமாய்ச்
செவ்வெழுத் தனைத்தினுஞ் சிறந்த மந்திரத்தை நீர்
வல்லவிற்திருத்தியே மகிழ்த்து பாருந்முனை. (207)

தாற்பரியம்.

உகரமென்னும் ஒளிவானது சமஸ்த உலகங்களுக்கும் வித் தாகவும், உஹத்தானது அவர்களுக்கு வேராகவும், அழியில் திண் றும் எழுத்து உலககோடிகளாகமிண்டு அதில் அதத்தாதத்தம் ஜலடய் கனாடன் ஒன்றுக்கொன்று பேதாபேதப்பட்டு நிற்கின்ற சிவத்த எழுத்தாகிய சரீரத்தை உடைய ஜீவன்கள் யாவற்றிலும் சங்கிலித் தொடர்போல மருவிதின்ற ஒரு மய்கை, நீ நினைவிக்கவைத்து நாராட் டுப பார் அப்பேரது உணக்குள்ளே ஸமஸ்த உலக ரகசிய வசியங் களுத் தெரியவரும், என்கது.

ருகுக்கன்ற னானமுங் குணங்களற்ற சீஷனுங்
கருக்கன்ற வித்தைபுய்களங்குற்ற புத்தியு
முருக்கமற்ற தெஞ்சமு முனாச்சியற்ற திவையெயிலார்
கருக்கமற்ற சோதியைத் தொடர்ச்சியற்ற தொக்குமே (208)

தாற்பரியம்

காமியான சத்தரு வானவன் காண்பித்துக் கொடாதனானங் களும், அவ்வித் குருவானவன் காண்பித்தாலும் அதைதலில் குணத் துடன் பெற்ற அதன்படி நடவாத சீஷனுடைய பாடும், ஏதும் ஒரு கருவும் இல்லாமல் பண்ணுகிற மந்திரவேலைகளும், அருக்கு நீங்காத புத்தியும், ஏதும் ஒருவஸ்துவை நினைத்து உருகாத மனங் களும், உணர்ச்சியில்லாத மூனையும், ஆக இவைகளெயிலார் கூடி தன்னுடைய மர்மமான கலிமாவினை பொருளறியாதவனுடைய கெதியாகும். என்கது

வெண்ணீற்றற்கோயிலும் விளக்கமற்ற செவ்வமுங்
கண்ணீரற்ற கிருமையுங் கணவனற்றமங்களையுந்
தண்ணீற்றற வாயியுந் தயங்குமிந் தவனையெயிலார்
தண்ணியுற்றபொருளையாகும் நாட்டமற்ற தொக்குமே. (209)

தாற்பரியம்

விரு தீதில்லாத கோயில் ஸ்தலங்களும், கண்களில் இருந்து தீர் வராத கிருமையும், விளக்கங்கரமில்லாத வீடுகளும், தண்ணீ ரில்லாத தடாகங்களும், புருஷனில்லாத பெண்ணுளும் ஆக இவை

கல் எல்லாம் தம்மிடத்தில் சதாவுப் கலந்து உறவாடிக்கொண்டிருக்கும் ஆதிவஸ்துவான றப்பை அறிந்து கண்டு கொள்ளாத மடையர்களின் செதிபோலாகும். என்பது.

கோயிலாவதே தடாருளங் களாவே தடா
பாவிசா னாடனே நீ பாழிலேசெடிக் கிருப்
லாயிலாக இல்லல்லாறு முகம் துறந்து லாவென்
றெய்விவாமலோ தடாவுயர்ந்த செற்கமதுவடா, (210)

தாற்பரியம்.

அடேமகனே, கோயிலென்பதும், ரூபங்கள், ரூபங்கள், தீர்தம், பூசைகள் என்பதும், பார்ந்தும்போது அளவாகவெல்லாம் வயிற்றுச் சாமிமாசிகள் அந்தக் காலத்தில் எற்படுத்தியதல்லாமல் உண்மையில் எது? பரவத்தில் முழுதும் போகின்றவனே! வினாக்கள், நீ அழைக்கிறதும், பூசிக்கிறதும் கடைசியில் பாழாகின்றன. அவைகளை விட்டு விட்டு ஞான மந்திரமாகிய லாயிலாறு இல்லல்லாறு முகம் மீது நகுதுல்லாறு வெள்கிற கலிமாசை யாறி அதிலிருக்கின்ற உன்னை நீ உணர்ந்து தெளிந்துபாசர், உடனே அவர்க்கத்தின் இன்பங்களை அனுபவிப்பாய்? என்பது.

கையில் நின்றபொருள் தன்னை காடதெய்வத் தேடுநீர்
மெய்யுள்ளத் தொழுத்தலைஞ்சு பங்குதல் விண்ணோர் எனும்
மெய்யுள்ளத் தடைத்தவலம் புலன்னைந்து பூதமு
பையுள் வந்திருக்கு துண்மைபாசர்த்தறிந்து கொள்ளுமே (211)

தாற்பரியம்.

கையில் வெண்ணையை வைத்துக்கொண்டு தெய்வத்தை ஒரு பெரும் பெயரைப்போட உங்கள்முடைய இருதயத்தின் கண்ணே, றப்பை வைத்துக் கொண்டு காடு மலைகளெல்லாம் போய் அலைந்து தேடுகின்ற பைத்தியகார ஜனங்களை? கேளுங்கள் இந்த சரீரத்தின் கண்ணே ஐந்து தத்துவ எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் ஐந்து பூதங்களாக இருந்து சரீரத்தை நடத்துகின்றன. மலக்குகளும் அந்தப்பூதங்களைக் கலந்துதான் இருக்கிறார்கள். இன்னும் அவைகளின் உதாரணமாக ஐந்து புலன்களும் இருக்கின்றன. இந்தப்புலன்களும் பூதங்களும் உங்கள் இருதயத்தில் இருந்து வாழ்கின்ற றப்புடைய மரையில் காசியகாரர்களாக இருக்கின்றன. ஆனபடியால் அந்த உண்மையைப் டாசத்துக்கொண்டு வாசுங்கள். என்பது.

* இந்தப் பாடல் சாற்றிப்பவர்கள் ஜீவிய சரித்திரத்தில் வருகின்றது.

பையன் வந்த துறைந்து நின்று பரமரூபியங்களை
மெய்யுளாகும் காண்பதன்றி வேலுதேடித் தன்னென
தைபு முக்கு ணத்தையொன்ற தாக்கிதம்ம கத்துளே
யுய்யுமஞ்செ முத்திலொன்றை யுற்றுயுணர்ந்து பரமுமே (212)

தாற்பரியம்.

இருதயத்தில் வந்து கூடிக்கொண்டிருக்கிற ஆதிசுவத்து இரக
சியங்களான அந்த உளர்க்குகளை இந்த சரீரம் இருக்கும் போது
காண்க வேண்டுமே அன்றி மற்றப்படி எவ்விதத்திலும் இயலாது.
அடிக்கடி மாறிமாறி வருகின்ற மூன்று உணங்களான ஆசை ஆணை
வம் மாயைகை யென்பவனை மாற்றி ஒன்றுபடுத்திக்கொண்டு, உங்க
ஹ்மைய கம்புக்குள்ளே ஊசாடுகின்ற ஐந்து அனுகூலங்களில் ஒன்றாகிய
ஆகாயம் என்னும் நினைவை செல்லவைத்து நீங்கள் பாரும்புகள்!
அப்போது நான் சொன்னது முழுவதும் உண்மையாகும், என்பது.

ஆறிரண்டா மங்குலம் மடச் சந்திரண்டு தாசியிம்
சுறதச் சரப்பலே மியங்கியுச்சி யூடுமுத்
தூறியொப் புலமைகளன்றி யுட்கலத்த தாதனைத்
தேறுமோ ரெழுத்தினத் தெளிந்துபாரு மும்முளே (213)

தாற்பரியம்.

பனிரண்டு அங்குலம் அளவு கொண்டு இரண்டு தாசிக் துவசைச்
சுளுக்கும் உன்னையோடி, ஒருமுடி வள்ளியில் இரவு பகலாக, நின்று
உச்சிக்கு நடுவாகிய மகாமன்மரு முகத்தெனும் புருவமத்தியில் வந்து
பிரகாசிக்கும் வண்ணமாக உலாவித் கொண்டிருக்கின்ற கருணையான
தப்பை இன்னும், யாதொரு ஒப்பு உவமையில்லாமல் இருதயத்தில்
வாசஞ் செய்கின்ற தருமானை, உங்களைக் கடைத்தேற்றக்கூடியவேசர்
எழுத்தைக் கொண்டு உணர்ந்து பாருங்கள், என்பது.

குருவெழுத்த நிலைகள்மூலக் குகையில் நின்று சென்னிமட்
டுருவதன்றி ராப் கவினு னோடியீனும் தமதுமூக்
சிருபதங்கு வத்திவெட் டுளசந்தகத்துக் வாங்கியே
பொருவதன்றிப் பன்னிரண்டல் குலப்புறத்திலொடுமே. (214)

தாற்பரியம்.

நமது வாசியென்ற குருநாதனுது. மூலக்குகையில் இருந்து எழுப்பி, சிவ மட்டிலும், இரவும் பசுவும் முடிக்கொண்டிருக்கின்றது. அதானது கண்டத்திற்கு மேல் எட்டு அங்குலம் ஒடி, இருதயக் கவல்தில் எட்டங்குலம் இறங்கி வாங்கி நிறமினது. இதன்றி வெளியில் பன்னிரண்டு அங்குலம் ஒடி மீள்கின்றது. இதன் தெளிவான விபரம் நாம் இங்கே சொல்ல மாட்டோம் கமிலான பீர்களைப் பிடித்துக் கேட்கவும், என்பது.

இத்தவாற தாகச்சற்ற மிடைவிடாதி ராப்பகல்
தித்தமாக வேரடியினும் திகிலாதோ னாகுளினும்
சித்திடமலேகதாயன் திகிலிடுவ லற்றபின்
முத்தமாவ வ ரென்றறித்து மூலமுதமதன் னாகுளியே. (215)

தாற்பரியம்.

மேலே காட்டிய விதமாக, கொஞ்சமாவிலும் ஒய்வில்லாமல் இரவு பகலாக நம் வாசியானது நப்புடைய கட்டளைப் பிரகாரம் ஒடிமீள்கின்றது. இத்தனை யருமையான உறவாளியை அவன் சொன்ன பரம ரகசியமான, மந்திரத்தால் நேசித்து லகிப்படுத்தாதவர்களுக்கெல்லாம் கடைசியாக தன்சரித்ததைவிட நேரிடும். என்பது.

தலத்தோடன்னையும் பிராவும் நாடியிச்சைகூடும்ச்
சலத்திருவெனைப் படைத்த தப்பிராண நப்பியைம்
புலத்தை வெக்திடக்கியைத்து பூதமூக்குணத்தையும்
மலத்தையும் மடக்க வல்லமாததர் காண்பதுன்னமே (216)

தாற்பரியம்.

நம்முடைய தாயும், தகப்பனும் காங்குகொண்டு நினைத்த நிலைப்பின் இஷ்டினால் வீடு கூடான ஆசையில் இருந்து வழிந்து வெளியாகிய ஒரு சிறிதான இத்திரிய ஜலத்தால் நம்மை இத்தனை பெரிய சரீரங்களுக்களாகப் படைப்பித்த இந்நிலைலாத கருணை வள்தாகிய அந்த நப்பை சத்தேஹ மில்லாமல் நப்பி, ஐந்து புலன் களையும் வென்று, காமியம், ஆங்காரம், மாயகை என்னும் மூக்குணத்தையும் அடக்கி, பூதவிரத்தியக்களையும் வென்று கெட்ட என்

அங்கோக் கடந்து ஏகோபித்திருக்கின்ற வல்லமையானவர்களான
தாதைகள் தன்னைக்கண்டு நிரத்திரியத் தீவர்கள் என்பதுநிச்சய
மான உண்மை பென்று நான் உறுதிபாசச்சொல்வேன். என்பது.

வேறு.

இருபதொருசுண்டர் சிரத்தினுழைந்தே
கருதரு தம்முலக் கருத்தருவாகித்
திருவருள விவ்வந்தொளி சிரத்தளவுசென்று
மருவுகுமினோடவ னில வந்தனளிதறத்தே. (217)

தாற்பரியம்.

அந்த பரிபூரண தத்துவமாகிய நற்பின் வெளிச்சமானது.
யிருபத்திரண்டாயிரம் நாட்கள் நாயுடனுக்கும் தனுவைக்கொத்து.
கருவான மூலத்தில் நிறும் உருவாகி, அங்கிருந்து சிரசாகி
யது, உச்சியில் தடுத்தலாகியதுப் ஆனபுருவ மத்தியில்வந்து
பிரகாசித்து அதிகாரம்பண்ணி இருதயத்தில் உறைத்திருக்கின்றது
என்பது.

நிறைந்தஉளிர்ந்தரம் நினைத்தெமை வளைத்தே
மறைத்தவன் கொழித்த மவுளத் தொடுருவாகி
யறைத்தவனிறம்-ஐ பத்தாடுருமுன்னத்
துறைத்தவனுலத்தை வருரைத்திட கொணுதே. (218)

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் நிறைந்த பூரணமானது பதினாறு கலைகளான சந்தி
ரீனும், குரியனோடு, சகித்து, பதினாறு கலையும் பதினாறு வேச
சாங்களாகப்பிரித்து, சரீரத்தில் வுலாவிக்கொண்டு ஒரு உலகத்தை
யாவது தன்னிடிலும் விடாது. பரிபரவித்து வருகின்றது.
இதையாருக்கும் மகிழ்ச்சை உண்டத்துச் சொல்லப்படாது ஆனதால்
அடங்குகிறேன். என்பது.

உறைத்திட கொணாத வெளிமுடருமொளையும்
சிரத்திடை விழித் தெரிசெய்து னுருவாகிப்
பாத்தவயிருக்குளடல் பணித்திடவுன்னத்தில்
இறைத்த வசனத்தில் இறைத்திட கொணுதே. (219)

தாற்பரியம்.

என்குலும், சற்று சலிக்கினை செய்கிறேன். அந்த நப்பாளது முக்கட்களும் கூடி ஒன்றாக நலிக்ந்தால் திண்டு, சீரத்தின் பிரதானியுடையமாதிய இரண்டு நெத்திரங்களுக்கும், வந்து பிரகாரத்து நிற்கின்றது. அங்கிருந்து சீரத்தின் பாதாள உடையமாதிய, கீழ் மண்டலங்களுக்காக இருதயத்தில் வந்து பாதுகாக கின்றது. அதன் கிரததையும் சொல்லப்படாது, என்பது.

இச்சைத்திரு விழிக்கிடை பெரித்திரு மதற்குள்
லகித்தொழு மணங்கன்மது சங்கன் கருவுள்ளத்
தினசத்திருதல் கருண்டருகில் தின்றதன் சொகித்தே
புத்திறைவனென்றவ முனுலாவிய திந்தானே.

(220)

தாற்பரியம்.

இரண்டு நோத்திரங்களுக்கும், ஒளிமயமாக தின்றியல்வி அதனுடைய தேவாயிச் சங்கனும், பரிமள வசனங்களுக்கும், கமலும் படியாக ஒரு கோலமாளிகை வரும். அதுதான் அறுஷ்டி, அப்பேரது உட்கன்கலந்து கொள்ளும்படியாக நப்பாளவன், ஆசை புடன் உலாவிக் குவாவி வருவான், என்பது.

தின்றிறைவனெந்ததினவுக்கும் தினைவாய்வத்
தன்மடமறியாதருளணித் துவதாதாகித்
தொண்டரிருகண்ணிடை துவங்கிடவணங்கித்
கண்டனொரு வட்டமுயர் கல்புறமிழ்த்தே.

(221)

தாற்பரியம்

தானும் அவ்விதம் வந்த நப்பா எவ்விதத் தெரிசித்தேனாக:-
என் தினைவானது தினைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அந்த தினை
யில் தினைவாக வந்தான். அப்படி வந்தவன் தன் மலக்குகளுக்கும்
தெரியாதவனாக வந்தான். வந்தவன்எனனை ரொம்பவும் காமமுதத்
துடன் அழகுத்து ஒன்றுபடுத்தியதினைந்தான். அனைந்தவன் உலக
மெல்லாவற்றிலும் தெரிந்தான். என் கல்பிலும் கண்ணிலும் இருந்
தான். அவனது இந்திரனுடத்தை யெவனால காணக் கூடும் என்று,
ஆனந்தப்பட்டுவணங்கிக்கொண்டேன். இந்தப்பேச்சானது, அந்தத்
துறையில் உன்னவர்களுக்கு கன்றி மற்றவர்களுக்கு விளங்காது.
என்பது.

வேறு.

தேனு வரவுஞ் சீனி பரவுஞ் செங்னி வரவுக் கெனியு மென்
ருமைத்திர முட்கமலத் தருளுஞ் சேத்துக் குழைத்வான்
ருணமவனு மருத்தருளத் தலமதைவெம் பிறைவன்
நீளமாவை முன்றுப் போயெமது வந்து வந்ததே (222)

தாற்பரியம்,

அவ்விதம் வந்த நப்பானவன் என்னுடன் கலத்த விதமாவது
எப்படியென்றும் வரவு, தேமா, பலாவென்னும் முக்கனியும்,
கெனுப் குழைத்துத் திரட்டி, தேனை ஊற்றிப் பிசைத்து நானும்
அவனுடன் சம்போக உல்லாச சல்லாபமாக இருந்து விளையாடும்
நேரம். இத்துடன் இருதய கமலத்தின் அமிர்தமாகிய ஸஞ்ஜலேஷம்
தீம்பாளங்களும் சேத்து அருந்தி ஆந்தக் செள்ளத்தில் ஓய்ந்தபின்
மிடந்தோம். அப்பால் தானும் அவனும் இவ்விடம் இருந்து வெந்து
உருகி, ஒன்றாய் ருணித்தோம். அப்பால் என்ன பேச்சிருக்கின்றது.
என்ன ஞானமிருக்கின்றது? என்ன முடிவிருக்கின்றது என்பது.

எழுதப் மாதிமவுள மில்லென் றிருதயக் கண்ணாடியின்
ஒழுது நீதிநடு மெய்ஞ்ஞானத் தெனரி திரண்டருபமங்
கழுண்ணாறு தருமன்னரி லாறு பலவு மருள் செய்தே
தொழுள்ளனானில் தென்னோடு கழுதுகொண்டுவந்ததே (223)

தாற்பரியம்,

ஆதியுடைய ரகசியத்தை ஒருவன் காணவேண்டுமானால், அவன்
வரையப் பிதற்றாமல் மெளனஞ் சாதித்து நனது இருதயத்தின் கண்
னாடியின் பேரினையே நோக்கமுடையவனாக இருக்க வேண்டும்.
அத்துடன் உலகவாசிகள் பேரினும், ஜீவராசிகள் பேரினும் கருணை
யுண்மையாக இருக்கவேண்டும். நீதியை அனுத்தனையும் தன்னாத
வனாகவும் இருக்கவேண்டும். அப்படியிருப்பானால் அவனிடம் ஆதி
யிப் பலபல சொருபங்களுடன் தெரிசனாகாத தோன்றும் அவ்விதம்
கண்டவுடன் ஸாஜுதி செய்யவேண்டும் என்பது.

உகந்தெனக்குவென் றதான வுட்கலத்த சோதியைப்
பகர்த்திடிற் பரபரத்தி ஐத்த மாண மந்திரம்
மசிழ்த்துரைக் கொணுதுளந்துள் லன்னிகரலங் கூடியே
கனித்ததைத் தெளிந்துகான்பர் காட்டுகொணுதுகாணாமே (224)

தாற்பரியம்.

உன்னை உகத்து நூலென்னும் ஜோதியை உன் னுள் அமைத்து நடத்துகின்ற வடிவாகிய நான்னை யரஹ்சொல்ல முடியாத மணி மந்திரமாகிய அந்த எழுத்தால் அநியமே தெருப்புக. காற்றும் ஒன்ற கூடி இருதயத்தில் எப்படியும் சொல்லமுடியாத மாதிரியாக நோன்றும். அப்படிநோன்றினவுடன் அவ் விண்ணும் போக மீதமதிருப்பது சொல்லக் கூடாது. என்னதென்றும் உன்புத்தியே சொல்லும் என்பது.

காட்டொளது காணுகின்ற காரண நம்முச்சிமி
ஓட்டொளது தென்றுணர்வுத்த லுறணிக்ருன் யாவருள்
குட்டொளது மாமலர் சுரந்தெழுந்தமதுவைபுண்
டாட்டொளது தென்றும் வண்டலுத்திடாது காணுமே. (274)

தாற்பரியம்.

யாருங்காட்டாமல் நம்முடைய விடாமுயர்ச்சியால் வந்து பிரகாசிக்கின்ற மல்குலக்கை. சரீரத்தின் பிரதான கருவியாகிய உச்சியின் நிலையென்கின்ற ஊனுணிக்ருள்ளே ஒருவருப்பொய்து அணியமுடியாத மகாமகத்வம் பொருத்திய மலர் ஒன்றிருக்கின்றது. அந்த மலரில் துளிக்கின்ற தேனாகிய அரிவை கிரஹிக்கும் வண்டுபோல் நம் அவசமானது உலாவிவரும். அதைப்பாருங்கள்? ஆதந்தியுங்கள்? என்பது

அலைத்திடாததைத்திடா தனைவருக்குமாகிதின்
நுலைத்திடாது வந்திடாது வந்த மேலவர்க்குளங்
கலைத்திடாத மூலதற் கருத்திலுற்ற மந்திரத்
தொலைத்திடாது வந்தெழுந்த சோதி தின்றிலங்குமே. (225)

தாற்பரியம்.

நீ அந்த மூலமந்திரமாகிய வாகியை தீனைவுடன் பழகிக்கொண்டால் அது எத்தனாலும் உன்னைவிட்டும் பெயராது. அசையாது. உன் சரீரத்தை உலையவிடாது. உன்னையன்றி மற்றொன்றை உகக்காது உன்னை பெப்போதுத் தன் மனதில் வைத்து தராத் தப பாராட்டும். ஒரு நாளும் உன்னை விட்டு. இன்னொரு சரீரத்தைபெ

ஈது உதா காலமும் தீயையாகிவிடும். நீயெங்கே போனாலும் அங்கெல்லாம் அது உன் கூடவே வொளிவு பதத்தூடன் வரும. என்பது.

இலங்கை மணிக்குள்வந் தெழுத்த காலத்தயிர்த்தவந்
தயவழிமாளிகளுள்ள மூலமததிரம்

மலகனான பேரூதந் பதவியுற்ற தெம்புளத்

அவயத மூளத்திருவரங்க சோதிவட்டமாளதே. (227)

தாற்பரியம்.

இந்த மாயமான உலகத்தில் சரிமெடுத்து வந்திருக்கின்ற
ரீதிய ஐந்துக்களினெல்லாம் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற அநேகமான
யுள்ள அந்த ஜீவமத்திரமானது. தான் அனாதப் பலபலங்களுள்
கலந்து கொண்டிருக்கிறது அது என்னிடத்தில் பெரியவருணையுடைய
தேவமுனிவர்களை வணங்குகொண்டது. என்பது.

வட்டமாள தெட்டுமின்ப லடிவுசத்தி சிவனுமாம்

வட்டமாள தெட்டுருப் பரத்தெழும் பரங்கடர்

தட்டமாள தெட்டுநன்மை தீமையற்றநூனாம்

மட்டுமே மெட்டுதம் மிகுதவத்திற்குண்பதே. (228)

தாற்பரியம்.

அதுவனைத்து கொண்ட வட்டத்தில் எட்டு அத்காரங்கள்
இருக்கின்றன. இன்பம், அழகு, சத்தி, சிவன் முதலானவைகளா
கும். அதற்கு உருக்கள் எட்டு. உள்ளது அதனது, இவ்வுலகத்
தில் ஈதது விசைத்துக் கிடக்கின்ற ருளியு களாகும். அதில் நஷ்ட
முன்னது எட்டாம். அவைகள், நன்மையு, தீமையுமில்லாத ஞானங்
களான பொய்களாகும். இந்த வகைகளெல்லாம் தப்புகடைய
இருதவத்திற் றண்டு கொள்ளலாம். என்பது.

இருதவத்தையெவ்வுயிர்த்து விவங்குகின்ற சோதியை

யுறுதிரத்தெழுத்திடாமலுபேச வைத்துணர்த்தியே

மறுதிசிற்தமருணத்திற் கிருகுபத்தொள்தரும்

பெறுதி முற்றமருள் மெய்க்குஞானப் பேறுபெற்றுஉயர்வரே

தாற்பரியம்.

இருதவத்தில் எந்த உயிர்களையும் வைத்துப் பாதகாக்கும்
வடிவத்தை எந்தவிதத்திலும் மறத்தடாமல் உறுதிசெய்து
நிறுத்து சித்திக்கும் மஹாத்மாக்கள். இருவோரத்திலும் ஞானவொ
ளியு பிரகாசிக்கும் படியாக இருப்பார்கள், என்பது.

வாய்வுமுற் றுமாயையான் வந்தநு லீயாவர் குத்
தாழ்வுமுகற்றலாதிநீத் தலைமையைக்காய்ப்பகரவுந்
சாளுமுன் றெழுத்திலொன்ற தாவெழுத்தங்கடிதலை
வேழவிழுந் திலொன்றதால் விங்கும் ஞானபோதனை (230)

தாற்பரியம்,

இந்தப் பொய்யான உலகத்திலுள்ள வாழ்வானது, மாயை முதலிய மூன்று மலங்களால் ஓடியடைகின்றது. மேல் மாயையான ரப்பை ஆகித்து வணங்கி பெக்காவமும் ஜீவித்திருக்கின்ற. வாழ்வும் அதே முன்றெழுத்திலே நிற்கின்றது தன்னையறித்துக்கொள்வதும முன்றெழுத்தி லொன்றாகிய ஹூலிக்கதான் இருக்கின்றது, என்று அந்த ஞானவான்கள் அறிவார்கள். என்பது

ஞானமணிமாலைநனை தாவினுறப்பேசிக்
கொளுண்டினுனுறுதி யாக்கொளுமவர்க்கே
ரீளமணுகாதிடரீலைப் பிணியு நீங்கு
மானமுடைபீரீதனின் வகையறிவுமெனவே. (231)

தாற்பரியம்,

தம்முடைய ஞானமணிமாலையை தவ்லபடியாகப் புகழ்த்து அதன்படி சிறிதாலும் நடந்த சீதேவிகைகள் யாவர்க்கும், ஈனம், கண்டம், விவாதி முதலான எதுவும் வந்தனாகாது, என்று தாம் உறுதியாக ஆசை வதிக்கின்றோம். அதுபோல்தான் இதன் தர்பரிய உரையையும் உகக்கவேண்டும். என்பது.

தானவனுரைத்தனனென் றகும்துரைகேட்டு
மேனவமூகிவித்தீர் விளம்பினாதுபோல்
யானுமெனுளத்திலறி வாலறித்துநடல்
தீளவர்க்கிகைத்தனன் திருக்காட்சி தாவே (232)

தாற்பரியம்,

தான் செய்த இந்த ஞானமணிமாலையிலுள்ள அத்தவங்களானவைகள் அடங்கலும் என்னுடை இந்தியாநுக்கொன்றும் செய்யவே இல்லை, பிச்சுஜிவில தபிவங்கள் தப்புடக்கலந்து பேசியபோது

ரகசியம்பெரிஞர்களே! அவைகளை அவர்கள் தங்கள் பேரனுத்தமது உலகசர்திரு தயான் ரக்ஷித கௌதம் அஉலம் செய்மீது முயிதித் தீன் அப்துல் கர்திஸுல்லாஹி ஆண்டவர்களுக்குச் சொல்ல அவர்கள் எனக்கருளினான். அருளில் தான் பலன் அடைந்த நிமித்தத்தால் பாபம் ஏழைகளான உலகத்தார்களுக்குச் சொன்னேன் நம்பினவர்கள் திருக்காட்சியடைவார்கள். நப்பாத ஏமாளிகள் நரகவாதனை வடைவார்கள். என்பது.

வேறு.

தந்தமயுளத்தி லிறையினிட வசனங்கள் தவிர

தெழுதிவைத் தவர்களும்

வத்திதை படித்து மது னுவுடனுளத்தில் மகிழ்வான

தலில்செய்யு மவரும்

முத்தவினைச் செவிபடுத்தமவரும் முறையின்

முற்றமுறை கேட்குமவரும்

அத்தநயினின் சபா அத்தோடு ஐனனத்து

தரோடனித்தொறு பெறுவார்.

(233)

தாற்பரியம்.

இந்த ஞானமணிமாணியை ஒவ்வொரு உலகவாசினரும் மனக் காகுல்லாமல் இருபுறத்தில் வைத்தவர்களும், இன்னமும், இதின் கவடிவைப் பிழைவிடாமல் எழுதிவைத்தவர்களும், இம்மாணியை ஜனங்களுக்குப் போதனை பண்ணும் பொருட்டு தப்பிடாமல் அச்சம் செய்கின்ற குருமார்களும், அதனைக்கேட்கும் சீஷர்களும், மற்ற இதர ஜனங்களும், நமது வள்ளன ஒளியான தெளிவான உலக மகாசர்திருவான நாயகம் நகுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அஹிஸல்லம் அவர்களின் ஷபா அத்துக்குப் பாத்திரவாளினோ கின்றதுடனே விசுவையுத் தெரிசிப்பார்கள். என்பது.

வெண்பா.

வெருமைக் குரியோனைப் பிறப்பிறப்பொன் றிடலானை
யருமைப் பெரியோனைன் னுச்சொன்னார்—பெருமையுறுங்
காணிதவகோடித நம்மக்கா மெய்ஞ்ஞானமரைப்
பேணியுளத்தே பிடி.

(234)

தாற்பரியம்.

பெருமை செய்பதற்கு உரிமைவாய்ந்த றதமாண. இன்னும் அவனை ஒருவர் பெறவும் அவன் ஒருவிதத்தால் இறக்கவும் சூயலாத அத்தமையமான உப்பின. அருமைபுள்ளவன் பெரியவன் அல்லாகு அக்பர். என்று சொன்னதனால் ஒருகாரியமும் பயிபாது. இந்த உலகம் யாவையும் உணக்குச் சுயாட்சிவாசகித் தருகின்ற அத்த கவிமாமத்திரத்தால் இருதயத்தை அறிந்து பிடித்துக் கொள், என்பது.

கட்டளைக் கவித்துறை.

பெறுப்பதின வெழுத் தாலுருவாகிப் பிறக்குபவ
குறுங்குடும்பாற்றவின் மேற்றினமான பொரோய்வின்றியுத்
தெறுப்பதினலுதற்பொளிகாணு மிதவத்தழக்
கறுப்பதினலொடு தான்கு மொக்குப பிடித்தவர்க்கே. (235)

தாற்பரியம்.

இந்த ஈரோலோகங்களும் சொந்தமாக இருக்கும். அது எவருக்கென்றும் - உண்மையான கருவிவாகிய கவிமாவில்* சித்தகையம், குயிரையும் விட்டு நடுவே இருக்கும் தத்தவத்தை பகைகாடு வஞ்சகமில்லாமல் அறிந்து ஒருமையானவர்களான ஒலிமார் களுக்கு என்பது.

அருளொரு தாளென்றக் காறெட்டு மூன்றெழுத்தாகுமதுன்
எரினனும் பகலுச்சி நேரமுமாகி பொடிவாவருமனவும்
பொருவறுமனொடு துக்க பஜீரனவும் பரிபூரணமாய்
வெருளறுமனொடு தான்குறையவது விரும்புவர்க்கே. (236)

தாற்பரியம்.

பரிபூரணமான றதமாண யறிவின்ற தாதாக்களுக்கு அருளானது அளகுடம் பதினது எழுத்தாகப் பீரித்து வரும். அந்த எழுத்துள்ளே, பகல், உச்சி, அசறு, மகரிபு, இஷா, துகறு, பஜீறு அளவும் குறையாமல் இறங்கும், என்பது.

விரும்பு வருவனத் திவங்கு மெய்ஞ்ஞான வினக்கொளியைச்
சரும்பதினலுட் டவங்கென்றேகிச் சூழன்றத்போ

* சித்தக்கு. என்பது மனவேற்றமை. † குயீசீ. என்பது இருவினை

ல்கும்பலத்துள்ளத் தருளாவினையவனைத் தொழுமோர்
கிருப்பினம்பொன் வெகுமாதிறுறையாணித் திசைதிடுமே (237)

தாற்பரியம்.

நாம் விருப்பி இருக்கின்ற மெஞ்ஞானத்தின் விளக்கின் கடராள்
வெளிச்சத்தை, உண்மையில் வைத்துக்கண்டு தொழுபவர்களின்
ஜடலங்களானது, புடத்தில் வைத்துப் பழுத்த பசும் பொன்போல்
பிரகாசிக்ரும், என்பது.

விருத்தம்.

இசைந்திறையனும்பதி னெட்டுமொழுமில்
லசைந்தெழு மெஞ்ஞானமணி மாலைக்கொடுத்தே
முசித்தனரி முற்றமுசி யாதிறை மொழிந்தோர்க்
குசந்தலமீந்தரு ளுபந்துறுகுமாளே. (238)

தாற்பரியம்.

அம்மா உடைய திருநாமத்தைக்கொண்டு, ஏரே நிஷ்டையில்
இந்த ஞானமணிமாலைவைச் செய்தேன். ஆனதால் இதை முடிய
அறித்து தொழுபவர்களுக்கு தருமாளை உள்ளுடைய உயர் தலமா
சிய விகாரவைக் காட்டியருள்வாயாக. என்பது.

மாணொருமைக்குள் வருவழியின்மீதே
நினைவெதிர்த்தடிமை செய்தகமலத்துள்
சுனமதகற்றியிரு பார்வையும் நிறைந்த
ஞானமணிமாலை தருவாதலனிகைத்தான். (239)

தாற்பரியம்.

ஒருமாணுடைய துன்பத்தையகற்றியிடவர்களான தபீயவர்
களின் கட்டளைப்பிரகாரம் தீனவர்களான நமது சகோதரர்கள் இரு
தயத்தைவறியும் பொருட்டு இரண்டு நெத்திரங்களின் வடிவையும்
உண்டவனாகிய நான் இந்த ஞானமணிமாலைவைச் செய்தேன் என்பது

நாளவனக் காமவொரு நாளவனமைத்த
வளவதீயலாமவொரு வானவவொழுந்தே
நினைவர்களோடு புகை செய்வதையறுக்கும்
ஞான வடிவாளான நமக்கிறையுரைத்தான். (240)

தாற்பரியம்.

தளக்கிணையில்லாதவனுதே தளித்த அல்லாருத் தஆலா உற்
பத்தி செய்த வானவர்களிலாத வானவனாகிய அஜாஸீக் உடைய

பகையை அறுத்து வென்று கொள்ளும்படியாக அந்த மந்திரத்தை
தமக்கு அவ்வா ஒரு ஞானவானபுதம் போல் சொல்லினான் என்பது.

தமக்குள்ளவாகுமவர் ஞானமதுபோலாம்
நமக்களவு நீரிளவு நீரிலீட மோலான்
தமக்குள்ளவாசி யொளிக்கர மொழிபரந்தே
மெய்குள்ளவாகியொளி யெவ்வுமுறைந்தானே.

(211)

தூற்பரியம்

தம்முடைய ஞானம் எவ்வளவோ அவ்வளவு ஆகவும், தம்மு
டைய நீதியான குணங்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவு குணமாகவும்,
தம்முடைய உண்மைகள் எவ்வளவோ அவ்வளவு உண்மைகளாகவும்
தமக்குள்ளே ஒளிவரக சரீரமாதிக்கமும் பரவியிருக்கிறது. அந்த
சிரிப்பைதப்பு என்பது.

வேறு .

எவ்வுமென்றுமுன்னவ னெனர்க்குஞ் சிவனுமிதின்
தங்கமான துட்கலந் தனெகரூபரூபாய்த்
தங்கு தம்மளத்துனே தரித்தஞானமாமணி
முக்குமாயாறப்பில் ஆல மின் முடித்த ஒற்றுமே.

(212)

தூற்பரியம்.

எத்தக்காலமும் அழியாது ஜீவித்திருக்கின்ற அந்த தப்பானது
இந்த சரீரத்தில் ஜீவ ஆத்மாவாக நின்று கொண்டு அதேக அதேக
மரண ரூபறிக்கத்தோடும் இருக்கின்றது போல மனதில் ஊசாடும்
கருமங்களான ஞானவிஷயங்களை அடக்கி இந்த ஞானமணியை
முடித்தது. உலகத்தாச் யாவருக்கும் மிகுபை செய்தருள்வான் தப்பில்
ஆலமீனான தருமான், என்பது.

ஞானமணிமாலை தூற்பரிய உரை

ஸம்பூரணமாயிற்று.

இங்ஙனம் :

செவ்வல்லமாதகரம்

எம். ஏ. நெய்ஞ முகம்மதுப் பாவலர்.

